

Instagram Notes

@private_sem_notes

Колекція постів: 46 записів

Дата створення: 2026-07-26

Зміст

Дата	Попередній перегляд тексту	Сторінк
2023-02-12	Те, що в житті не можна оминати, прийнято називати долею. ...	3
2023-02-12	Макс написав мені вперше 19 листопада 2021 року, коли з усім...	5
2023-02-12	9 травня 2022 року - ми бачились востаннє. 11 травня - Макс ...	7
2023-02-12	18 травня 2022 року Привіт моє Серденько! Ти мені сьогодні н...	11
2023-02-12	Я також щойно тільки повернувся. Вирішив піти з хлопцями за ...	18
2023-02-12	19 травня 2022 року Привіт моя дороженька. Сьогодні 19.05.2...	26
2023-02-13	20 травня 2022 року Вже 20.05.22. далеко за північ. Ми витя...	33
2023-02-13	Доброї ночі, моя Принцесо! Сьогодні вже 21.05.22. Сьогодні б...	40
2023-02-13	22.05.2022 року Знаєш, я от подумав щойно, я от пишу такі р...	51
2023-02-13	Смак якого я давно вже знаю, і до якого я вже звик, перебува...	62
2023-02-13	23 травня 2022 року Привіт Надю! Як Твої справи? Думав що п...	64
2023-02-13	Хоча... Напевно ця війна занадто короткою буде для Нас, щоб ...	75
2023-02-16	24 травня 2022 року Привіт моя Дороженька! Як Твої справи?...	83
2023-02-16	Щось ще не дає мені мріяти повноцінно. А може тому, що занад...	92
2023-02-17	І ось згадав нарешті про свою мрію. Це забіг під назвою "Бле...	101
2023-02-17	Якось Андрій просто розповів мені про Іру, про її роботу під...	110
2023-02-17	24 травня 2022 року (22:15) Привіт моє Золотце! Як Твої спр...	118
2023-02-17	25 травня (0:37) Моя дороженька, Пташечко! Вже майже 1 ночі...	123
2023-02-17	Доброго ранку моя Солоденька! Я все-таки пішов на точку ев...	128

2023-02-17	26 травня 2022 року ...Привіт Надю! Знову наступила ніч і ...	132
2023-02-18	27 травня 2022 року Привіт моє, Золотце! Як Твої справи? Що...	141
2023-02-18	Цікаво чи вживу я також буду таким балакучим? Щоб не набрид...	152
2023-02-18	У ніч з 26 на 27 травня була для мене найскладнішою. Я зіб...	158
2023-02-20	28.05.22. (06;53) Я найщасливіша людина в світі, Надю. Бо у...	160
2023-02-20	29 травня 2022 року Привіт моє Золотце. Як Твої справи? У м...	162
2023-02-20	В дитинстві я знайшла коробку з листами батьків. Це була кор...	170
2023-02-20	08 червня 2022 року Привіт моє Сонечко!))) Вчора отримав ус...	172
2023-02-20	Доброї ніченьки, моя Дорогенька Надю! Ось і знову почав появ...	183
2023-02-20	9 червня 2022 року. (10;57) Привіт моя Солоденька! Як Тобі...	188
2023-02-20	9 червня 2022 року (23;13) Доброї ніченьки моя Дорогенька Н...	190
2023-02-20	11 червня 2022 року Привіт Золотце. Нарешті ніч і маю час ...	192
2023-02-20	11 червня 2022 року (17:59;) Привіт моя дороженька Надіє! Я...	195
2023-02-20	12 червня 2022 року (14:30) Доброго дня, моя мила Дівчинк...	199
2023-02-20	12 червня 2022 року (22:48) От набрав Тебе і тільки роздра...	204
2023-02-20	13 червня 2022 року (06:58) Доброго ранку Надю! Щось вчора...	206
2023-02-20	Тими днями ми часто говорили(наскільки це було можливо). Це ...	213
2023-02-21	15 червня 2022 року (07:51) Ось і настав ранок. Бажаю щоб ...	215
2023-02-21	16 червня 2022 рік (20:64) Ой Надю, я такий злий повернувся...	217
2023-02-21	17 червня 2022 року (06:51) Доброго ранку моя Солоденька! ...	221
2023-02-21	17 червня 2022 року (06:51) (подовження) Недавно сепара мер...	232
2023-02-21	18 червня 2022 року (00:10) Доброї ніченьки моя Кохана Ді...	234

2023-02-21	19 червня 2022 року (08:46) Доброго ранку моє Сонечко! Як ...	240
2023-02-21	20 червня 2022 (00:12) Доброї ніченьки моя Дорогенька Дівчи...	244
2023-02-26	20 червня 2022 року (05:11) Доброго ранку Надіє! Як спалос...	247
2023-02-26	20.06.22р. (10:49) І знову я в ефірі) У нас артобстріл вес...	258
2023-02-26	22 червня 2022 року, Макс написав мені що це його останнє по...	265

□ 2023-02-12 10:11:38

Те, що в житті не можна оминати, прийнято називати долею.

Можливо саме тому в моєму житті були обставини яким я не могла пручатись. Як наче всі сили неба і землі, включно із законом тяжіння були націлені на те, щоб у потрібний час, я опинилась у потрібному місці. Я ніколи не пручалась тим потягам і хоч дуже часто вони були без рейсів і взагалі невідомо куди їхали, я стрибала у кожен з раптових імпульсів, як шаленці, що стрибають в останній вагон, який колись добереться до чийхось перонів. А поки тільки дорога і тією дорогою в моєму житті траплялось різне: кохання, розчарування, пристрасті та подорожі. Кожне з переліченого завжди писалося у множині, як символ відчайдушності і неймовірної спраги жити.

Колись, в студенські роки, я часто говорила та думала про це. Тоді ж вивела для себе майже досконале твердження.

«Життя - як гілки дерева. Є прописані варіанти, але яким піти, тиобираєш сам». Мені було достатньо того, що вибір у мене все ж є, хоч навіть обмежений певною кількістю варіацій.

І якщо гілки дерев тримають свій вектор високо вгору, навіть добре знаючи що ніколи не сягнуть неба. Згодом мені ця концепція стала схожою на ланцюг з дуже обмеженим радіусом руху. На рівні особистості ми рідко здатні обирати. На рівні душі, можливо і дійсно давно обрали для себе саме таку дорогу та мені не дуже подобаються езотеричні тусівки, бо дуже часто на них збираються маленькі діти, що нездатні приймати жодних рішень, тільки апелювати до високих значень і прикривати духовними істинами страх брати відповідальність.

Особливість нашого життя у тому, що як тільки ти робиш крок у одному з напрямків, всі решту перестають існувати. А ще твій мозок обов'язково знайде пояснення тому, чому це був правильний шлях. Де тоді шукати істину та і для чого, якщо ми просто мандрівники цими просторами.

Життя саме по собі виявилось досить страждальною концепцією. Ми зношуємо тіла, падаємо, помиляємось, розчаровуємось, а в один із ранків взагалі може початись війна. Та чи саме війна є істинною причиною, тих бід що ми проживаємо всередині своїх внутрішніх світів.

Найцікавіші шляхи, ми проходимо все ж там. За лаштанками людських очей. В таємних кімнатах наших душ.

📄 <https://www.instagram.com/p/CojvuBFtPDn/>

□ 2023-02-12 11:01:28

Макс написав мені вперше 19 листопада 2021 року, коли з усіма валізами та надіями, я переїздила із Києва до Франківська. В його повідомленнях було стільки простоти і глибини, що мене мимоволі затягнуло це спілкування на декілька тижнів. В один із днів він розповів про дивний сон. Ви знайдете його згодом на сторінках цієї онлайн-книги. Враховуючи мій бунтівний характер і непостійну дівочу природу, наше спілкування не тривало довго. Напевно я йому ще й нагрубіла і ледь не заблокувала в поривах своїх пристрасних емоцій.

24 лютого 2022 року в Україні почалась повномаштабна війна. І Макс, як і тисячі солдатів, добровільно пішов захищати свою країну. Що чекає солдата за героїчним рішенням і скільки насправді коштує ця війна, мені важко описати і мабуть я би і не хотіла цього знайти тоді.

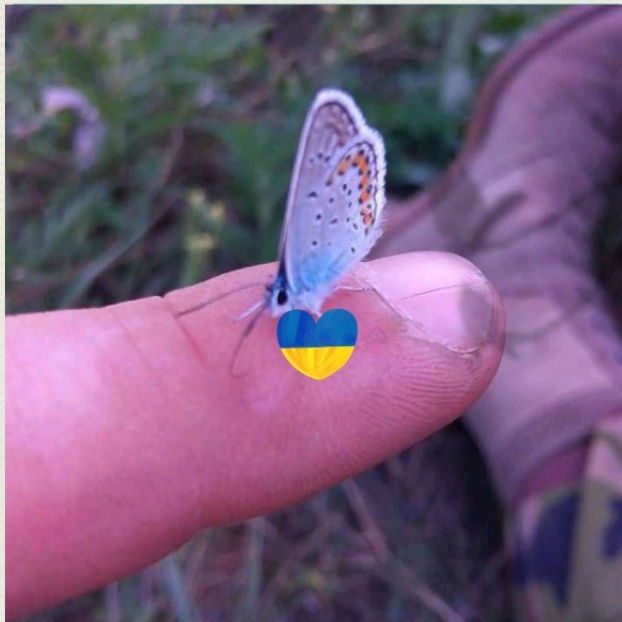
З початком війни, я повернулась додому, до батьків, де зустріла маму Максима, яка сказала що Максим зараз в Попасній і з ним немає зв'язу.

31 березня 2022 року, ми зустрілись вперше. Та весна була надто тривожною як для кохання, і якщо прибрати гіперболізацію, то тієї весни було складно навіть жити, не те що вже говорити про якісь почуття. Напевно саме такі весни рятують життя від смерті. Весни коли ти закохуєшся.

Я ніколи не зможу розповісти цієї історії цілком. І навіть не робитиму спроб. Далі на сторінках, я буду публікувати уривки із листів Максима. У мене є на них авторське право, а також право залишити все що я захочу за лаштунками. Власне це напевно і все, на що я впливала у цій історії.

Передивляючись знову і знову фото мертвого тіла, я все одно маю надію, що одного дня він знову прийде. Так як тоді, щоб допомогти мамі перекопати город, або зробити ще декілька якихось серйозних речей. Макс завжди робив серйозний вигляд і говорив про серйозні речі, мені це було дуже смішним. Але є явища, які вгамовують найзапальніший сміх. До прикладу - війна! І у цій війні кожен знайде і втратить щось своє. Та це буде згодом. А поки тривала та весна і тією весною для нас обидвох війна була так далеко, що і думати про неї зовсім не хотілось.

Чармиса 1

*Заниски рогового
Сена*

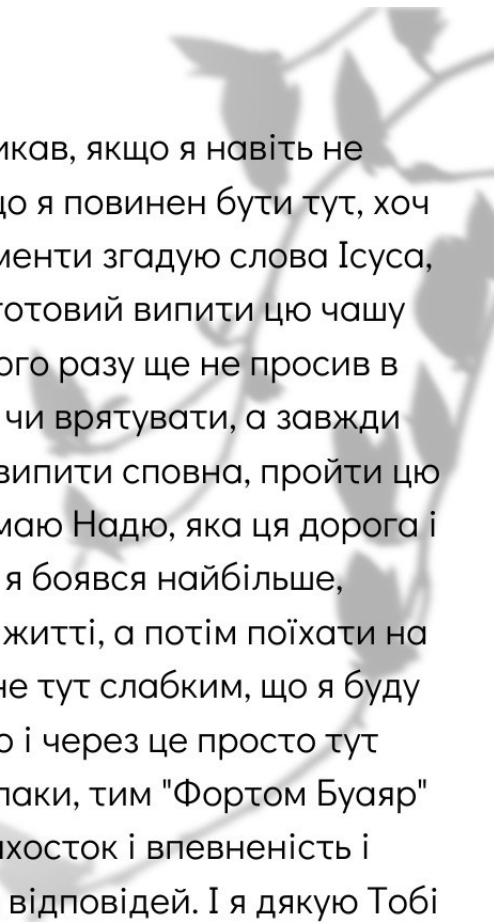
□ <https://www.instagram.com/p/Coj1bDONdOh/>

□ 2023-02-12 12:02:51

9 травня 2022 року - ми бачились востаннє. 11 травня - Макс знову поїхав на фронт. Перед тим, я як порядна дівчина чесно сказала, що не збираюсь його чекати. І що я не створена для цієї драми та переживання і взагалі, це компенсаторні стосунки, а він заміняє мені батька. А ще я несвідомо проживаю історії своєї праба, тому у нас точно нічого не вийде. Коли Макс хотів обійняти мене, я його відштовхнула. Але потім переступивши через всі страхи, таки наважилась на обійми. Тихі, добрі і майже дружні.

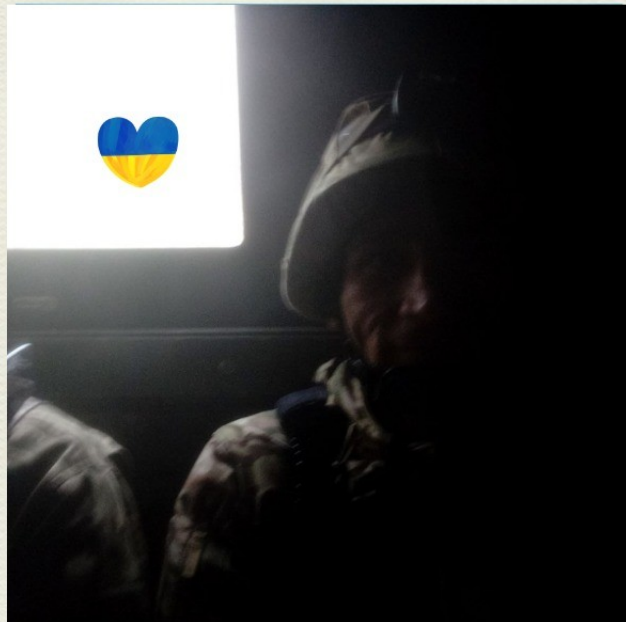
17 травня 2022 року

У мене сьогодні найкращий день був, з дня коли війна нас розлучила. А все тому, що нарешті почув Тебе і що Ти написала мені що у Тебе все гаразд. Я дуже за Тебе переживаю постійно. Але після того як сьогодні почув Тебе, весь день все що робив, крім своїх прямих обов'язків, переслуховував Твої відео повідомлення. Пиши мені частіше, якщо маєш таку можливість. Сьогодні у нас усі хлопці були в піднесеному настрої, бо нарешті проскочив зв'язок і усі почули рідних. Сьогоднішній день був не з найлегших, але я на 7 небі))) Цього разу поряд зі мною усі нові люди, з друзів нікого немає, але хлопці усі з величезною повагою до мене відносяться. Не хочу хвалитися, але за цей тиждень я зміг витягнути 5 поранених. 4 нажалі врятувати не вдалося і за це, як завжди буває, трохи мучить сумління. Я розумію, що на все воля Божа і що я не всесильний і усіх врятувати не вийде. Але, все одно, в голові постійно рояться думки і аналіз, що я зробив не так, що міг би зробити щоб їх врятувати. Не знаю чи варто це Тобі писати, але це такі речі, про які я не можу говорити тут з хлопцями, чи показувати свою слабину. Я роблю все що в моїх силах, але кожна втрата для мене дуже важка, я дуже через це переживаю і всередині себе з'їдаю через це. Вчора як усі заснули, я довго просто плакав, але помолившись, я відчув дуже сильне полегшення. Вже навіть хотів писати щоденник десь в телефоні, бо просто хочеться інколи виговоритися, але і нема кому. Я інколи відчуваю себе дуже слабким, що я роблю не усе що міг би робити. Часто виню себе за кожного загиблого. І постійно задаю питання Господу:

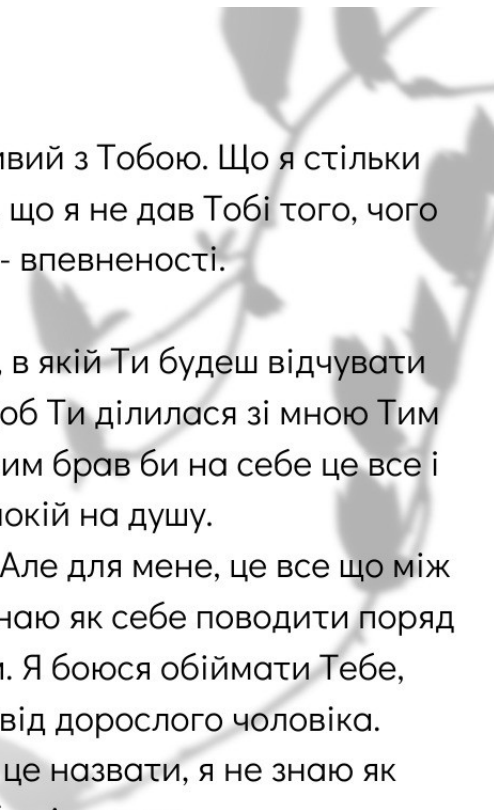

- Для чого він мене сюди покликав, якщо я навіть не військовий, але відчуваю просто що я повинен бути тут, хоч не розумію для чого. Але в такі моменти згадую слова Ісуса, який висів на хресті і сказав що готовий випити цю чашу сповна. Я також молячись, жодного разу ще не просив в Господа чи вивести мене звідси, чи врятувати, а завжди прошу сміливості щоб і свою чашу випити сповна, пройти цю дорогу до кінця. Хоча і поняття не маю Надю, яка ця дорога і де її кінець. Ти знаєш, раніше я боявся найбільше, прив'язатися до когось в мирному житті, а потім поїхати на війну. Бо думав що це зробить мене тут слабким, що я буду думати про цю людину постійно і через це просто тут розкисну. Але Ти Надю, стала навпаки, тим "Фортом Буаяр" в моєму житті, який дає мені захосток і впевненість і водночас постійний пошук якихось відповідей. І я дякую Тобі за це Надійка. Я зараз так жалкую, що мало часу з Тобою проводив в мирному житті.

Чартина 2

*Записки переговорного
Сема*

Що інколи я був занадто сором'язливий з Тобою. Що я стільки всього робив напевно не правильно, що я не дав Тобі того, чого напевно Тобі не хватає - впевненості.

Що не став для Тебе тою фортецею, в якій Ти будеш відчувати безпеку. Що не наполягав на тому, щоб Ти ділилася зі мною тим що Тебе мучить з середини і тим самим брав би на себе це все і дав би Тобі можливо спокій на душу.

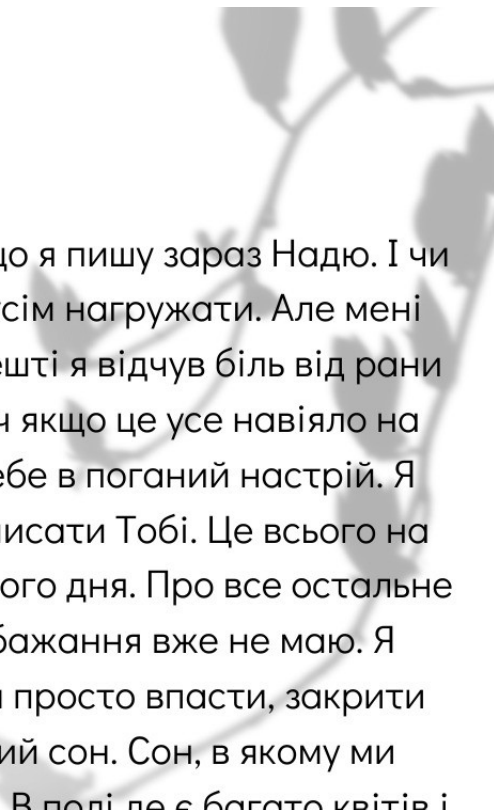
Пробач мене за все що робив не так. Але для мене, це все що між нами відбувається, нове. Я часто не знаю як себе поводити поряд з Тобою. Я боюся бути відторгнутим. Я боюся обіймати Тебе, Знаю, що це можливо дивно чути від дорослого чоловіка. Але така реальність. Я не знаю як це назвати, я не знаю як назвати те що я до Тебе відчуваю...

Але я знаю одне, що це найкраще відчуття, яке будь коли в житті відчував. Часто в цьому є багато дискомфорту, але це приємний дискомфорт.

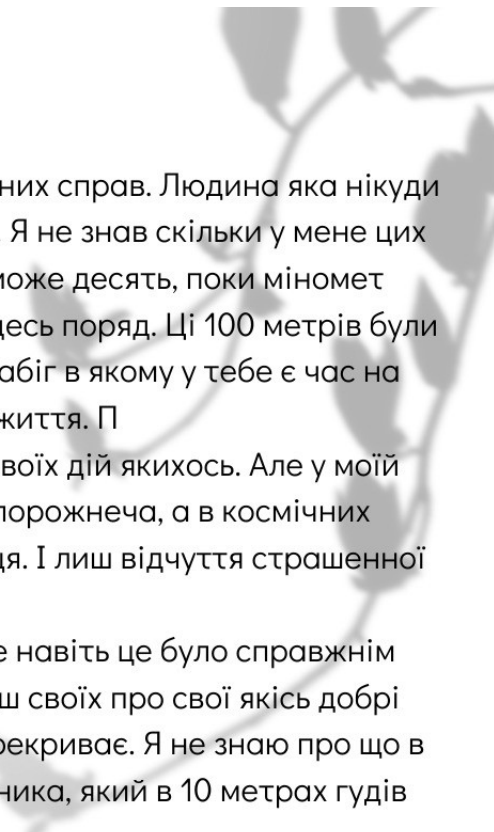
□ 2023-02-12 12:31:16

18 травня 2022 року

Привіт моє Серденько! Ти мені сьогодні наснилася. Хоть і сном це важко назвати, бо було його всього 20хв. Прокинувся з комком в горлі, сльозами на очах і хлопці кажуть, що дуже кричав. Вони і мене розбудили. В нас був чи не найважчий день. Ось тільки зараз стало спокійніше. Я дав хлопцям можливість поспати, а сам залишився пильнувати їх сон. Посікло трохи руку праву, але не сильно, тому від евакуації відмовився, бо були ті, хто її потребував значно більше ніж я. Ти писала про черствість і Ти знаєш Надю, це відчуття мені напевно дуже знайоме. Зараз я відчуваю напевно те саме. Відчуття порожнечі. Відчуття коли емоції мої знову вмирають. Коли вже пораненні, чи загиблі, робляться для мене всього на всього статистикою. Жодного страху, ніякого жалю чи бодай людського бажання вибратися з цього пекла живим. Сьогодні я попросив хлопців, щоб ми усі разом помолилися. Я читав молитву і у мене вперше було відчуття, що я говорю в порожнечу. Наче я одинока планета, яка не має ні своєї орбіти, ні своєї материнської зірки. Опісля цього, я мав бігти на допомогу пораненим. Бігти було не дуже далеко, але усі відмовилися, бо був щільний арт обстріл. Я став і не міг зрозуміти, коли у людей настає таке сильне відчуття страху, щоб без роздумів приймати рішення покинути своїх друзів на вірну смерть і навіть не намагатися щось зробити. Вони навіть про це і не думають вже. А на мої переконання, що завтра там вони можуть лежати, вони просто мотом мені відповіли. Я заплакав.... Я не просто плакав, в цей момент мені хотілося впустити собі кулю в скроню. Але не тому, що я безпомічний, а тому, щоб вони, ті хто це мені сказав, стали безпомічними. Щоб не було кому їм допомагати. Я взяв рацію і просто вийшов з укопа. Я не біг, я вже не боявся навіть нічого, я просто у відкрито почав йти. Наді мною завис безпілотник ворожий. Оператор напевно не вірив своїм очам. А я просто йшов в темноту. Я нічого не бачив. Мені у слід намагалися кричати ті хлопці, що я йду на вірну смерть. Що я звихнувся розумом. Але я не міг нічого з собою вдіяти. Я не бажав там залишати, ні на мить далі. Я не знаю чого я в цей момент хотів більше... Померти, чи надати допомогу пораненим.

Я не знаю чи зрозумієш Ти це усе що я пишу зараз Надю. І чи взагалі потрібно було Тебе цим усім нагружати. Але мені зараз нарешті стало боляче. Нарешті я відчув біль від рани в руці. Я наче знову ожив. Пробач якщо це усе навіяло на Тебе погане щось, чи увігнало Тебе в поганий настрій. Я просто відчув, що повинен це написати Тобі. Це всього на всього декілька годин сьогоднішнього дня. Про все остальне я писати не буду, бо ні часу, ні бажання вже не маю. Я валюся з ніг. Мені зараз хочеться просто впасти, закрити очі і побачити хороший, яскравий сон. Сон, в якому ми будемо лежати десь далеко в полі. В полі де є багато квітів і окрім нас жодної душі.

Йшов так, як йде людина яка немає жодних справ. Людина яка нікуди не спішить, а просто йде не знати куди. Я не знав скільки у мене цих кроків буде в цей момент. Один, чи може десять, поки міномет випустить міну і вона долетить і впаде десь поряд. Ці 100 метрів були для мене наче марафонський забіг. Забіг в якому у тебе є час на роздуми про своє життя. П

ро спогади різного типу. Про аналіз своїх дій якихось. Але у моїй голові була порожнеча. Не просто порожнеча, а в космічних масштабах, якій нема ні початку ні кінця. І лиш відчуття страшенної провини.

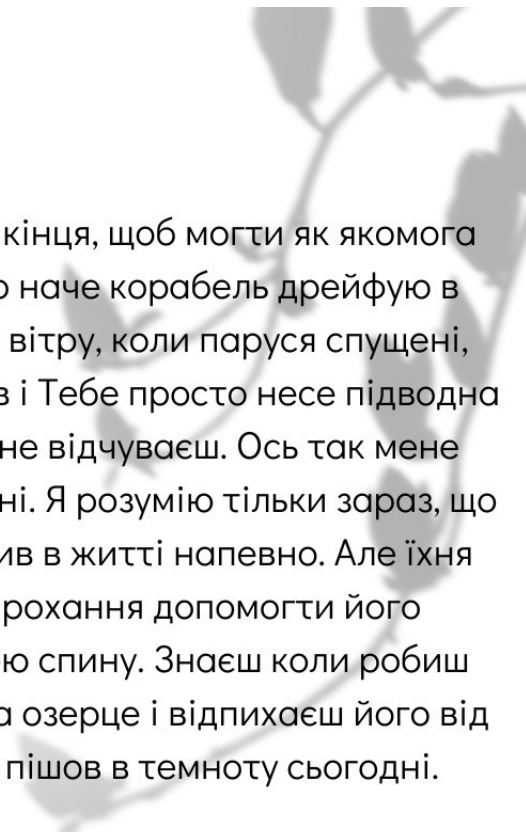
Провини перед цілим світом. Скоріше навіть це було справжнім каяттям. Коли ти не бачиш і не думаєш своїх про свої якісь добрі справи, а лише про "гріх"... Який усе перекриває. Я не знаю про що в цей момент думав оператор безпілотної, який в 10 метрах гудів наді мною.

Але він не кинув міну у ствол свого міномета.

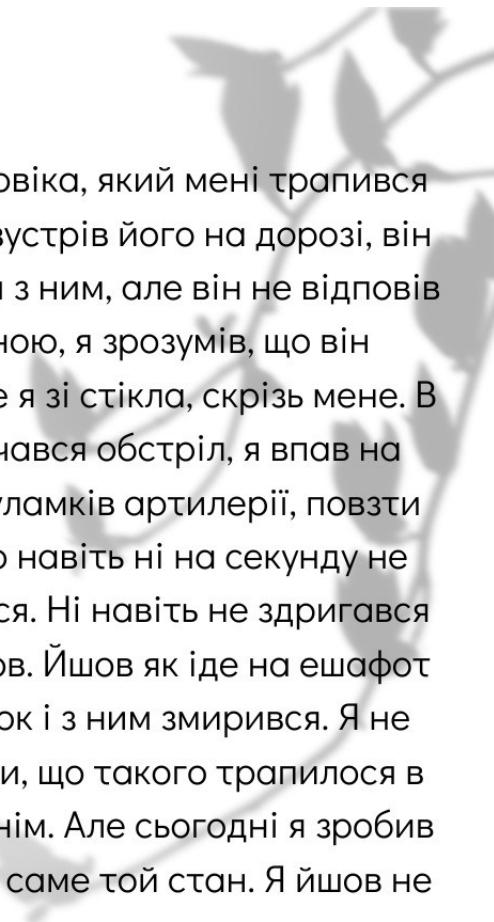
Частина 3

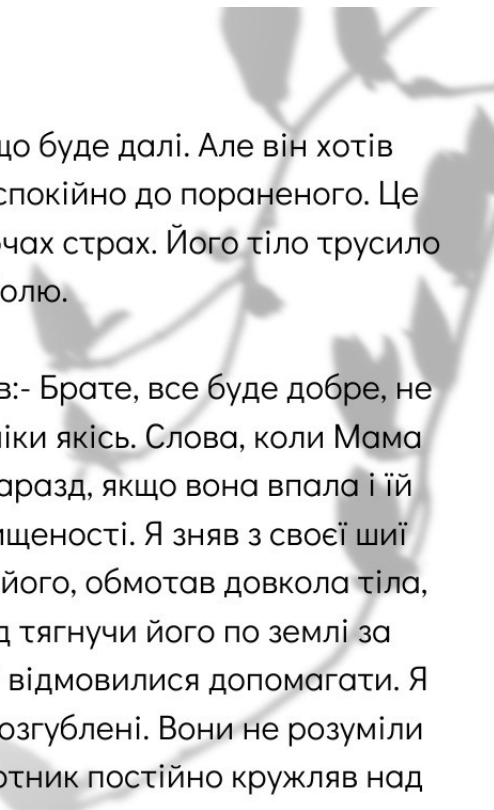
Записки переговорного
Сема

Допоки не втратив того стану до кінця, щоб могли як якомога краще передати Тобі це. Це було наче корабель дрейфую в повний штиль, коли нема ніякого вітру, коли паруся спущені, коли не видно на горизонті берегів і Тебе просто несе підводна течія, якою ти навіть не бачиш і не відчуваєш. Ось так мене несло до цього пораненого сьогодні. Я розумію тільки зараз, що це було найбезглуздіше що я робив в житті напевно. Але їхня відповідь матом в мій бік, на прохання допомогти його витягнути, була наче товчок в мою спину. Знаєш коли робиш паперовий кораблик, приходиш на озерце і відпихаєш його від берега. Ось і я як той кораблик, пішов в темноту сьогодні.

В цей момент я згадав одного чоловіка, який мені трапився на початку березня в Попасній. Я зустрів його на дорозі, він йшов і дивися на мене, я привітався з ним, але він не відповів мені нічого. Порівнявшись зі мною, я зрозумів, що він дивиться не на мене, а кудись наче я зі скла, скрізь мене. В цьому погляді не було нічого. Почався обстріл, я впав на землю, щоб вберегтися від куль і уламків артилерії, повзти до будь якого укриття. А він Надю навіть ні на секунду не пришвидшив свій крок. Ні пригнувся. Ні навіть не здригався від розривів поряд. Він просто йшов. Йшов як іде на ешафот смертник, який отримав свій вирок і з ним змирився. Я не розумів тоді його. Я не міг збагнути, що такого трапилося в його житті, щоб бути таким порожнім. Але сьогодні я зробив той перший крок з укриття і це був саме той стан. Я йшов не спішаючи.

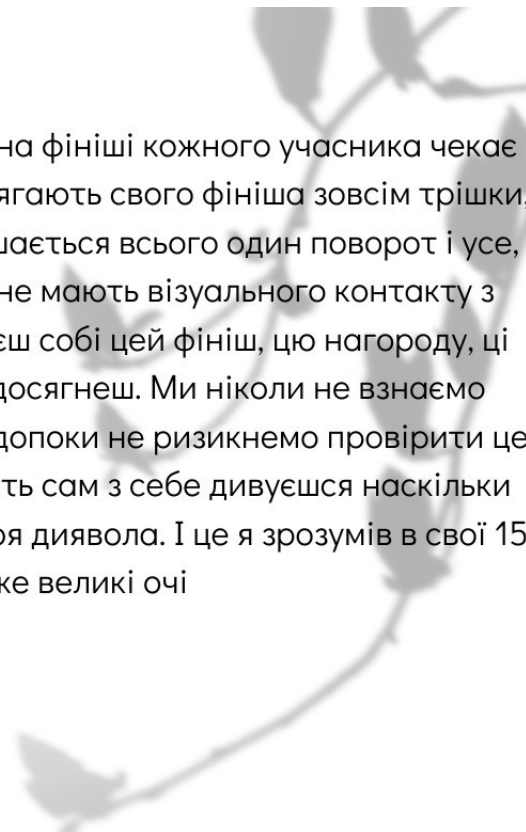

Він мабуть розгубився і не розумів що буде далі. Але він хотів обов'язково це побачити. Я підійшов спокійно до пораненого. Це був чоловік років 55-60. В нього був в очах страх. Його тіло трусило і корчило від болю.

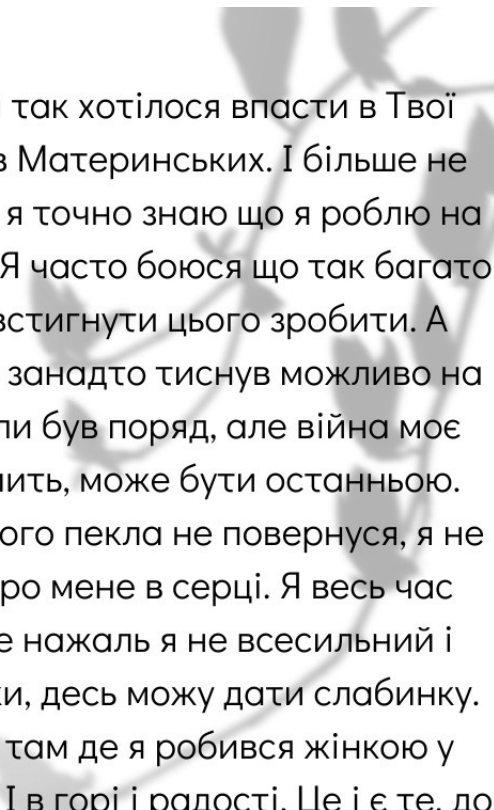
Я посміхнувся йому у відповідь і сказав:- Брате, все буде добре, не бійся. І ці слова були для нього наче ліки якісь. Слова, коли Мама говорить малій дитині, що все буде гаразд, якщо вона впала і їй боляче. Ці слова дають відчуття захищеності. Я зняв з своєї шиї величезний соток мотузки, припідняв його, обмотав довкола тіла, взяв кінці на плече і почав іти назад тягнучи його по землі за собою. З укриття виглядали хлопці які відмовилися допомагати. Я йшов у їхньому напрямку, вони були розгублені. Вони не розуміли що я роблю і як таке можливо. Безпілотник постійно кружляв над мною і скоріш за все писав усе на відео, так вони роблять, коли успішна операція у них. Я дотягнув його до укриття, спочатку скинув його в укриття, а пізніше завмер і з якоюсь вдячністю подивився в об'єктив камери. Я думаю що ворожий оператор це відчув. Він одразу відлетів і полетів у бік свого місця базування. Чоловікові надав допомогу після цього.

□ 2023-02-12 14:10:12

Я також щойно тільки повернувся. Вирішив піти з хлопцями за продуктами. Але виходити з 2 до 3 ночі, але щось йокнуло в мене, появився коридор поки безпілотної в небі не було і я прийняв рішення виходити раніше. І йти не одною групою, а розбитися на три групи по 2 чоловіка. Все у нас вдалося і не попали під обстріл. Я дуже за хлопців переживаю, бо вони тиждень тому тільки вперше в житті взяли зброю в руки і зовсім без досвіду і страх бере частково над ними страх. Але я намагаюся зробити усе, щоб на власному прикладі показати їм, що тут ніхто крім нас самих, нам нічим не допоможе. Вони бачать що мені також страшно, я їм прямо про це говорю. Але вчу не давати страху взяти над ними Вер, бо це вірна смерть тут. Сьогодні в нас всього один поранений, іто легкий. Маленький осколочок в попі застряг)))) Ми жартома кажемо про таке поранення, що це мрія любого солдата тут, щоб з таким пораненням поїхати на евакуацію. Сьогодні до мене прийшов старший чоловік, який є тут з нами. І каже мені, - Максим, я чув що ти їздив капеланом два роки по фронті. Я кажу, що був і такий період в моєму житті. А він каже, що сьогодні він зрозумів Слова які він ще малим прочитав в Біблії, що настане час, коли живі будуть завидувати мертвим. І я його дуже розумію. Я бачив як тут люди їдуть дахом, навіть не за дні, а за години. Мені інколи так страшно буває, що словами це не передати. Можливо цього не видно по мені, бо я стараюся це не випускати назовні, але я такий самий як і усі тут. Я також живий, я також боюся, я також плачу ночами за загиблими, коли ніхто цього не бачить. Я і сам в своєму житті стільки разів дивився у вічі смерті, що здається, наче інтуїція грає з нею на випередження. Ти сьогодні написала мені, що простоту, про не хватку цього... І я згадав свої 18 років. У мене дуже важке дитинство. Я був страшним бунтарем, я не міг змиритися з багатьма речима в житті, в людях, у їх вчинках... І чуть через це не поплатився життям. Але саме після цього, я почав цінувати простоту в людях, простоту у відносинах, простоту у всьому. Я почав нарешті засівати яке усе красиве навкруги мене. Які хороші насправді бувають люди.

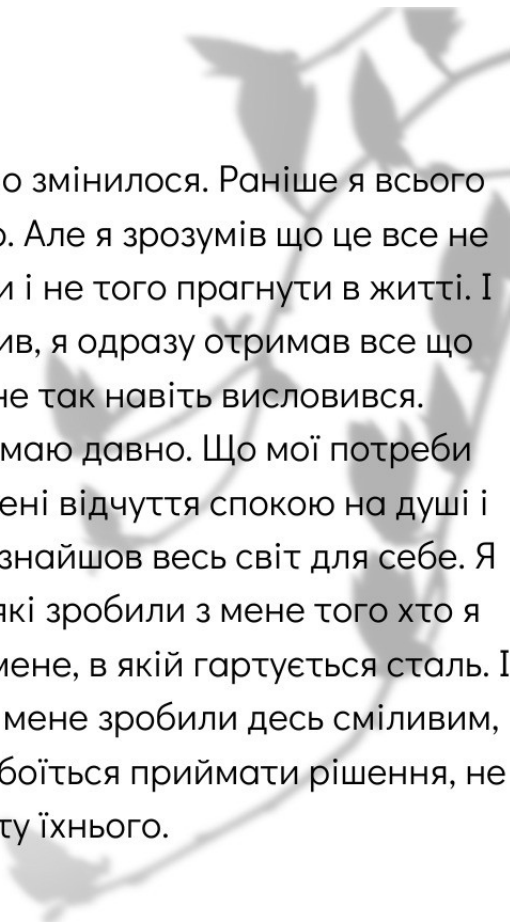
В якому не важливо яким Ти пробіжиш, на фініші кожного учасника чекає п. Так само і в житті. Люди часто не досягають свого фініша зовсім трішки, а все тому, що перед цим фінішем залишається всього один поворот і усе, перемога. Але вони бояться цього, бо не мають візуального контакту з фінішем. Але коли Ти біжив, і проєкціюєш собі цей фініш, цю нагороду, ці овації на фініші, Ти обов'язково його досягнеш. Ми ніколи не визнаємо Надю чи готові ми до відповідальності, допоки не ризикнемо перевірити це на яву. І часто усе вдається і потім навіть сам з себе дивуєшся наскільки це було легко. Страх це сама грізна зброя диявола. І це я зрозумів в свої 15 років. У страху дуже великі очі

А тут просто несе аж. Мені зараз би так хотілося впасти в Твої обійми і просто заснути в них, наче в Материнських. І більше не думати хоч до ранку ні про що. Тепер я точно знаю що я роблю на цій війні, для чого я тут, заради кого... Я часто боюся що так багато ще би хотів Тобі сказати і можу не встигнути цього зробити. А писати букви я не хочу. Я розумію, що занадто тиснув можливо на Тебе, підганяв до якихось рішень коли був поряд, але війна моє життя прискорила. Бо тут будь яка мить, може бути останньою. Пробач мене за це. Навіть якщо я з цього пекла не повернуся, я не хочу щоб Ти щось погане тримала про мене в серці. Я весь час старався не допустити до цього, але нажаль я не всесильний і також помиляюся, роблю дурні вчинки, десь можу дати слабину.

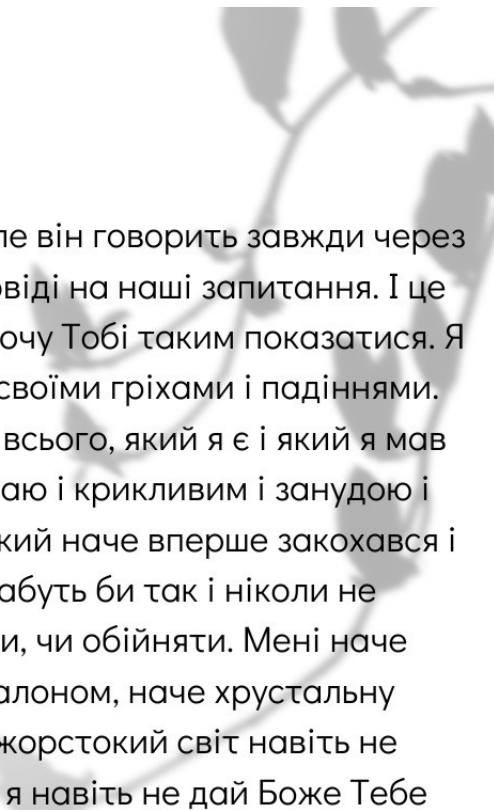
Але Ти завжди робилася чоловіком, там де я робився жінкою у наших відносинах. Ось це напевно і є: І в горі і радості. Це і є те, до чого кожен у цьому грішному світі повинен йти і не боятися віддати своє життя, тільки щоб хоч на мить відчувти таке. Я дякую Господу за кожну мить яку провів поряд з Тобою, якими би ці миті не були.

Пробач ще раз мене за все.

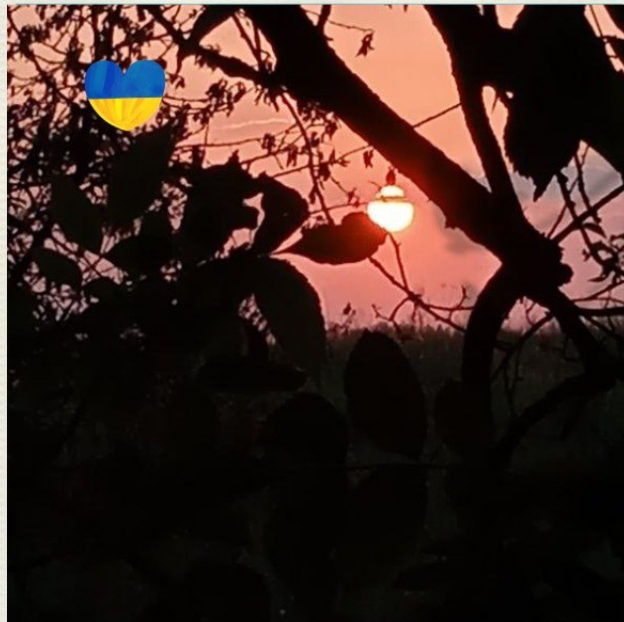
В цей період моє життя кардинально змінилося. Раніше я всього добивався силою, саможертвовністю. Але я зрозумів що це все не те. Що я не те насправді маю шукати і не того прагнути в житті. І знаєш Надю, як тільки я це усвідомив, я одразу отримав все що мені було потрібно. Можливо я не так навіть висловився.

Виявилось просто, що я це все уже маю давно. Що мої потреби значно скромніші і це подарувало мені відчуття спокою на душі і відчуття повноти. Саме в простоті я знайшов весь світ для себе. Я своє життя розділяю на 4 періоди, які зробили з мене того хто я зараз є. Це була наче плавильні для мене, в якій гартується сталь. І саме важкі періоди мого дитинства, мене зробили десь сміливим, десь розсудливішим і таким, який не боїться приймати рішення, не знаючи результату їхнього.

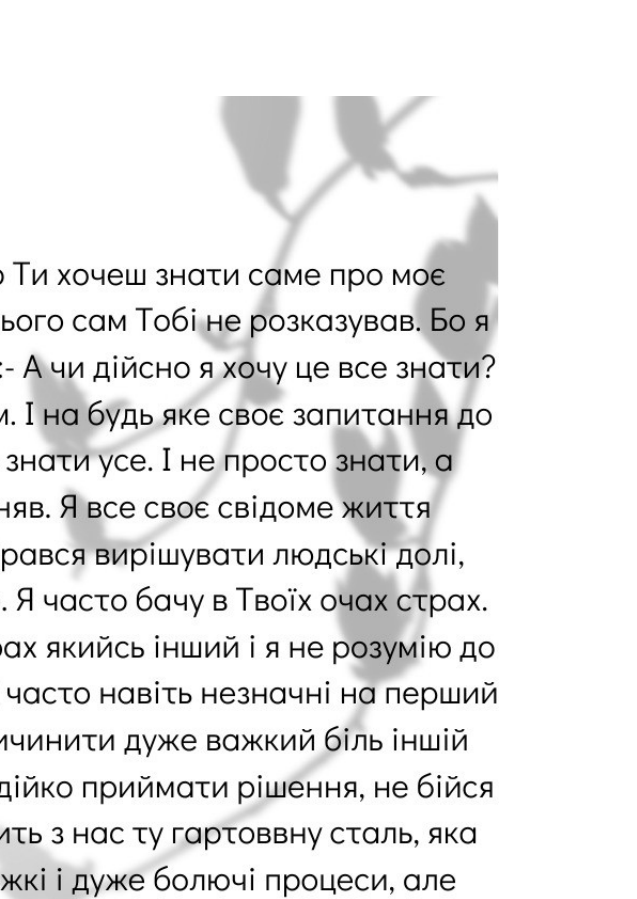

Господь не говорить до нас з Небес, але він говорить завжди через людей. Через їх вчинки дає нам відповіді на наші запитання. І це дійсно так. Я не є святим і найменше хочу Тобі таким показатися. Я є такий як я є. Зі своїми страхами, зі своїми гріхами і падіннями. Але заток мене є усвідомлення цього всього, який я є і який я мав би бути. Ти помітила, що я також буваю і крикливим і занудою і просто сором'язливим хлопчиськом, який наче вперше закохався і не знає з якого боку підійти. І я мабуть би так і ніколи не наважився Тебе перший поцілувати, чи обійняти. Мені наче хочеться Тебе вкрити м'яким паралоном, наче хрустальну статуєточку, яку я боюся щоб цей жорстокий світ навіть не царапнув і не тільки він, а і сам щоб я навіть не дай Боже Тебе пошкодив. І знаєш що дуже круто, що коли я Тобі пишу, я наче можу це робити просто годинами, мені є про що з Тобою ділитися. Я давно мріяв колись почати також писати, але боявся чомусь цього. Далі того щоб я взяв ручку в руки, діло не заходило.

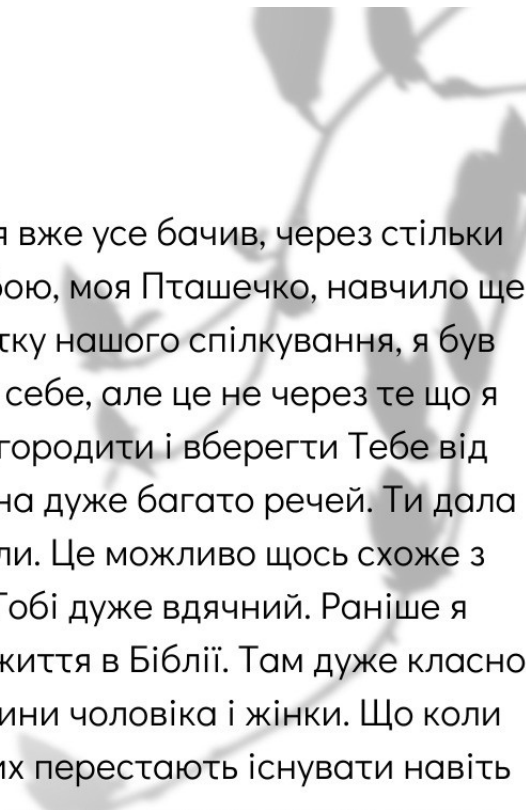
Частина 4

Записки переговорного
Сема

Я дуже часто відчував поряд з Тобою, що Ти хочеш знати саме про моє минуле, але боїшся цього почути. Я ніколи цього сам Тобі не розказував. Бо я бачив в Твоїх очах запитання до самої себе:- А чи дійсно я хочу це все знати? Я хочу бути з Тобою максимально відвертим. І на будь яке своє запитання до мене, Ти почуєш мою відповідь, Ти будеш знати усе. І не просто знати, а навіть почуєш чому я так чи інакше вчиняв. Я все своє свідоме життя старався вчиняти по совісті, я ніколи не брався вирішувати людські долі, хоча моє життя це дуже часто потребувало. Я часто бачу в Твоїх очах страх. Це не такий страх який буває на війні, а страх якийсь інший і я не розумію до чого. В кожного з нас своя життєва історія, і часто навіть незначні на перший погляд речі для однієї людини, можуть причинити дуже важкий біль іншій людині і я це дуже розумію. Але не бійся Надійко приймати рішення, не бійся зробити крок у щось незвідане. Саме і робить з нас ту гартовану сталь, яка пізніше може різати каміння. Часто це важкі і дуже болючі процеси, але результат завжди один у них... Кожного спортсмена, на фініші чекає перемога. Це як марафонський біг.

Інколи мені здавалося в житті, що я вже усе бачив, через стільки пройшов... Але моє знайомство з Тобою, моя Пташечко, навчило ще більшому. Хоча, якщо чесно, спочатку нашого спілкування, я був трохи егоїстом, я думав тільки про себе, але це не через те що я такий є, а тільки через те, щоб відгородити і вберегти Тебе від самого себе. Але відкрила мені очі на дуже багато речей. Ти дала мені те тепло, якого я не мав ніколи. Це можливо щось схоже з Материнським теплом. І я за це Тобі дуже вдячний. Раніше я завжди шукав відповідей для свого життя в Біблії. Там дуже класно якраз описуються справжні відносини чоловіка і жінки. Що коли вони знаходять один одного, для них перестають існувати навіть Батьки їхні, але це тільки тому, що вони знаходять це все одне в одному і стають одним цілим

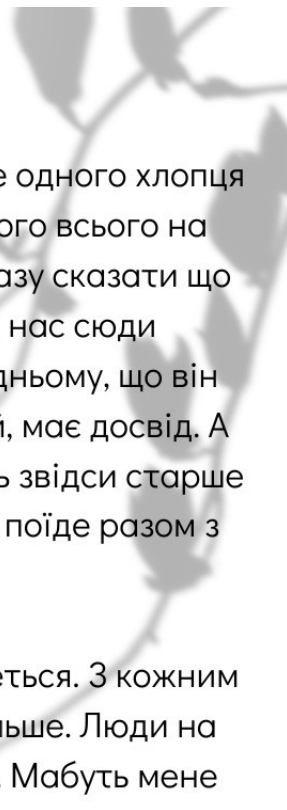
□ <https://www.instagram.com/p/CokLBaXNMiE/>

□ 2023-02-12 22:09:30

19 травня 2022 року

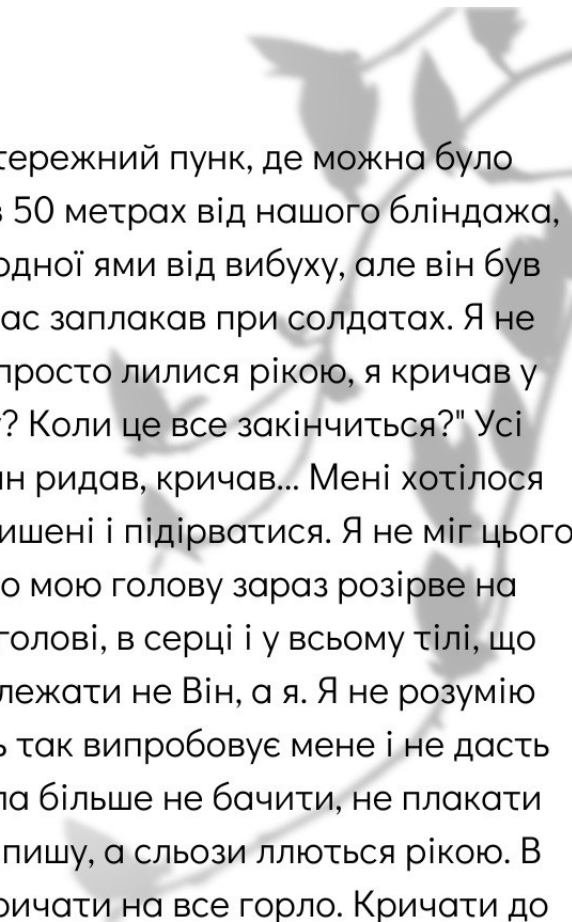
Привіт моя дороженька. Сьогодні 19.05.22. Вчорашнє повідомлення так і не відправилось і незнаю коли відправиться. Але вчора прочитавши Твоє повідомлення, я вперше за весь час тут, спокійно заснув. Я спав так міцно, що розбудили мене хлопці аж об 11 годині, бо почався бій. А до цього вони не будили мене і дали нарешті мені поспати. У нас сьогодні дуже поганий день. Сьогодні загинув мій кращий друг, який у мене тут появився. Я 1000 разів собі говорив що не буду тут зав'язувати дружбу, бо в перші роки війни, втрачав дуже багато друзів і це дуже мене ломало. Цього разу я навіть старався не знайомитися з людьми, щоб пізніше не мучалися так знову. Але Тарас, якось дуже зблизився зі мною, ми дуже подружилися за цих два тижні. Він був старшим від мене, але його впевненість, розсудливість і бажання міняти це все "блядство", стояли попереду нього. Ми не говорили з ним про життя майже, але стали дуже близькими за цей час. А сьогодні під час бою, потрібно було піднести гранатомети на іншу позицію. Я зібрав їх у великий рюкзак і мабуть би сам побіг з ними, але Тарас каже:

- Давай краще я, бо Твоє життя тут важливіше і я впевнений, що Ти зможеш надати допомогу якщо щось трапиться. Вони вибігли двома групами, перша група два чоловіки і він сам їх замикав і прикривав. Як тільки вони вискочили, майже одразу я почув розриви. Я сів на рацію і почав виходити по рації на усі пости і питатися куди вони встигли добігти. Знайшов одного тільки з них, він майже добіг до місця куди вони рухалися, але довелося сховатися йому в укриття, бо щільно накривала артилерія. Він був з рацією і вийшов по ній на мене, сказавши що другий, який з ним вискочив відстав, а Тарас біг сам і він його навіть не бачив. Другого знайшов недалеко від того місця звідки вони вибігли, від з переляку не побіг, а пригнув в якусь яму і там був допоки наші хлопці там його не помітили і передали мені по рації. Наступні пів години стали для мене вічністю... Я не замовкаючи сидів на рації і виходив по ній на усі пости, з надією, що десь зараз появиться Тарас, прибіжить і вийде на мене, але час йшов і я зрозумів що трапилося найгірше.

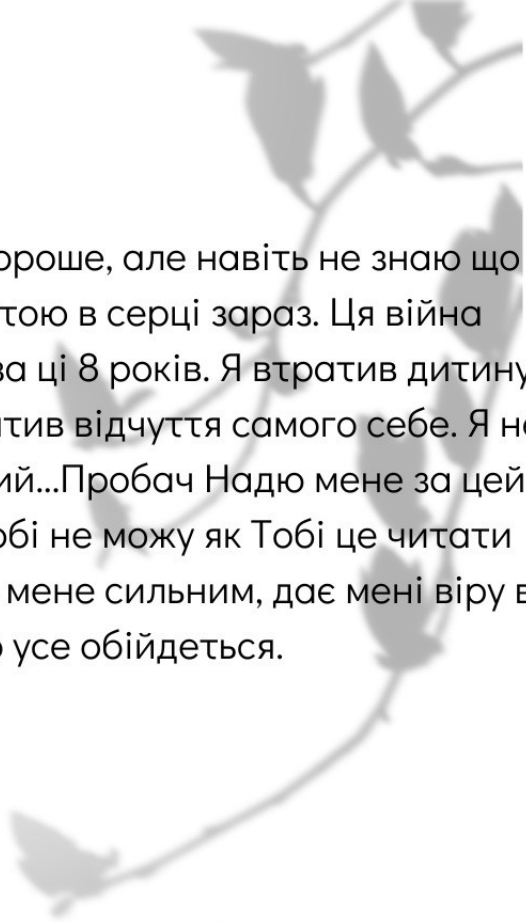

І усе командування впало на плечі Тараса, мої і ще одного хлопця Юри. Тарас сьогодні загинув. Я зірвався після цього всього на командира, виказав йому, що він повинен був одразу сказати що він не потягне цього, бо він замість того, коли нас сюди направляли, сказав моєму командиру безпосередньому, що він бойовий офіцер, що пройшов аеропорт Донецький, має досвід. А виявився просто балаболом. Зараз його забирають звідси старше командування, бо зрозуміли також усе і він зараз поїде разом з Тарасиком.

Але Тарасик більше ніколи і нікуди вже не повернеться. З кожним днем обстановка тут накаляється все більше і більше. Люди на очах дуріють і відмовляються виконувати накази. Мабуть мене призначать тут старшим сьогодні в ночі. Але від цього у мене ще більший страх. Страх тому, що я розумію, що від моїх наказів усі виживати не будуть, бо це не реально тут взагалі. Мені доведеться вирішувати між людьми, кого посилати за харчами, кого в бій на якусь позицію.

Він не забігав на жоден спостережний пункт, де можна було сховатися. Тараса ми знайшли в 50 метрах від нашого бліндажа, від був наче в укритті, поряд жодної ями від вибуху, але він був мертвим. Я вперше за довгий час заплакав при солдатах. Я не просто плакав, я ридав. Сльози просто лилися рікою, я кричав у весь голос і питав Бога: " Чому? Коли це все закінчиться?" Усі хлопці сиділи і мовчали, а я один ридав, кричав... Мені хотілося дістати в цей момент гранату з кишені і підірватися. Я не міг цього витримати. Мені здавалося що мою голову зараз розірве на шматки. Я відчував таку біль в голові, в серці і у всьому тілі, що жити більше не хотів. Там мав лежати не Він, а я. Я не розумію чому так сталося? Чому Господь так випробовує мене і не дасть померти, щоб цього всього пекла більше не бачити, не плакати ночами за хлопцями... Я і зараз пишу, а сльози ллються рікою. В грудях давить і мені хочеться кричати на все горло. Кричати до хрипу в грудях

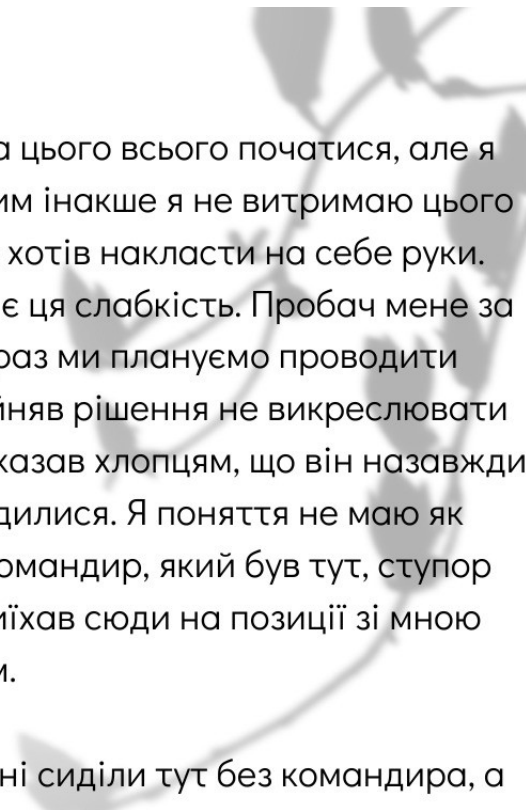

Я хотів би Тобі написати щось хороше, але навіть не знаю що написати. Я просто на з пустотою в серці зараз. Ця війна забирає в мене усе саме дороге за ці 8 років. Я втратив дитину, жінку яку кохав усім серце, я втратив відчуття самого себе. Я не розумію до кінця вже хто я є такий...Пробач Надю мене за цей негатив весь. Я навіть уявити собі не можу як Тобі це читати буде, але Твоя підтримка робить мене сильним, дає мені віру в себе і я вірю що що усе обійдеться.

Чартина 5

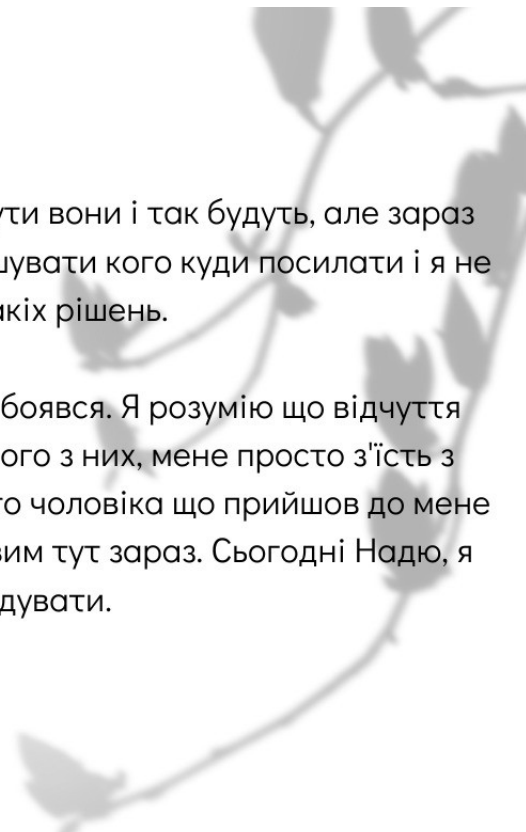

Записки переговорного
Сема

Я розумію, що я не маю Тобі права цього всього початися, але я мушу хоча б з кимось поділитися цим інакше я не витримаю цього всього. Сьогодні вперше в житті я хотів накласти на себе руки. Це страшне відчуття. Це напевно і є ця слабкість. Пробач мене за те що пишу такі жахіття тут. Зараз ми плануємо проводити евакуацію тіла Тарасового. Я прийняв рішення не викреслювати його з списку особового складу. А сказав хлопцям, що він назавжди залишиться тут з нами. Усі погодилися. Я поняття не маю як витягнути його тіло звідси. Наш командир, який був тут, ступор зловив в перший же день. Він приїхав сюди на позиції зі мною разом.

Ті хлопці що були тут, вже два тижні сиділи тут без командира, а наш командир сказав що ми мусимо тут налагодити кругову оборону і стримувати противника, бо хлопці вже тут не витримують без командира. Але наш командир виявився всього навсього совковим офіцером. Який досяг своєї посади при союзі і зовсім нічого не тямить у війні.

І люди будуть при цьому гинути. Гинути вони і так будуть, але зараз мені доведеться давати накази, вирішувати кого куди посилати і я не хочу приймати таких рішень.

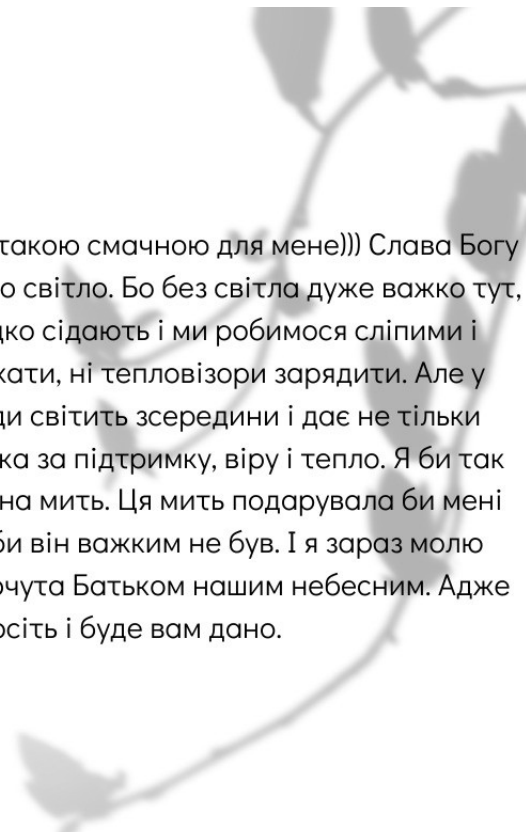
Це саме страшне, чого я найбільше боявся. Я розумію що відчуття провини і відповідальності за кожного з них, мене просто з'їсть з середини. Вчора я писав Тобі про того чоловіка що прийшов до мене після бою, і сказав що завидує мертвим тут зараз. Сьогодні Надю, я почав їм завидувати.

□ 2023-02-13 09:38:43

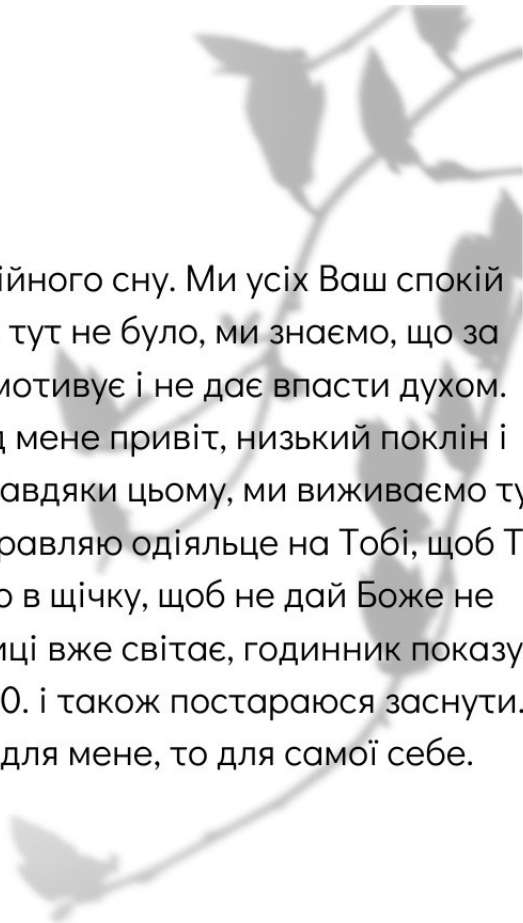
20 травня 2022 року

Вже 20.05.22. далеко за північ. Ми витягнули Тарасика і ще набрали дуже багато їжі і смаколиків. В мене дуже піднявся настрій, бо я би не простив собі, якби ми не змогли витягнути тіло. Я евакуацію тіла не проводив, був на рації, і керував усією інформацією. Спати ще до 4 не буду, бо вложив хлопців, а сам буду ще сидіти на рації, бо раз в годину потрібно робити доповідь. Та і ще нашого командира забрали чи то на ковер, чи то на заміну і мені сказало командування чекати на їхню доповідь по ньому. Розкажи що у Тебе нового? Як справляєшся з новою роботою. Чи важко Тобі і чи Ти часом не прогадала? Як там Твої сестрички і братик? Як Мама, Тато? Передай їм привіт від мене. Доречі як Оленка? Чемна? Чи трішки бунтує? Доречі, розкажи чи купила Мамі □? Як там Іра? Часто зараз бачитеся? Чи це тільки тоді коли були під Бугом разом? А давай коли я повернуся, зберемося усі, великою компанією і десь рванемо на природу на декілька днів? Візьмемо рідних, друзів, котів, собак і навіть равликів))) Я візьму лодку, запливело на середину озера, складемо весла ляжемо і будемо просто дивитися на небо. І не просто дивитися, а роздивлятися хмаринки і говорити хто які образи в них бачить. Ми колись були малі, ходили в поле і так робили. А ще я Тебе навчу рибалити. І нарву Тобі там самих красивих лілій. От пишу вже третій день так багато Тобі, а зв'язку нема. Аж посмішка проскочила, коли уявив як довго Ти це все будеш читати. Тобі мабуть і дня не хватить. Можна буде це все втиснути в невелику книжку)))) Під назвою- " Щоденник рядового 'Сема'")))) Я трохи переживаю щоб Мама там не накручувала собі нічого поганого, поки ми без зв'язку. Думаю що його ще довго не буде. А дали тільки тому, щоб люди додому подзвонили. Бо у нас в частині матері хлопців почали приїздити і запитувати командування, де їхні діти, чоловіки, батьки. Ті говорять що живі, але вони не вірять. Питають, тоді чому не виходять на зв'язок.

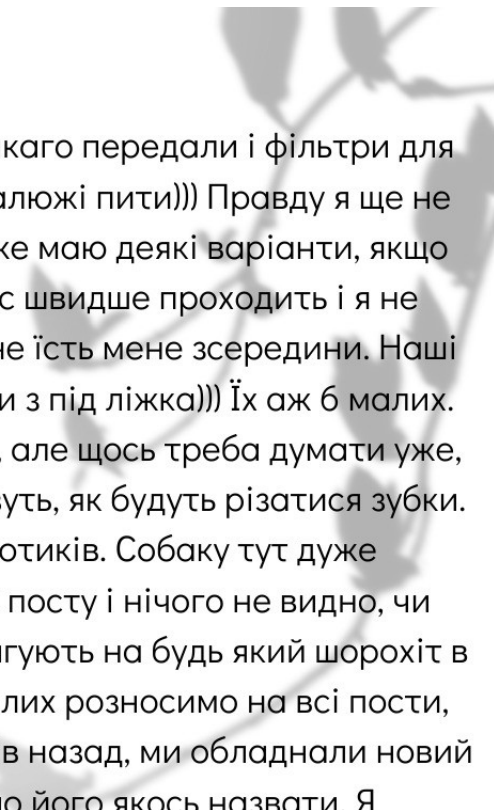
Я би дуже хотів, щоб після повернення, ми поїхали кудись з Тобою у двох. Хоча б на декілька днів. Навіть у той самий Париж.

Я ніколи не думав що ця гидота може бути такою смачною для мене))) Слава Богу що нам ще не розбили генератор і ми маємо світло. Бо без світла дуже важко тут, постійна темнота в бліндажі, рації швидко сідають і ми робимося сліпими і глухими на позиціях. Ні підтримку викликати, ні тепловізори зарядити. Але у мене є тут своя "Зірочка", яка мені завжди світить зсередини і дає не тільки світло, а і тепло) Дякую Тобі моя дорогенька за підтримку, віру і тепло. Я би так хотів Тебе побачити хоча б уві сні, хоча б на мить. Ця мить подарувала би мені посмішку на обличчі на весь день, яким би він важким не був. І я зараз молю Господа і вірю, що кожна наша молитва почута Батьком нашим небесним. Адже Слово нам говорить : - Просіть і буде вам дано.

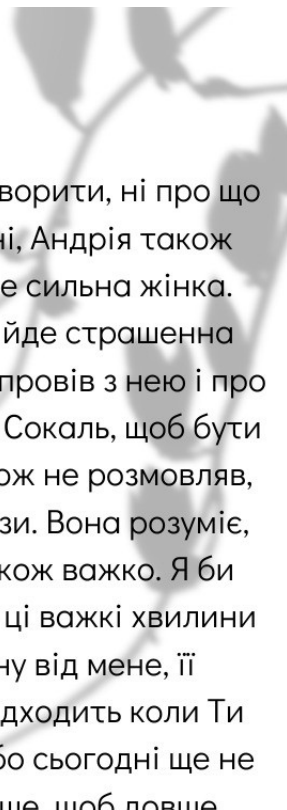

Бажаю Тобі Надю міцного і спокійного сну. Ми усіх Ваш спокій бережемо тут. І як важко би нам тут не було, ми знаємо, що за нашими спинами усі Ви і це нас мотивує і не дає впасти духом. Передавай усім своїм рідним, від мене привіт, низький поклін і подяку за Ваші молитви. Бо тільки завдяки цьому, ми виживаємо тут зараз. А Тебе я міцно обіймаю, поправляю одіяльце на Тобі, щоб Ти не замерзла і ніжно, ніжно цілую в щічку, щоб не дай Боже не порушити Твій сон і спокій. На вулиці вже світає, годинник показує 3.50. Я зараз зроблю доповідь 4.5.0. і також постараюся заснути. Бережи себе сонечко, якщо не для мене, то для самої себе.

Також турнікетів трохи каже друзі з Чикаго передали і фільтри для води. Через них можна навіть воду з калюжі пити))) Правду я ще не придумав як їх сюди доставити, але вже маю деякі варіанти, якщо буде зв'язок. Ось поки пишу Тобі, і час швидше проходить і я не тримаю це все собі. Це все виходить і не їсть мене зсередини. Наші песики, вже почали самі їсти і вилазити з під ліжка))) Їх аж 6 малих. Поняття не маю що з ними робити далі, але щось треба думати уже, ато вони скоро нам тут усі берці погризуть, як будуть різатися зубки.

Ще маємо двох дорослих і трьох котиків. Собаку тут дуже допомагають, бо в ночі коли стоїш на посту і нічого не видно, чи задрімав, не дай Боже, вони одразу реагують на будь який шорохіт в кущах і одразу починають гавкати. Малих розносимо на всі пости, щоб були у всіх по одному. І декілька днів назад, ми обладнали новий спостережний пост і потрібно було його якось назвати. Я запропонував нанести його на карту під назвою "Надія". Всім хлопцям дуже сподобалося і всі зі мною погодилися.

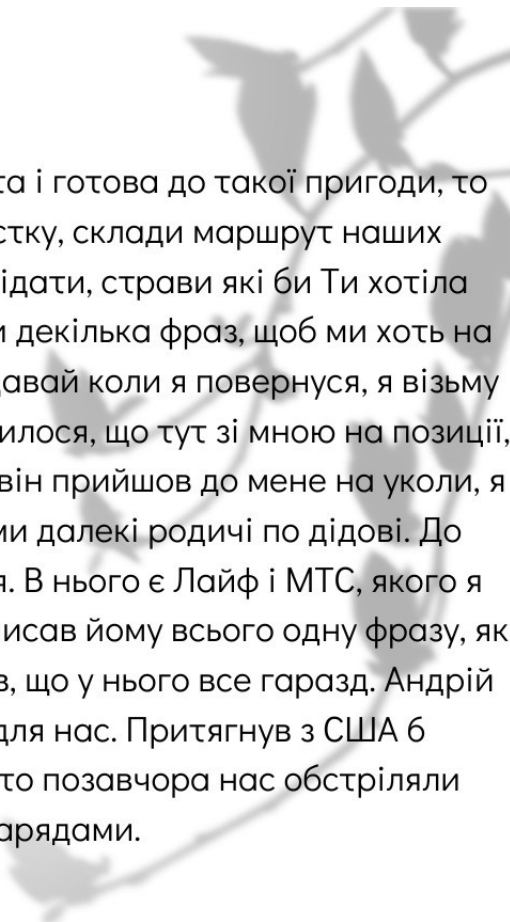

Заходь до Мами моєї по можливості, хоча б просто поговорити, ні про що навіть. Я знаю як їй зараз важко. Ми з Артемом на війні, Андрія також немає поряд і вона залишилася зовсім сама. Вона дуже сильна жінка. Вона ніколи не покаже слабину, але в середині в неї, йде страшенна боротьба. Їй самотньо дуже. Я мало часу в своєму житті провів з нею і про це дуже жалкую. Тому і прийняв рішення, повернутися в Сокаль, щоб бути поряд з нею хоч трохи. Але цього разу майже з Нею також не розмовляв, бо кожен раз дивлячись на мене, в Неї в очах були сльози. Вона розуміє, що змінити Вона нічого не може, але і змиритися їй також важко. Я би дуже хотів щоб ви подружилися, щоб Ви підтримували у ці важкі хвилини одна одну. І Дейзі любить Тебе дуже, бо Ти на відміну від мене, її підгодовуєш завжди, пузіко чухаєш і вона від Тебе не відходить коли Ти приходиш. На дворі вже 3.22 ночі, я вирішив ще поїсти, бо сьогодні ще не їв. У нас вже майже не було їжі і ми вирішили їсти рідше, щоб довше протягнути. Але сьогодні хлопці принесли три банки півлітрових тушківки, багато води і пачок 10 мівіни.

Частина 6

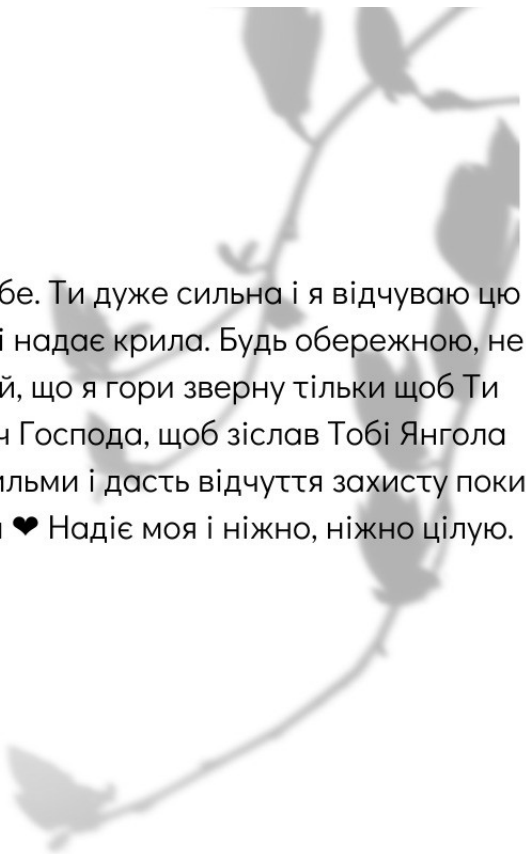
Записки переговорного
Сема

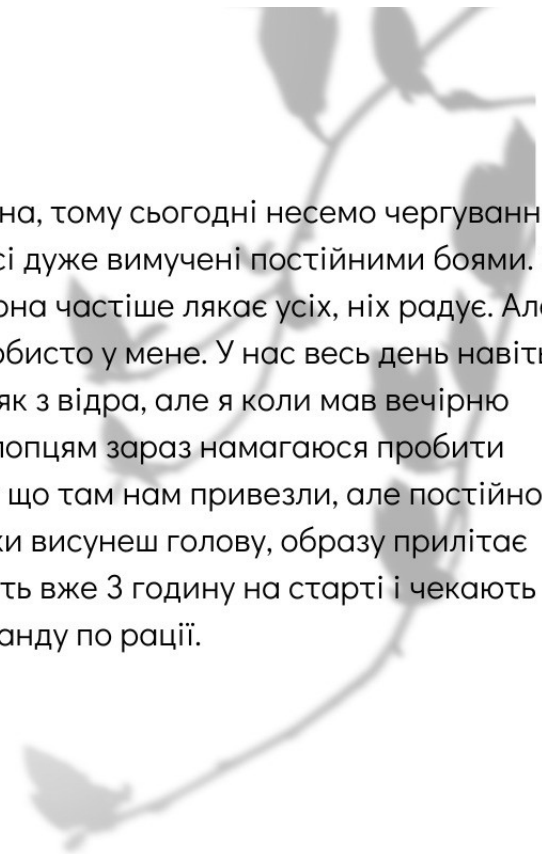
Тому якщо Ти не маєш загран паспорта і готова до такої пригоди, то підготуйся. Не витрати свою відпустку, склади маршрут наших екскурсій, місця які би Ти хотіла відвідати, страви які би Ти хотіла скуштувати з традиційної кухні і вивчи декілька фраз, щоб ми хоть на мить відчули себе французами) А ще, давай коли я повернуся, я візьму коней і покатаємося верхи. Вчора виявилось, що тут зі мною на позиції, є мій далекий родич з Завишня. Вчора він прийшов до мене на уколи, я розговорився з ним і виявилось що ми далекі родичі по дідові. До Артема чомусь не можу додзвонитися. В нього є Лайф і МТС, якого я нажаль, не маю. Але зато в сигналі написав йому всього одну фразу, як Він. Він біля Слав'янська десь. Відповів, що у нього все гаразд. Андрій також дуже багато робить зараз для нас. Притягнув з США 6 маскувальних сіток, які не горять. А то позавчора нас обстріляли фосфорними снарядами.

□ 2023-02-13 10:45:22

Доброї ночі, моя Принцесо! Сьогодні вже 21.05.22. Сьогодні був найспокійніший день за весь час, що ми тут перебуваємо. Сьогодні у нас не було боїв. Були обстріли незначні, артилерійські, але в порівнянні з іншими днями, просто дитячий сад. Сьогодні у нас жодного загинувшого чи пораненого. Наш командир повернувся, в ночі ж його забрали на ковер, а під ранок привезли. І то прийшов він аж під вечір, бо щось там ходив між постами, вдавав робочий вид) І ще й в штабі забув планшет з картами. І десь в 21 годині я пішов за ним сам. Заодно і набрав цілий рюкзак їжі. Вперше сам ходив туди на місце, куди нам привозять продукти, чи забирають загинувших і поранених. Але планшет потрібно було забрати з рук в руки, бо це дуже серйозна інформація, там є. А він сказав що не піде, надіявся що вночі, ті люди які їдуть за продуктами його заберуть. Але командування сказало що тільки з рук в руки. По продукти, нам тупо там в посадці скидає машина і втікає одразу, щоб не зірвали чимось. Там у нас вже дві машини підбили. І знаєш, мені Ти сьогодні снилася. Правду всього не пам'ятаю, але основне запам'ятав. Ось цим приємним і хочу з Тобою поділитися. Сон був такий, наче ми з Тобою жили як сім'я))) До мене приїхали друзі з Сокаля мої, я так поняв, що жили ми десь не в Сокалі. Але точно пам'ятаю, що це був невеличкий, старенький будиночок. І коли вони приїхали, я з ними розмовляв, розказував їм про життя своє, так ніби ми з ними вже давно не бачилися. Ти зайшла, поглянула на нас, але я так увійшов в розповідь їм, що не представив Тебе їм і Ти образилася і вийшла. Я зрозумів, що вчинив погано, вибіг за Тобою, але Тебе ніде не бачив. Пізніше я побачив якусь дівчину, яка мені не відома була і вона вийшла з нашого будинку і несла два ноута і телефон. Я розумів що це Твої речі, взяв у неї їх і спитав куди вона Тобі їх мала віднести. Вона розказала про ваше місце зустрічі, але пішла за мною також. Ця жінка була весь час пізніше поряд. Незнаю як так сталося, но зустріч наша відбулася вже в Сокалі чомусь. Це наче було два різних міста, які переплелися в одному. Ми зустрілися біля 25 будинку, там де банкомат Ощадбанку.

Дороженька моя Принцесо, бережи Себе. Ти дуже сильна і я відчуваю цю силу на відстані, вона мене заряджає і надає крила. Будь обережною, не дозволяй себе ображати нікому. Знай, що я гори зверну тільки щоб Ти почувалася в безпеці. Молю кожну ніч Господа, щоб зіслав Тобі Янгола охоронця, який огорне Тебе своїми крильми і дасть відчуття захисту поки мене немає поряд. Обіймаю Тебе усім ♥ Надіє моя і ніжно, ніжно цілую.

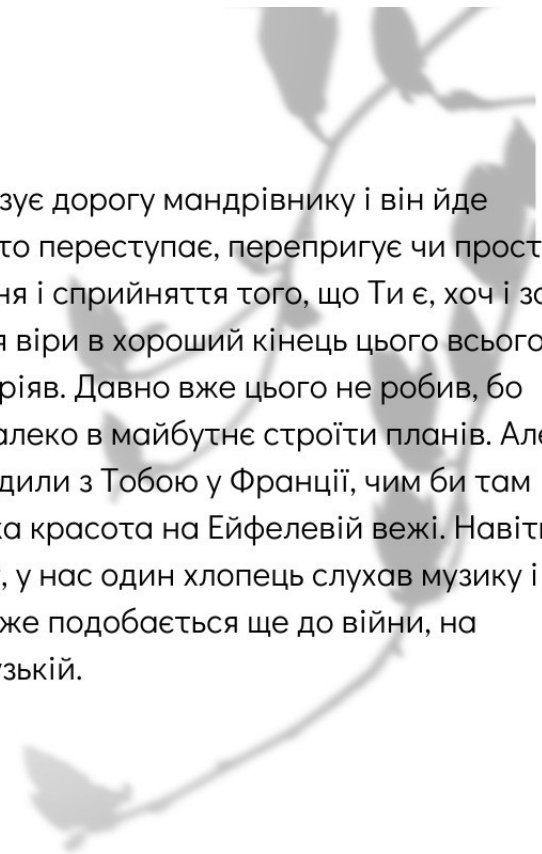
До ранку будуть вже хлопці. Ніч спокійна, тому сьогодні несемо чергування по одному, щоб виспатися добре, бо усі дуже вимучені постійними боями. І навіть якщо тишина буває інколи, то вона частіше лякає усіх, ніж радує. Але сьогодні усе по іншому. Принаймні особисто у мене. У нас весь день навіть світило сонечко. Зараз правду лиє як з відра, але я коли мав вечірню вилазку, то пройшов по сухому. А хлопцям зараз намагаюся пробити коридор щоб вийшли і забрали решту що там нам привезли, але постійно над нами безпілотно літає і як тільки висунеш голову, образу прилітає щось важке з артилерії, тому усі сидять вже 3 годину на старті і чекають поки я дам команду по рації.

Частина 7

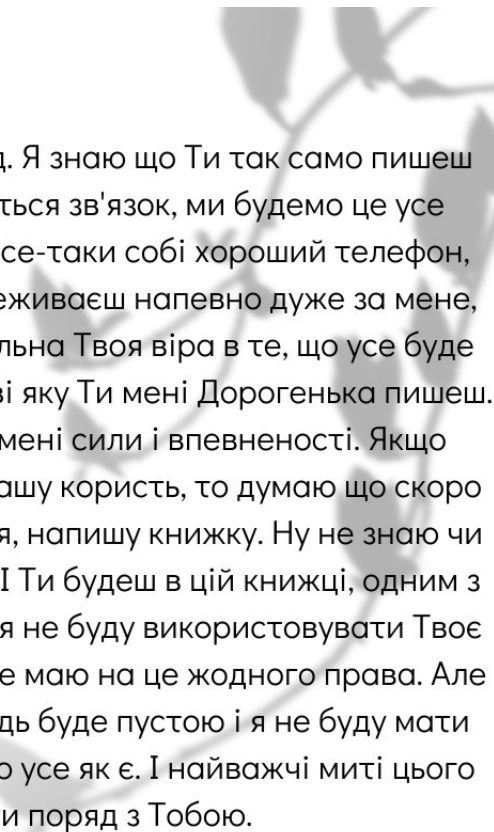
Записки рядового
Сема

Замітив стільки плюсів в тому, що почав писати Тобі ночами.... По-перше, я не тримаю в собі нічого, не знаю ще як Ти відносишся до того, що там і негатив є, а по другий час мого чергування просто шалено пролітає. Вчора навіть лишню годину відстояв. Я не знаю що зараз переживаєш Ти, що у Тебе на серці, на душі. Але я переживаю щось неймовірно прекрасне, незважаючи, на те що навколо мене. Я би дуже хотів, звісно якщо на це буде Твоя воля, щоб Ти ділилася знімною цим. Я Надю поспробував це зробити в своїх повідомленнях і мені так легко робиться, такий спокій. Я якщо чесно то навіть не знаю чи Ти це прочитаєш, але я хочу щоб це залишилося тут, а не в середині мені. Я напевно занадто довго тримав це все собі і саме це мене з'їдало з середини. Але зараз це наче повне досягнення "Нірвани")))) Повний спокій, смирення і абсолютне прийняття того, що приготував для мене Господь. І що би це не було, я з радістю це приймаю. Ти перша людина в моєму житті, хто розбудив в мені це розуміння. Ти відкрила в мені щось нове, навіть напевно не маючи і не розуміючи цього сама.

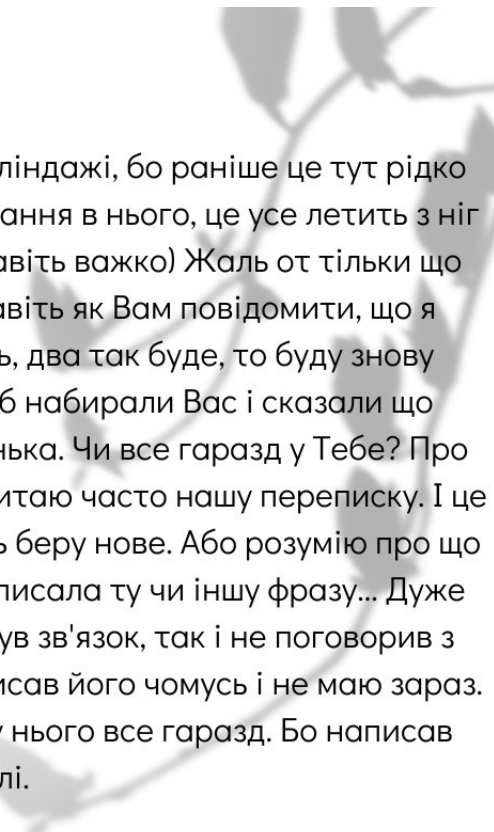
Ти наче світло, яке в темряві показує дорогу мандрівнику і він йде незважаючи на перепони. Які він просто переступає, перепригує чи просто прибирає собі з дороги. Одне розуміння і сприйняття того, що Ти є, хоч і за 1500км, дає мені впевненості, відчуття віри в хороший кінець цього всього.

Сьогодні я вперше за багато років мріяв. Давно вже цього не робив, бо життя казалося таким, що не можна далеко в майбутнє строїти планів. Але сьогодні я думав собі, куди би ми сходили з Тобою у Франції, чим би там займалися на дозвіллі. Навіть уявив яка красота на Ейфелевій вежі. Навіть по чистій випадковості, в цей момент, у нас один хлопець слухав музику і якраз грала пісенька, яка мені дуже подобається ще до війни, на французькій.

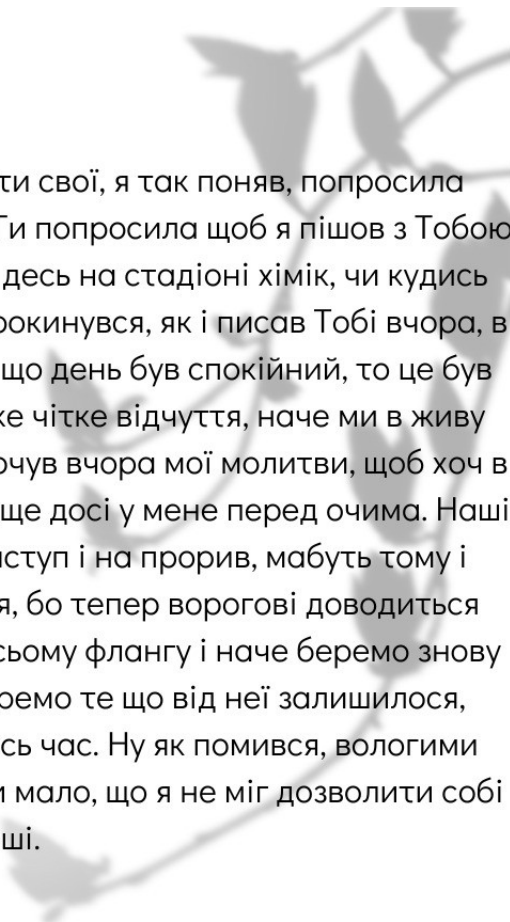

Але знаю хоч, що в нього усе зараз гаразд. Я знаю що Ти так само пишеш мені вечорами, як і я Тобі. І що як появиться зв'язок, ми будемо це усе перечитувати))) Маю надію що Ти взяла все-таки собі хороший телефон, про який мріяла. Я знаю, що Ти зараз переживаєш напевно дуже за мене, так само як і моя Мама, але я бачу яка сильна Твоя віра в те, що усе буде гаразд. Я відчуваю просто це в кожній букві яку Ти мені Дорогенька пишеш.

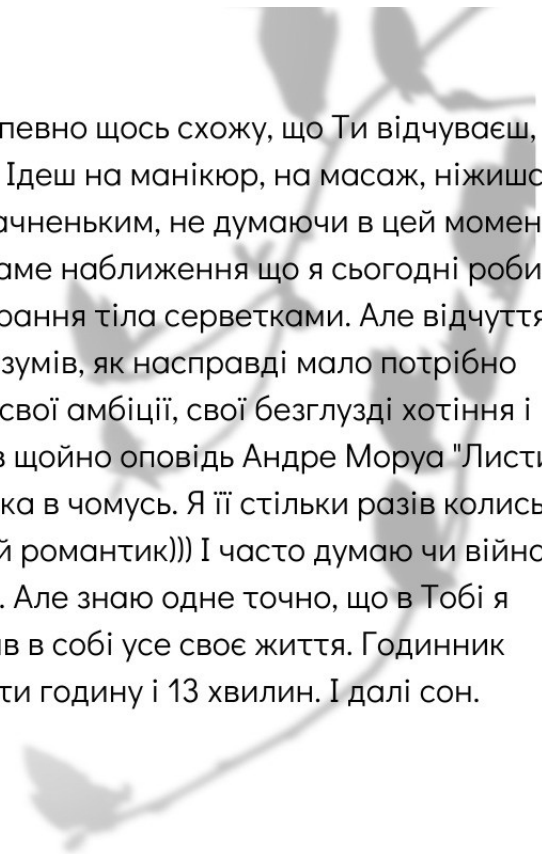
Цієї віри вистачає нам на обох і це дає мені сили і впевненості. Якщо справи і надалі так підуть на фронті, на нашу користь, то думаю що скоро відновлять зв'язок. Я напевно як повернуся, напишу книжку. Ну не знаю чи вийде у мене, але я принаймні поспробую. І Ти будеш в цій книжці, одним з головних Героїв. Якщо Ти не дозволиш, то я не буду використовувати Твоє ім'я, чи розкривати Твою особистість, бо не маю на це жодного права. Але знаю одне точно, що без Тебе, ця розповідь буде пустою і я не буду мати навіть про що писати. Я хочу щоб там було усе як є. І найважчі миті цього періоду і прекрасні моменти поряд з Тобою.

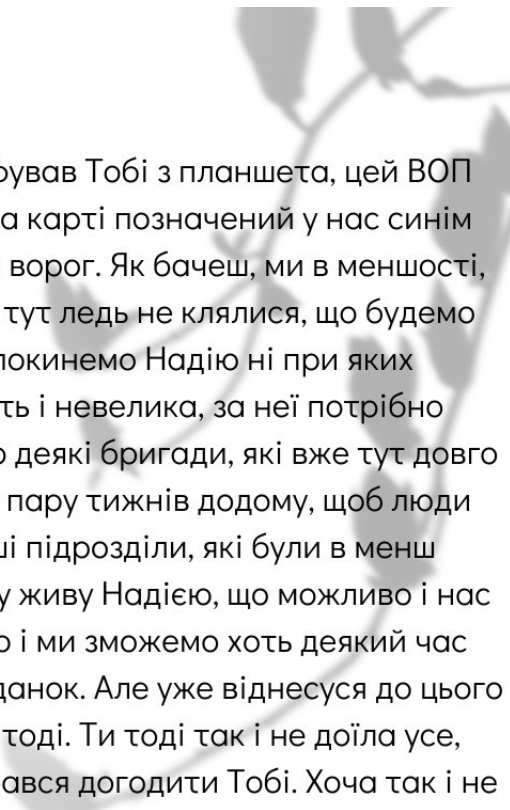
Сьогодні весь день я наводив порядки в бліндажі, бо раніше це тут рідко робили. Та і толку не було, бо кожне попадання в нього, це усе летить з ніг на голову і інколи другий берць знайти навіть важко) Жаль от тільки що зв'язку немає вже який день. Не знаю навіть як Вам повідомити, що я живий і у мене все гаразд. Якщо ще день, два так буде, то буду знову шукати якісь варіанти, через когось, щоб набирали Вас і сказали що живий. Дуже цікаво як Ти там моя дорогенька. Чи все гаразд у Тебе? Про що думаєш? Як проводиш свої дні? Я перечитаю часто нашу переписку. І це так, наче читаю вперше. Завжди в неї щось беру нове. Або розумію про що Ти думала в цей час, які емоції були коли писала ту чи іншу фразу... Дуже хотів би почути Артема свого, але коли був зв'язок, так і не поговорив з ним, бо він купив МТС собі, а я так і не записав його чомусь і не маю зараз. Одне смс всього прочитав від нього, що у нього все гаразд. Бо написав йому в сигналі.

Ти не ображалася наче на мене. А ноути свої, я так поняв, попросила принести, щоб попрацювати на природі. Ти попросила щоб я пішов з Тобою і ми пішли в сторону цвинтаря, так наче десь на стадіоні хімік, чи кудись туди. Далі я сон не пам'ятаю вже. Але я прокинувся, як і писав Тобі вчора, в дуже піднесеному настрої. І ще плюс те, що день був спокійний, то це був настільки класний день. В мене було таке чітке відчуття, наче ми в живу зустрілися. Я так дякував Богу, за те що почув вчора мої молитви, щоб хоч в сні побути поряд з Тобою. Твоя посмішка, ще досі у мене перед очима. Наші війська йдуть тут по усій лінії наче в наступ і на прорив, мабуть тому і інтенсивність вогню по нам зменшилася, бо тепер ворогові доводиться працювати не в одному напрямку, а по всьому флангу і наче беремо знову Попасну в кільце. Можливо скоро заберемо те що від неї залишилося, назад. Сьогодні вперше я помився за весь час. Ну як помився, вологими серветками. Бо до цього їх було настільки мало, що я не міг дозволити собі такої розкоші.

Одним словом, сьогодні і відчував напевно щось схожу, що Ти відчуваєш, коли присвячуєш цілий день сама собі. Ідеш на манікюр, на масаж, ніжишся у теплій ванні, балуєш себе чимось смачненьким, не думаючи в цей момент про фігуру))) Це і смішно напевно, бо саме наближення що я сьогодні робив до цього всього, це було вологе протирання тіла серветками. Але відчуття мабуть були у мене дуже схожі. Я розумів, як насправді мало потрібно людині в цьому світі, якщо відкинути свої амбіції, свої безглузді хотіння і забаганки. Що щастя в малому. Згадав щойно оповідь Андре Моруа "Листи до незнайомки". Там подібна переписка в чомусь. Я її стільки разів колись перечитав.... Я десь в душі страшенний романтик))) І часто думаю чи війна це відкрила, чи навпаки приховала. Але знаю одне точно, що в Тобі я знайшов те, що приховував, хоронив в собі усе своє життя. Годинник показує вже 0.47. мені ще чергувати годину і 13 хвилин. І далі сон.

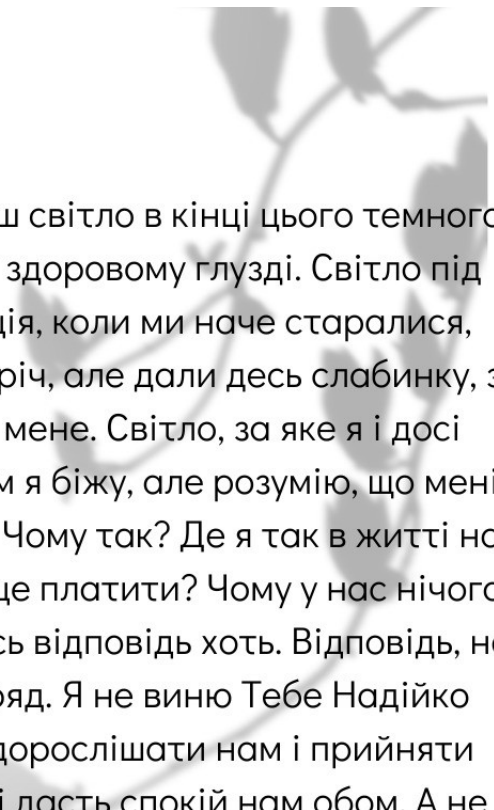

Навіть якщо це і на відстані. Сфотографував Тобі з планшета, цей ВОП "Надія, який я назвав в честь Тебе. Він на карті позначений у нас синім трикутником. А усе навкруги червоне, це ворог. Як бачеш, ми в меншості, але наша Надія не помре ніколи) Ми усі тут ледь не клялися, що будемо стояти до останнього патрона і не покинемо Надію ні при яких обставинах. Тому, що якщо є Надія, хоть і невелика, за неї потрібно триматися до останнього. Я чув вчора, що деякі бригади, які вже тут довго воюють, почали виводити на ротації на пару тижнів додому, щоб люди трохи перепочити, а їх замінюють інші підрозділи, які були в менш небезпечних ділянках по усій країні. Тому живу Надією, що можливо і нас виведуть в частину на доукомплектацію і ми зможемо хоть деякий час побути разом. І я знову приготую Тобі сніданок. Але уже віднесуся до цього з повною відповідальністю, а не так як тоді. Ти тоді так і не доїла усе, мабуть кепський з мене повар. Але я старався догодити Тобі. Хоча так і не зміг напевно. Але Дейзі зацініла точно мої кулінарні здібності)))) І Твою доброту)))) Я так би зараз хотів варитися носом в Твоє волосся і відчути Твій запах, ще хоть на мить.

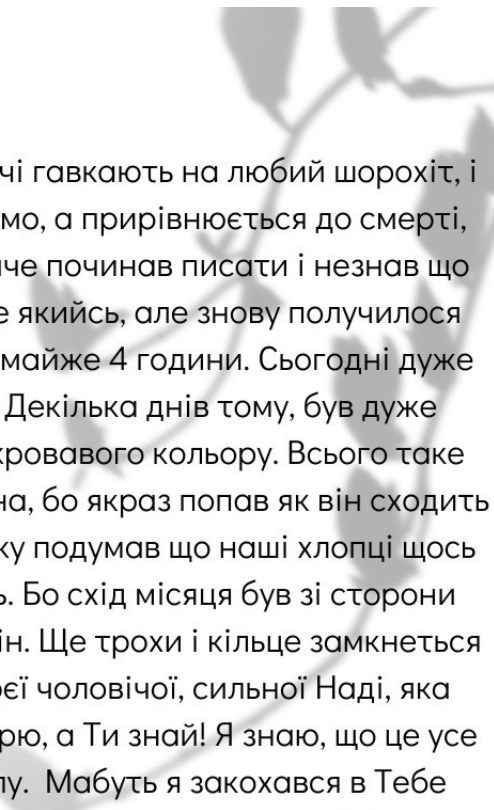
□ 2023-02-13 21:21:18

22.05.2022 року

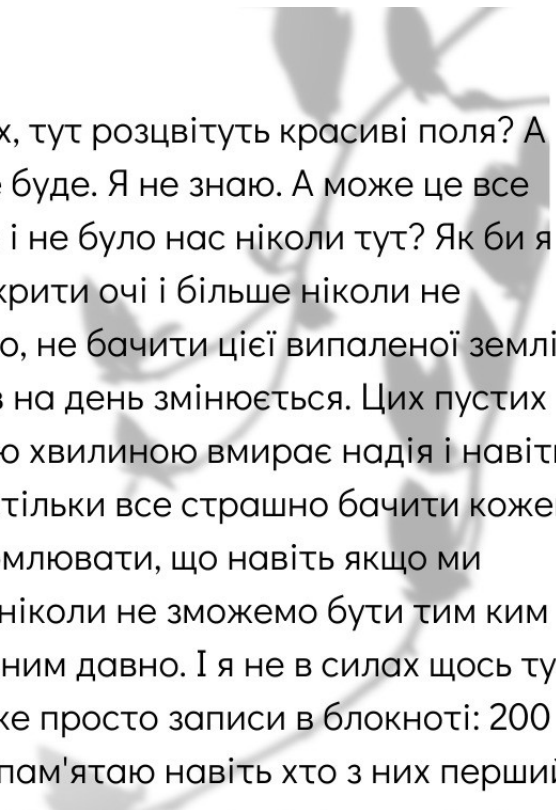
Знаєш, я от подумав щойно, я от пишу такі речі, мрію, а навіть поняття не маю, як Ти це сприймаєш. Наші відносини в останні дні дуже зіпсувалися, ми віддалилися один від одного. Та і Ти прямо сказала, що це не почуття. Можливо мені не варто цього усього писати? Можливо Ти це все будеш читати і думати що я під накрутом якимось... А можливо і хлопця вже маєш і Тобі взагалі це не приємно читати. Важко коли живеш так і не розумієш, як маєш себе поводити з людиною, що між вами насправді. Що людина відчуває до Тебе. Я не хочу думати про погане, але мені було боляче дуже тоді коли Ти відштовхнула мене від себе. Я і досі не розумію чому так? Що я робив не так, в чому не дотягую до Тебе? Мабуть це буде останнє моє повідомлення до Тебе, допоки я не отримаю хоть якоїсь відповіді і не пойму хто я для Тебе і чого чекати далі. Пробач мене за ці слова, але мені трохи важко жити в такому стані. Стані, де Ти нічого не розумієш. Стані де Ти наче розумієш що відчуваєш, що переживаєш... Але інколи є сумніви чи це потрібно зрощувати в собі, чи це тільки одностороннє і краще його закопати при цьому зародженні, щоб пізніше не страждати і морочити Тобі голову тим усім що я відчуваю, що переживаю. Може насправді Ти зараз в обіймах іншого чоловіка, який більш достойний Тебе ніж я, який Тобі дає те, що Ти так довго шукала і чекала. Який поряд з Тобою, а не так як я, за більш ніж 1000км. Я думаю Ти за ці слова не образишся на мене, а зрозумієш мене. Те саме Ти могла думати про чоловіка який десь поїхав на заробітки і нема ні слуху, ні духу. Я то точно тут не по бабах)))) Тут нема жодної. Хіба дві кішки і собаки))) Сьогодні знову переглядав наші спільні фото і намагався оживити в собі ті відчуття і почуття які переживав ті чи інші моменти нашого знайомства. І Ти знаєш, це допомагає. Але чим далі, тим мені важче робиться. З кожним днем все важче боротися мені зі страхом на війні. Страхом не за себе, а страхом за інших. Страхом за те, що я зроблю помилку від якої буде залежати чийсь життя. Вже третій день у мене знову не проходять головні болі. Все через постійні вибухи і через те що поїхав не долікувавшись і не перечекавши допоки пройде струс мізків хоча б.

Ось так і ми, просто статистика. І лиш світло в кінці цього темного божевілля, тримає мене ще тут при здоровому глузді. Світло під назвою (Надія). Але ця наша ситуація, коли ми наче старалися, боролися, йшли одне одному на зустріч, але дали десь слабину, з кожним днем гасить це світло для мене. Світло, за яке я і досі намагаюся схопитися. Світло за яким я біжу, але розумію, що мені за світлом не вгнатися. Чому? Чому? Чому так? Де я так в житті на поров халеп, щоб зараз таку ціну за це платити? Чому у нас нічого не вийшло? Не мовчи тільки. Дай якусь відповідь хоть. Відповідь, на яку так і не дочекався коли був поряд. Я не виню Тебе Надійко нівчому. Але мабуть настав час подорослішати нам і прийняти якесь рішення. Рішення, яке нарешті дасть спокій нам обом. А не давати Надію. Надію, яка ні чим не підтверджується, як окрім слів-
Все буде добре. Надю, я Тебе благаю, зупини це божевілля.

Та і користь з них там буде більше, бо в ночі гавкають на любий шорохіт, і коли навіть задрімаєш, що тут не допустимо, а прирівнюється до смерті, вони одразу сповістять про небезпеку. Наче починав писати і не знав що розказати Тобі, бо день пустий був у мене якийсь, але знову получилось дуже багато. За писаниною пройшло вже майже 4 години. Сьогодні дуже темна ніч у нас, не видно зовсім нічого. Декілька днів тому, був дуже красивий і повний місяць, такого майже кровавого кольору. Всього таке явище бачив двічі в житті, краса неймовірна, бо якраз попав як він сходить і не одразу зрозумів, що це місяць. Спочатку подумав що наші хлопці щось ворогу підпалили і що це так щось горить. Бо схід місяця був зі сторони ворога. Та тут куди не глянь він з усіх сторін. Ще трохи і кільце замкнеться навколо нас. Так зараз не хватає тої Твоєї чоловічої, сильної Наді, яка скаже мені:- Максим, усе буде гаразд. Я вірю, а Ти знай! Я знаю, що це усе банально так, але це має страшенну силу. Мабуть я закохався в Тебе Надю і цього я боявся найбільше, бо боюся не справитися з цим. Образити Тебе тим чи інакшим вчинком. Але я мушу це сказати Тобі, хоча це для мене нелегко. Але я надто довго мовчав, аналізував усе що зі мною відбувається і зрозумів, що це саме так. Можливо Ти зараз посміхнешся і поняття маю що ця посмішка означає, що Ти відчуваєш в цю хвилину, але я хочу щоб Ти це знала.

Можливо пізніше на наших тілах, тут розцвітуть красиві поля? А наші імена ніхто і пам'ятати не буде. Я не знаю. А може це все просто страшний сон? Можливо і не було нас ніколи тут? Як би я зараз хотів, щоб просто закрити очі і більше ніколи не прокинутися. Не чути цього всього, не бачити цієї випаленої землі, ландшафт якої по декілька разів на день змінюється. Цих пустих солдатських очей, в яких з кожною хвилиною вмирає надія і навіть страх вже їм не страшний. Це настільки все страшно бачити кожен день. А ще страшніше усвідомлювати, що навіть якщо ми залишимося живими, ми більше ніколи не зможемо бути тим ким були. Ми тут померли вже усі, давним давно. І я не в силах щось тут змінити. Люди для мене тут, це вже просто записи в блокноті: 200 і фамілія, 300 і фамілія. Я вже і не пам'ятаю навіть хто з них перший тут загинув і від чого. Згадав фразу якогось полководця, що коли вмирає людина, це трагедія. А коли вмирають тисячі, це вже статистика.

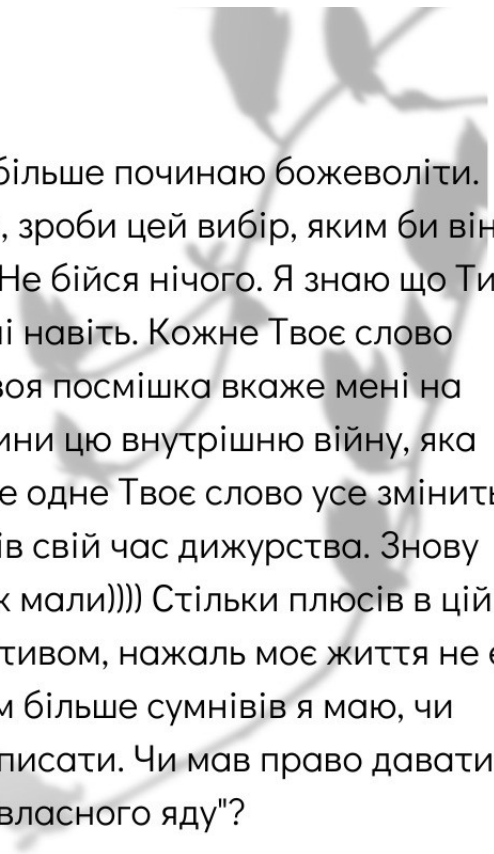
Чармиса 8

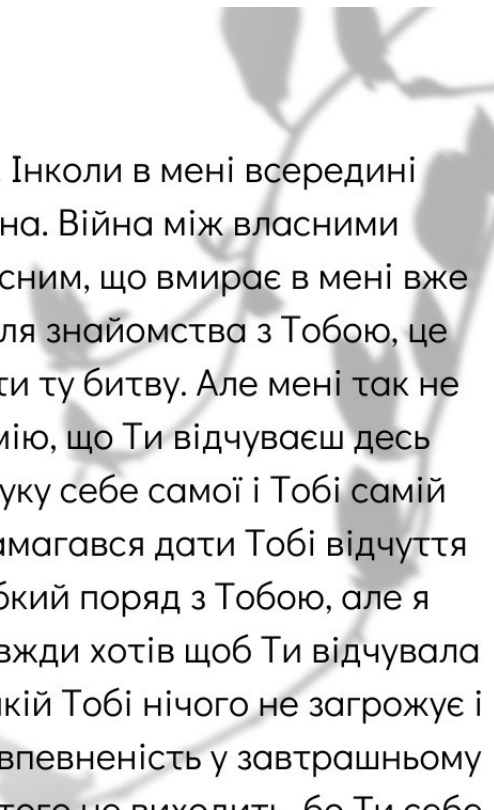
Записки рыночного
Сема

Який в цей момент не боїться за тил, який має 100% впевненість?

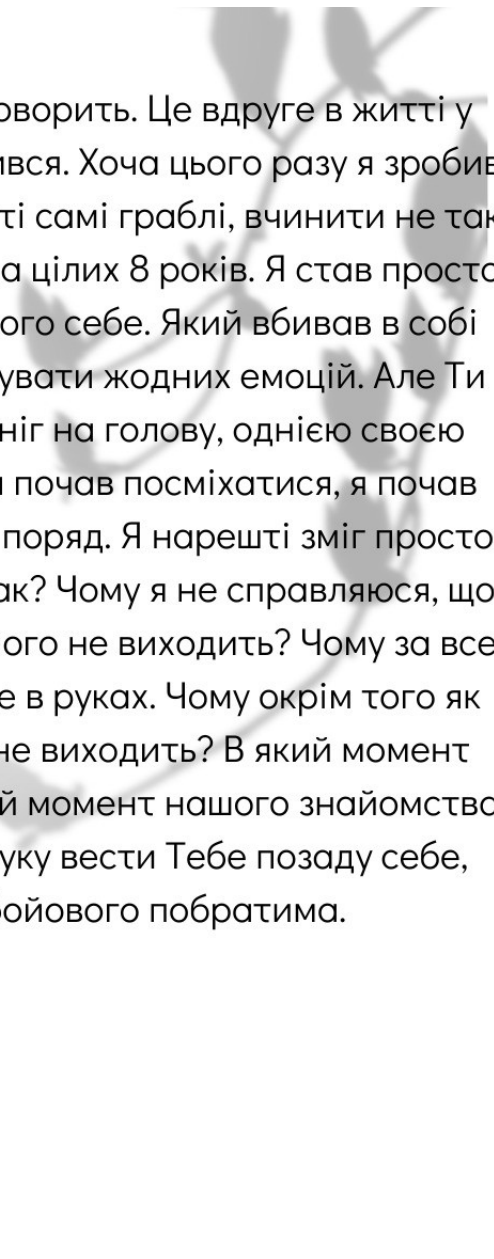
Мені знову хочеться просто вийти і проклинати себе під тим клятим дощем, який здається ніколи не закінчиться. Ні в моїй душі, ні на вулиці! Чому в момент, коли мені здавалося, що усе буде цього разу прекрасно, що я нарешті прийняв правильне рішення, вчинив зовсім не так як минулого разу, але все в один момент знову розсипалося, наче картковий будиночок. Який тільки виглядав міцним. Але всього одна Твоя фраза, просто дала мені розуміння, ще я живу міфом. Можливо, це все тому, що я не для цього на цій землі посланий Отцем? Можливо я просто повинен стати всього статистикою, в цій клятій війні. Просто одним з тисячі тих, хто повинен тут лягти в тих клятих Луганських землях. В землях, на яких і толком не росте нічого.

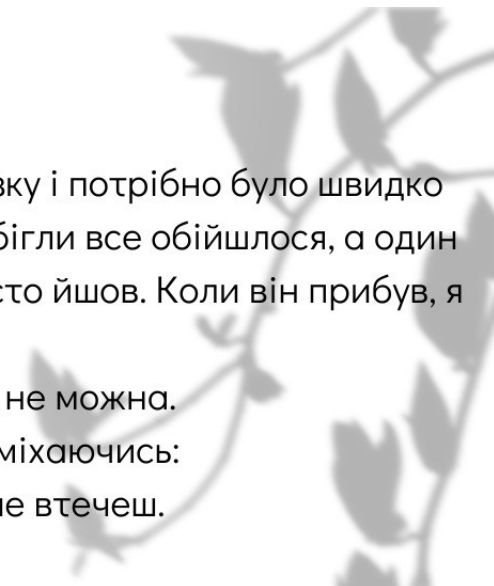
В яке чим далі я заглиблююсь, тим більше починаю божеволіти. Прийми нарешті правильне рішення, зроби цей вибір, яким би він не був, але щоб він був конкретним. Не бійся нічого. Я знаю що Ти сильна, бо відчуваю це на відстані навіть. Кожне Твоє слово наповнене силою. І навіть сама Твоя посмішка вкаже мені на напрямок. Не муч мене більше. Зупини цю внутрішню війну, яка вбиває мене швидше, ніж ворог. Лише одне Твоє слово усе змінить для нас обох. Ось і знову я пересидів свій час дежурства. Знову хлопці поспали на годину більше ніж мали)))) Стільки плюсів в цій писанині знаходжу))) Але одним позитивом, нажаль моє життя не є наповнення. І чим далі я пишу, тим більше сумнівів я маю, чи прийняв правильне рішення, це усе писати. Чи мав право давати Тобі куштувати "Смак власного яду"?

Я мабуть заплутався, Надю, трохи. Інколи в мені всередині відбувається просто страшна війна. Війна між власними амбіціями, страхами і чимось прекрасним, що вмирає в мені вже багато років. Я не розумію хто я. Після знайомства з Тобою, це щось хороше в мені, почало вигравати ту битву. Але мені так не вистачало Твоєї підтримки. Я розумію, що Ти відчуваєш деś можливо щось подібне. Що Ти в пошуку себе самої і Тобі самій потрібно те саме, чого і я шукаю. Я намагався дати Тобі відчуття захисту. Можливо я інколи був слабкий поряд з Тобою, але я завжди намагався це приховати. Я завжди хотів щоб Ти відчувала поряд зі мною ту безпечну хатинку, в якій Тобі нічого не загрожує і за стінами якої, нема чого боятися і є впевненість у завтрашньому дні. Але я зрозумів, що нічого в мене з того не виходить, бо Ти себе такою так і не відчула.

Не знаю чому, але серце мені так говорить. Це вдруге в житті у мене таке і першого разу я не справився. Хоча цього разу я зробив усе навпаки. Я старався не стати на ті самі граблі, вчинити не так як тоді... Бо це вибило мене з життя на цілих 8 років. Я став просто монстром, який не мав жалю до самого себе. Який вбивав в собі свідомо усе людське, лиш би не відчувати жодних емоцій. Але Ти перевернула мій внутрішній світ з ніг на голову, однією своєю присутністю. Я відчув себе живим, я почав посміхатися, я почав діяти, думати про інших, про тих хто поряд. Я нарешті зміг просто заплакати. Надю, скажи мені чому так? Чому я не справляюся, що зробив не так? Чому у мене знову нічого не виходить? Чому за все що я беруся, просто рушиться в мене в руках. Чому окрім того як вбивати, руйнувати, у мене нічого не виходить? В який момент свого життя я звернув не туди? В який момент нашого знайомства я спіткнувся і не зміг далі йти і за руку вести Тебе позаду себе, прикриваючи собою, наче бойового побратима.

Нещодавно коли ми мали тут вилазку і потрібно було швидко пробігти відкриту місцевість, усі побігли все обійшлося, а один чоловік "Художник", позивний, просто йшов. Коли він прибув, я

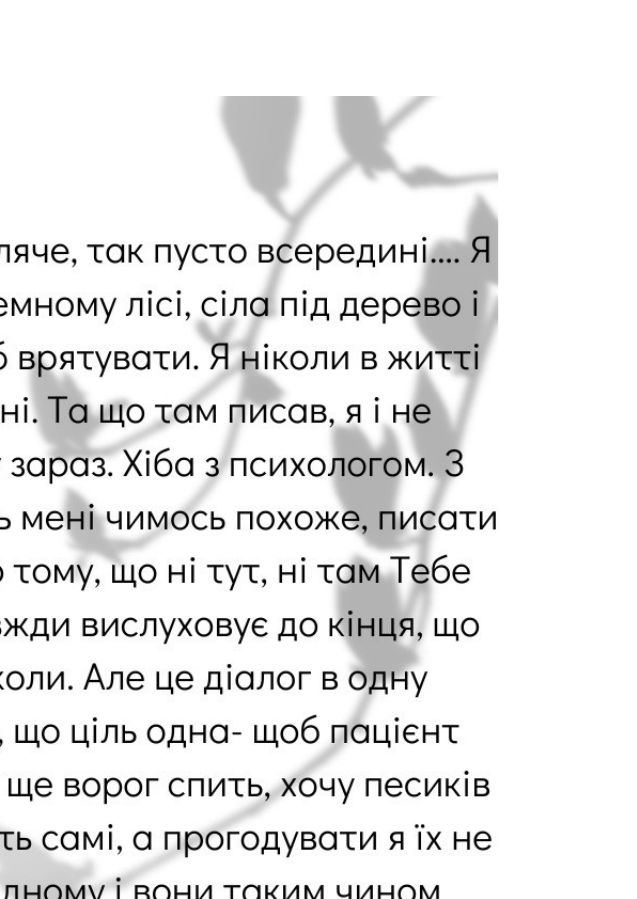
кажу:

- Чому Ти не біг, так не можна.

А він каже мені, посміхаючись:

- Максим, від долі не втечеш.

Я часто думаю, як ж тоді моя доля в цьому житті? Я ніякої толком користі не приніс в цьому житті, а чосом навіть шкоду якщо розібратися. Ні сім'ї не створив, а навпаки дав слабину коли мав проявити мужність і прийняти правильне рішення. Втік на війну, коли мав бути поряд. Зараз інколи також думаю, що прийняв не правильне рішення пішовши назад після поранення. Можливо вже слід би було зупинитися, подумати навпаки хоть трохи про себе, про тих хто поряд. Але з іншої сторони, чим би я міг допомогти близьким мені людьми, якби війна прийшла до нас до дому?

Мені чомусь зараз знову стало так боляче, так пусто всередині.... Я наче мала дитина, яка заблукала в темному лісі, сіла під дерево і чекає коли хтось прийде і гукне її щоб врятувати. Я ніколи в житті так багато не писав, як пишу в ці дні. Та що там писав, я і не говорив стільки ніколи, скільки пишу зараз. Хіба з психологом. З ними я розмовляю годинами. Це навіть мені чимось походить, писати тут і розмова з психологом. Можливо тому, що ні тут, ні там Тебе ніхто не перебуває. І що психолог завжди вислуховує до кінця, що бумага мовчить і не перебиває ніколи. Але це діалог в одну сторону. У двох випадках, я розумію, що ціль одна- щоб пацієнт виговорився))) Зранку о 6 годині, поки ще ворог спить, хочу песиків порозносити хлопцям на пости, бо їдять самі, а прогодувати я їх не в змозі тут. А там кожен візьме по одному і вони таким чином виживуть.

□ 2023-02-13 21:27:11

Смак якого я давно вже знаю, і до якого я вже звик, перебуваючи тут. В кожному Твоєму вірші, я бачу себе. Інколи слухаю їх десятками раз. І думаю:

- Як вона таке знає? Як вона це усе відчуває? Чи це Господь так мовляє до мене, через неї? Але що Він хоче мені сказати цим? Де ключ від цього всього? Чи варто далі писати ці слова всі? Але мабуть це вже не зупинити... Вже пізно... Механізм запущений уже. У нас знову почався обстріл, але працюють через нас по тилу десь. Можливо по місту Золоте, ми стоїмо перед ним якраз. Та і місто це вже важко назвати. Руїни, в яких вже і важко щось розгледіти, чи вгадати що це за будівля була. Сьогодні мабуть я написав більше ніж зазвичай, хоч думав що вийде навпаки. Бо не знав що писати. Але стало дуже спокійно знову на душі. Наче Ти сиділа поряд зі мною і я просто проговорив 5 годин без перестану, з легкими перекурами. Хлопці усі сплять, хтось храпить, хтось щось розмовляє увісні, чи стогне, з невідомих мені причин) Маю надію що сниться йому щось приємне)))) Зараз буду їх будити потроху, бо і самому треба відпочивати хоч трохи. І сам роздягнувся, залізу на верхній ярус ліжка, помолюся і засну. Засну з надією, побачити Надію) Я Тебе міцно подумки обіймаю. Цілувати не буду, з простих причин...))) І дуже прошу Тебе моя Дорогенька, зміни, прийми рішення. Яким би воно не було чи важким, чи легким. Подумки я завжди поряд з Тобою. І тепер з впевненістю я Тобі кажу, що я Тебе Люблю усім серцем своїм.

Навіть якщо за ці слова мені доведеться поплатитися, я готовий прийняти знову цю важку ношу. Пробач ще раз. Бо не знаю чи буду ще писати щось ще надалі. І якщо Ти приймеш рішення, яке буде важким для мене, краще просто проігнорь це повідомлення і не відписуй ні слова. Думаю так буде краще для нас обох. Пробач!!! По можливості вишлю Тобі ще грошей. І це не підкуп)))) І знай, що зараз на моєму обличчі посмішка, а на серці спокій.

Сіньйоріта моя, я закохавсь мов школяр, Ти мій форт Буаяр)))

Чармиса 9

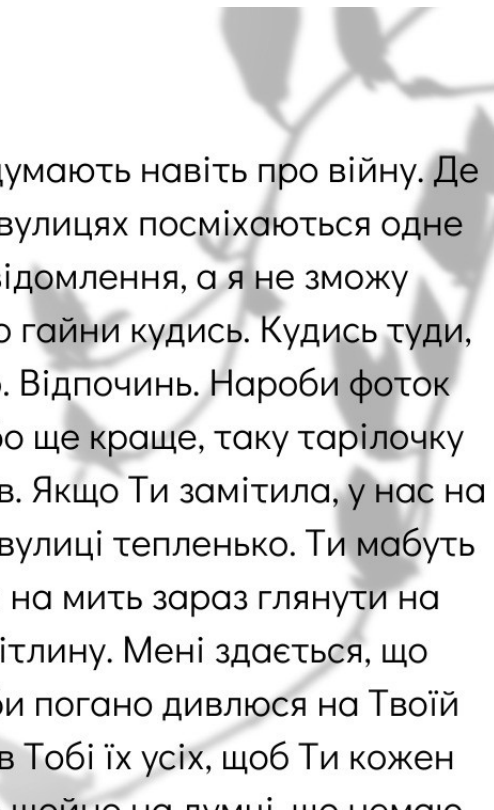
*Записки проговорного
Сема*

□ <https://www.instagram.com/p/Conh0v8tjGe/>

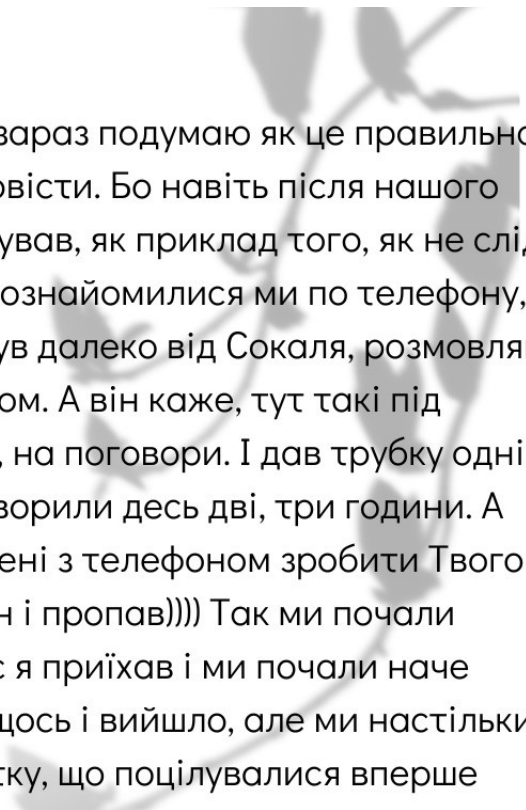
□ 2023-02-13 22:13:06

23 травня 2022 року

Привіт Надю! Як Твої справи? Думав що писати не буду більше Тобі, допоки не отримаю від Тебе повідомлення хоч одне, але це наче наркотик вже стало для мене. Та і взагалі є сумніви чи Ти колись прочитаєш це усе. І скоріше це вже не переписка, а просто щоденник. Сьогодні в нас відносно спокійно, усі майже бої від нас перенеслися по флангах. Ворог зрозумів, що тут сидять в окопах такі, які не відступлять, які страху не мають уже. А якщо і мають, то вже з ним на ви. Сьогодні погода у нас хороша нарешті була. Я пів дня наводив порядки з медикаментами в бліндажі, бо від вчорашніх бомбардувань усе розкидано було. Провів інвентаризацію свого барахла. Половина таблеток виявилася простроченої чомусь. Не розумію навіщо таке передавати людям на передову. Добре що звернув увагу, бо якби собачкою обійшлося, то ще би повезло. І солдати сварилися, що понагодовував їх))) Щойно почався обстріл знову. Накаркав називається) Трохи перестрашився, бо якраз мій родич той, Олег, вийшов в туалет з бліндажа і почала вибухати все поряд. На наші гукання, у відповідь тишина. Я думав що уже все. Але він чує просто погано і не почув. А в небі десь висів безпілотною і почали одразу бити по ньому з міномета, але обійшлося. Найгірше, коли поранений вночі і ще й у відкритому полі. Потрібно швидко знайти його і затягнути в укриття, щоб надати допомогу. Сьогодні мав дуже страшенні головні болі знову. І такі сильні були, що два рази робив собі укол, зараз наче вже пройшло. В нас якийсь позитивний день був сьогодні. Весь день жартували, сміялися. Часом навіть аж до чорнухи доходило)))) Багато розмовляли про особисте життя. Ділилися життєвими історіями. Показували фотографії хто які має. Я розказав також трохи про себе. Але це були хіба історії за останні 8 років життя. Про Тебе також хлопці розпитували. Я розказав як ми зустрілися вперше. Як в театр ходили. Кажуть, що Ти неймовірно красива, що мені повезло. А мені якось стало трохи не по собі... Бо і толком незнаю чи дійсно повезло мені. Бо права маю сказати, що ми пара. Бо і сам не знаю в якому я статусі у Тебе в житті. Але я трохи бовдур, пробач)))

Десь в Європу, де спокій, де люди не думають навіть про війну. Де нема тривог повітряних, де люди на вулицях посміхаються одне одному. Якщо Ти отримаєш це повідомлення, а я не зможу задзвонити, чи отримати відповідь, то гайни кудись. Кудись туди, куди би Ти хотіла поїхати вже давно. Відпочинь. Нароби фоток багато... І мені магнітики привези. Або ще краще, таку тарілочку на стінку. Я завжди Мамі такі привозив. Якщо Ти замітила, у нас на кухні їх багато на стіні. Зараз вже на вулиці тепленько. Ти мабуть ходиш зараз в платячках. Ох, хоч би на мить зараз глянути на Тебе. І залишити в спогаді, наче світлинку. Мені здається, що напевно нема такого платячка, яке би погано дивлюся на Твоїй фігурі. Моя би воля зараз, я би скупив Тобі їх усіх, щоб Ти кожен день змінювала їх. А я от зловив себе щойно на думці, що немаю навіть підходящого луку, щоб виглядати хоч трішки відповідно, поряд з Тобою. От як приїду, поїдемо кудись на шопінг і я віддам повну волю Тобі, щоб Ти підбрала мені відповідний одяг. І жодного камуфляжу.

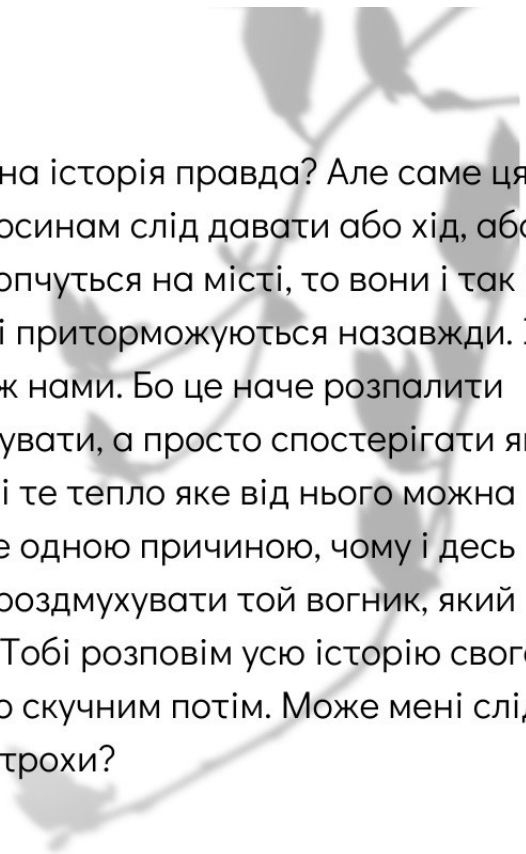

Навіть не знаю як це описати, але зараз подумаю як це правильно описати і постараюся Тобі розповісти. Бо навіть після нашого знайомства з Тобою, я часто її згадував, як приклад того, як не слід робити))) Діло було короче так))) Позналилися ми по телефону, при трохи дивних обставинах... Я був далеко від Сокаля, розмовляв по телефону з братом Андрійом. А він каже, тут такі під дискотекою красиві дівчата стоять, на поговори. І дав трубку одній з них. Ми познайомилися і проговорили десь дві, три години. А потім вона каже: - Максим, а що мені з телефоном зробити Твого брата, бо він дав мені телефон і пропав)))) Так ми почали спілкуватися. Через деякий час я приїхав і ми почали наче зустрічатися. Можливо би з цього щось і вийшло, але ми настільки встидалися одне одного спочатку, що поцілувалися вперше напевно через місяці два)))) І ось саме через те, що ми так поводитися, ці відносини переросли скоріше в дружбу. Хоча вона була досить красива. Але була вже для мене як друг.

Нічого що хоть на долю буде нагадувати Тобі, що я військовий)))
Хоч рожеву панаму під голубі шорти)))) Уявив щойно це... Але поря,
з Такою жінкою як Ти, я повине виглядати відповідно. Збився з
думки щойно, про що писав і думав. Все-таки наврочив і у нас 300.
Добре що не важкий, а тільки контузія. Поїде вночі сьогодні звідти.

Мій помічник був. Фельдшер був в Афганістані. Я трохи йому
нагадав, що і як і він був допоміжним медиком тут. Бо самому мені
би було нереально важко. А так він завжди на підхваті був. От
тепер прийдеться мені як локомотиву, пихтіти самому. Або завтра
шукати, чи вчити когось, щоб страхував. Але якось воно буде.

Інтересно дуже, чи Ти купила Мамі плаптячко від мене. І якщо
купила і подарувала, сказавши що це від мене, то яка в неї була
реакція. І щоб не дай Боже Тато не ревнував. Звісно в хорошому
розумінні цього слова))))

Ось бачиш Надю як буває))) Кумедна історія правда? Але саме ця історія мені зараз показує, що відносинам слід давати або хід, або зупиняти їх одразу. Бо якщо вони топчуться на місті, то вони і так і залишаються на тій стадії, на якій і приторможуються назавжди. І

напевно саме цього би я хотів між нами. Бо це наче розпалити вогнище, а пізніше його не підтримувати, а просто спостерігати як воно згасає і втрачає своє світло і те тепло яке від нього можна отримувати. Ось це напевно і є ще одною причиною, чому ідесь намагався на підсвідомому рівні роздмухувати той вогник, який спалахнув між Нами. Ще трішки і Я Тобі розповім усю історію свого життя і боюся, що стану Тобі просто скучним потім. Може мені слід залишити трохи?

А десь зупинявся, довго думав як вчинити далі і не знаходячи відповіді, ризикував звернути назад і вибрати інший шлях. Цікаво так усе це зараз пригадати проаналізувати і завжди це усе викликає тільки посмішку на моєму небритому і немитому обличчі. Напевно якби зараз появився зв'язок і Ти би попросила фото, то я би почав росу збирати щоб вмитися, побритися і показатися Тобі якнайкрасивішим. Напевно щось подібне робить кожна жінка йдучи на побачення до чоловіка) А от як Ти вважаєш моя дороженька, у нас вже відбулося перше побачення, чи усе ще було, трохи заслабеньке для побачення і не дотягує до цього поняття?))))

І знаєш що я сьогодні взнав? Що наш з Тобою танець, на площі ринок, гуляє десь просторами інтернету. Тут один хлопчина є з Одеси і він його бачив і каже що впізнав мене по рюкзаку))) Нас тоді знімало декілька людей. Для мене це було дуже романтично тоді. Напевно з іншою жінкою, я би не наважився на таке. Хоча і нічого такого в цьому немає. Але я, буває, часом аж занадто встидливий. Особливо поряд з Тобою. Колись, десь в класі 5-6, мені дуже подобалася однокласниця. За нею бігали чи не усі хлопчиська з мого класу і не тільки. І я не знав як до неї підійти, як їй про це сказати.

Я наприклад ніколи навіть не пробував цього робити, але знаю що дівчатка в школі таке робили часто. Колись хлопці відібрали в одної дівчинки у нас в класі, саме такий щоденник і хотіли його прочитати вголос. І я відібрав його і повернув назад. Правду побитися довелося мені і навіть мав синяк під оком. Кумедна вийшла ситуація)))) В школі я був трохи забіякою, але бився в основному, коли бачив що десь несправість, чи ображають когось.

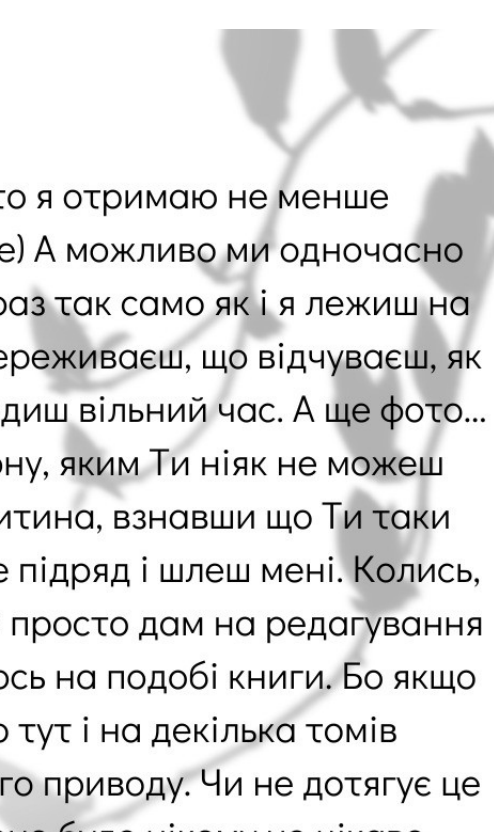
Хоча потім мені ніхто не вірив, що я заступився за когось, чи присікав те що не правильно, бо завжди був в меншості. Та і друзів я ніколи в житті майже не мав. Я скоріше був одинаком по житті.

Напевно як вовк, якого не приймає стая. Пишучи Тобі моє Серденько, я наче поринаю в спогади всього свого життя. Ніколи не намагався копатися в своєму минулому, згадувати багато речей... А деякі, навіть свідомо старався забути. Щоб і навіть згадки про них не було в моїх мізках. Але тут пишу і пригадую дуже багато чого хорошого і веселого. І розумію, що без цього всього, не було би мене зараз тут таким який я є. Це був наче біг з перешкодами. Десь падав, десь перескакував через ці перешкоди наче лань, яка утікає від переслідування.

Частина 10

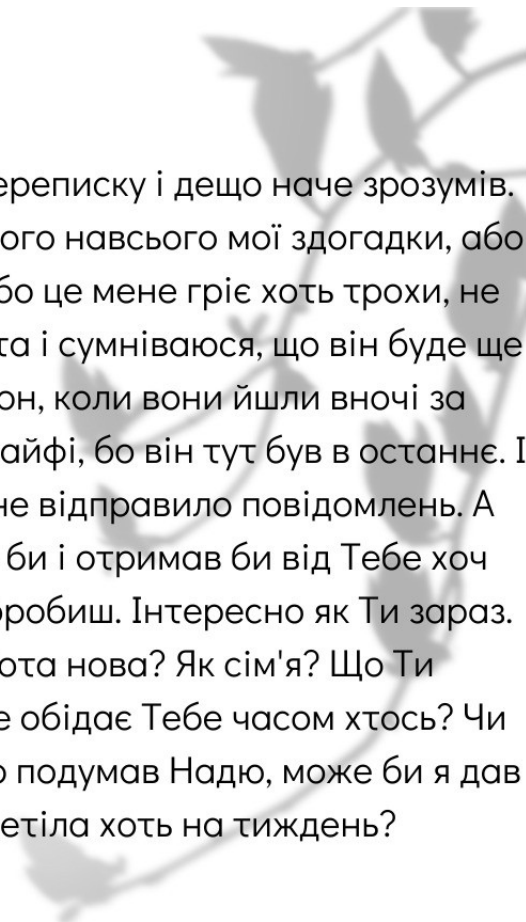

Записки переговорного
Сема

Думаю що як появиться зв'язок, то я отримаю не менше повідомлень від Тебе, ніж Ти від мене) А можливо ми одночасно пишемо ночами одне одному. І Ти зараз так само як і я лежиш на ліжку, посміхаєшся, і описуєш те що переживаєш, що відчуваєш, як проходять Твої робочі будні і як проводиш вільний час. А ще фото...

Багато фото. З Твого нового телефону, яким Ти ніяк не можеш натішитися. Я буду радий як мала дитина, взнавши що Ти таки його собі придбала і фотографуєш усе підряд і шлеш мені. Колись, можливо це все що я пишу зараз тут, я просто дам на редагування в топографію якусь, і просто вийде щось на подобі книги. Бо якщо ще так з місяць не буде зв'язку, то тут і на декілька томів вистачить. Цікаво що Ти думаєш з цього приводу. Чи не дотягує це для того, щоб публікувати таке. І воно буде нікому не цікаво. Напиши мені, як Ти це бачиш. А Ти колись вела щоденник?

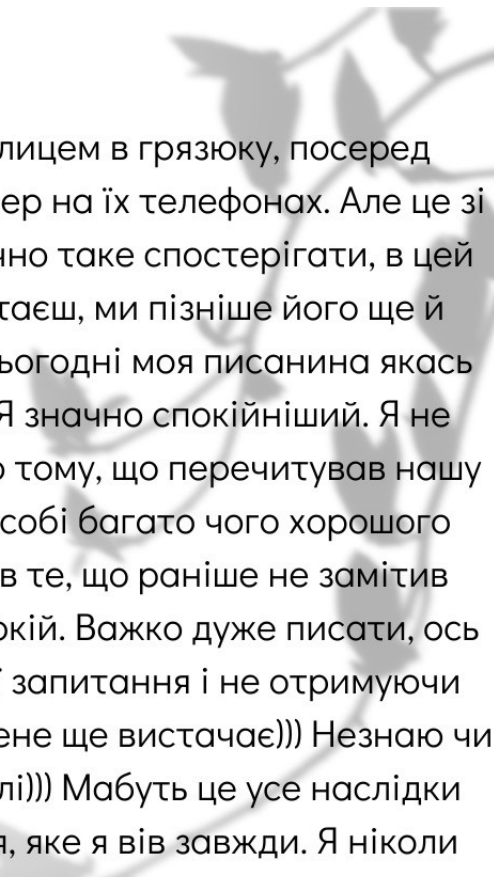
Сьогодні я перечитав знову нашу переписку і дещо наче зрозумів. Писати про це тут не буду, бо це всього навсього мої здогадки, або просто накрут. Але хай так і буде, бо це мене гріє хоть трохи, не дає розкиснути. Зв'язку нема у нас, та і сумніваюся, що він буде ще скоро. Вчора дав хлопцям телефон, коли вони йшли вночі за пальним, але включив інтернет на лайфі, бо він тут був в останнє. І не вгадав. Прийшли смс на МТС і не відправило повідомлень. А якби увімкнув МТС, то відправило би і отримав би від Тебе хоч якусь вісточку. Але нічого вже не поробиш. Інтересно як Ти зараз. Що у Тебе нового? Як Твоя робота нова? Як сім'я? Що Ти переживаєш і як відчуваєшся? Чи не обідає Тебе часом хтось? Чи не потребуєш часом чогось? Я от що подумав Надю, може би я дав Тобі кошти і Ти би кудись полетіла хоть на тиждень?

І я написав їй листа, якого підписав на конверті і засунув їй у квартирні двері. Я не написав від кого він, а просто написав, що вона мені дуже подобається. А наступного дня, вона підійшла до мене після уроків і з посмішкою на обличчі, сказала що знає що це я написав))) Я тоді так по дурному себе відчував. Мені чому стало так соромно. Я розчервонівся і не знав куди мені діватися. А вона поцілувала мене в щічку і запросила в кіно🍿. Боже я жодного разу ще цю історію не згадував в житті, а щойно пригадав і якби хтось з хлопців зараз прокинувся, то одразу би мене спитали чого я такий веселий))) Ти мабуть також була в школі на розхват і усі хлопчиська билися за Тебе))) Розкажи мені якісь історії з свого дитинства, чи підліткового віку. Навіть якщо вони не є такими кумедними як у мене. Дуже цікаво якою Ти була в школі. Але я не наполягаю, якщо Ти не хочеш про це говорити, чи розказувати мені. Це є Твоє особисте і не знаю чи маю хоч якесь право ритися в цьому. Але думаю, що хоч одну історію Ти мені все-таки розкажеш. Один раз зустрічався з дівчинкою, але це напевно було скоріше дружба, ніж якісь почуття.

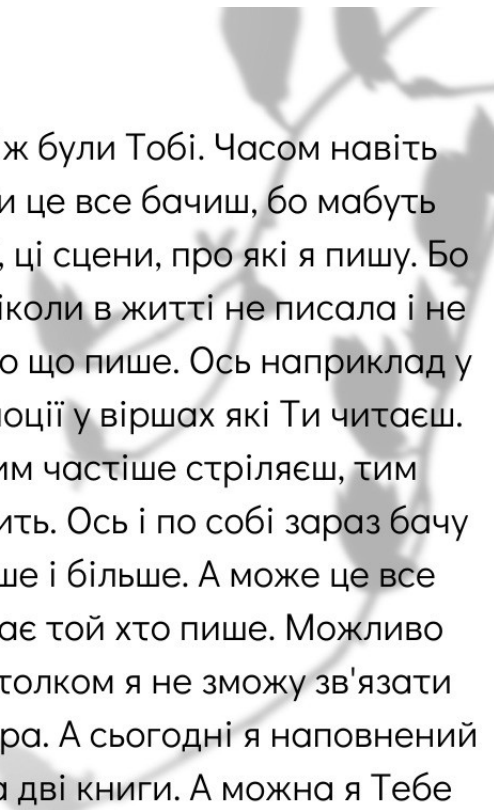
□ 2023-02-13 22:32:41

Хоча... Напевно ця війна занадто короткою буде для Нас, щоб я встиг усе розповісти. Бо в моєму житті є і дуже багато таких речей, про які говорять:

- Згадати є що, а от розказати дітям нема про що. Та думаю, що і без моїх історій, Ти вже це все якщо і не знаєш, то здогадуєшся. А ще і розказують Тобі то Іра, то ще хтось. Я не знаю що вона Тобі розказувала, але що би вона не розказала, десь в тому точно є доля правди і оправдовуватися я не збираюся. А навпаки би Тобі усе розказав, при першому Твоєму бажанні. Для мене Ти та людина, від якої я не хочу мати секретів. Для якої я хочу бути повністю відкритим і як би мені не хотілося щось приховати, я робити цього ніколи не буду. А розкажи мені про свої перші відносини, про те що Ти тоді відчувала. Чим і як усе закінчилося? Як Ти проводила свій час? Чи ходила на танці кудись? Бо з мене танцівник нікудишній напевно))) Навіть танцюючи з Тобою, боявся на Твою тендітну ніжку не наступити. І скоріше в тому танці Ти мене вела, а не я Тебе.

За що і дякую, що не дала впасти лицем в грязюку, посеред натовпу людей і увімкнутих відеокамер на їх телефонах. Але це зі сторони було мабуть дуже романтично таке спостерігати, в цей не легкий час для нас усіх. А пам'ятаєш, ми пізніше його ще й зустріли, коли поверталися з лісу? Сьогодні моя писанина якась вже не така депресивна як вчора. Я значно спокійніший. Я не думаю про щось погане. Все напевно тому, що перечитував нашу переписку сьогодні і або накрутив собі багато чого хорошого (нехай так і буде поки), або побачив те, що раніше не помітив чомусь))) І це дало мені душевний спокій. Важко дуже писати, ось так. Не отримуючи відповіді на свої запитання і не отримуючи самому жодних запитань. Але поки мене ще вистачає))) Незнаю чи на довго хватить, але працюємо далі))) Мабуть це усе наслідки того відлюдницького способу життя, яке я вів завжди. Я ніколи ніким так глибоко не заглядав в середину себе і свого минулого. Зараз, пишучи Тобі і розповідаючи про це все, я розбираю на атоми кожну ситуацію. Щось намагаюся проаналізувати, або просто переживаю ці старі миті свого минулого. І часом це зовсім інші емоції ніж були Тоді.

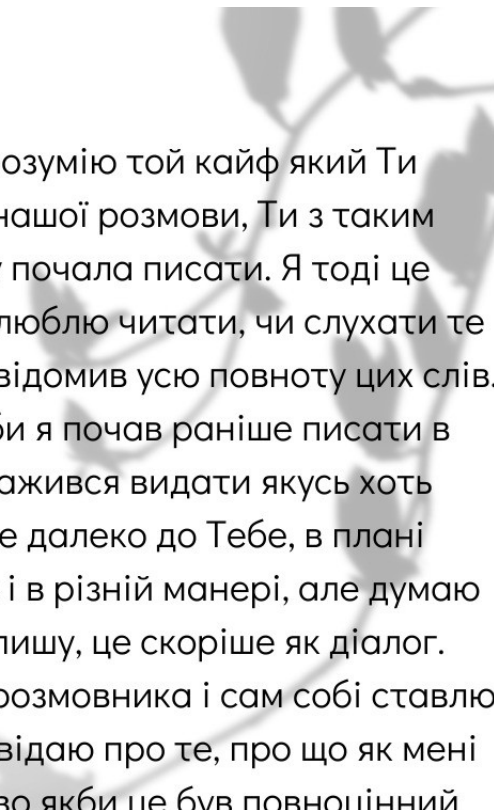
Скоріше вони усі позитивні зараз ніж були Тобі. Часом навіть смішні дуже для мене. Не знаю як Ти це все бачиш, бо мабуть важко мені донести до Тебе ці емоції, ці сцени, про які я пишу. Бо важко передати це все людині, яка ніколи в житті не писала і не знає чи передає усю повноту того, про що пише. Ось наприклад у Тебе, це круто виходить передати емоції у віршах які Ти читаєш.

Це мабуть як настріл у солдата. Чим частіше стріляєш, тим точніше кожен постріл в нього виходить. Ось і по собі зараз бачу це, бо з кожним днем пишу все більше і більше. А може це все залежить від стану в якому перебуває той хто пише. Можливо завтра буде якась пустота на душі і толком я не зможу зв'язати навіть двох слів. Але це вже буде завтра. А сьогодні я наповнений і мабуть би мене вистачило зараз на дві книги. А можна я Тебе дещо попрошу Надійко. Якщо Ти бачиш в цьому всьому, що я пишу зараз тут, якийсь плюс і вважаєш, що це можна скласти якось до купи, підредагувати і з цього вийде якесь маленьке оповідання, для нащадків, то збережи це і даю Тобі всі авторські права на це. Можливо Ти не захочеш, щоб хтось навіть здогадувався, це усе адресоване Тобі, то просто зміни своє ім'я)))

Частина 11

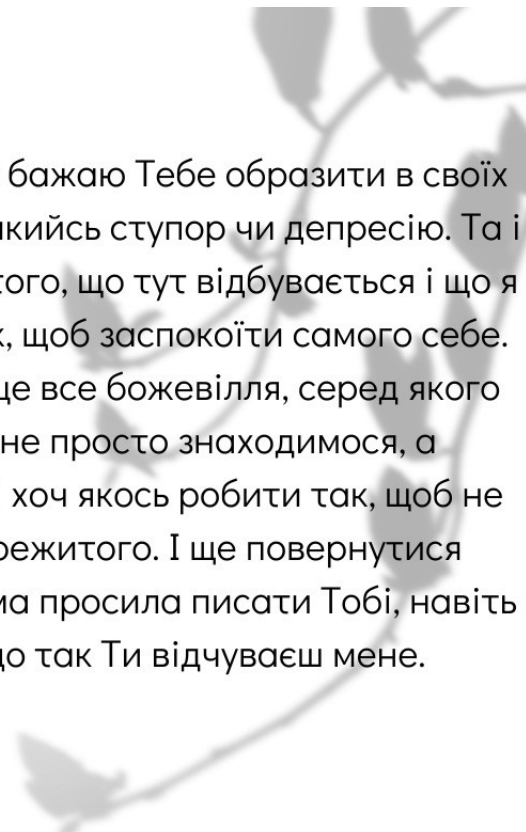

*Записки переговорного
Сема*

Мабуть зараз, я як ніколи добре розумію той кайф який Ти отримуєш коли пишеш. Останньої нашої розмови, Ти з таким захватом мені розповіла, що знову почала писати. Я тоді це сприйняв як хороша звістка, бо дуже люблю читати, чи слухати те що Ти пишеш. Але тільки сьогодні, я усвідомив усю повноту цих слів. Це дійсно дуже класно. І мабуть якби я почав раніше писати в своєму житті, то давно би вже наважився видати якусь хочь маленьку брошурку. Звісно мені ще далеко до Тебе, в плані писемності, та і пишимо ми про різне і в різній манері, але думаю відчуваємо одне і те саме. Те що я пишу, це скоріше як діалог. Діалог, в якому я сам собі уявляю співрозмовника і сам собі ставлю запитання, на які і відповідаю. Розповідаю про те, про що як мені здається, Ти мене запитуєш. Можливо якби це був повноцінний діалог, то все було би по інакшому. Бо я не Господь Бог і не вмію дивитися в Твоє серце, заглядати в Твої думки. І читаючи це все, Ти подумаєш, він хворий на всю голову. Як можна писати жінці про жахіття війни? Навіщо собі накручувати про якісь відносини, якщо я наче йому прямо сказала, що нічого з цього всього не вийде..

Зараз годинник вже показує 1.22 ночі, а сну відчуваю, що і не буде сьогодні вночі. Бо у нас два бійця, проявили ініціативу і не повідомивши нікого пішли через поле за пальним, яке вчора мали забрати і не забрали. Але ворог навів на них противотанкове знаряддя і як тільки вони виходять з посадки, б'є по них з важкої протитанкової пушки і слава Богу що не попав. Вони вже тричі намагалися перебігти це кляте поле, але все даремно. Каністра валяється серед поля, пальне втрачене, бо осколок бродив дірку і від температури металу все спалахнуло. Вони сидять в посадці і поняття немаю як їх звідти витягнути. Там ще поряд стоїть інший підрозділ, можливо зараз буду зв'язуватися з ними, щоб забрали їх до себе. Бо погода портиться і все йде до дощу. А просидіти там незнати скільки під дощем і ще серед ночі, це також рівноцінно поганим наслідкам, бо запалення, чи простуда, тут переносяться важко. Бо вітамінів "В" організмі не вистачає, і імунітет не справляється навіть на перший погляд з самими простими болячками. Ти хоч там надіюся не хворієш? Одягаєшся добре, чи бігаєш з відкритим декольте. Я знаю, що у Тебе є чим покрасуватися, маєш від Бога ідеальне тіло.

Але повір моє Сонечко, я найменше бажаю Тебе образити в своїх текстах, чи боронь Боже увігнати в якийсь ступор чи депресію. Та і напевно 100 частки не розповідаю того, що тут відбувається і що я тут переживаю. А навпаки пишу так, щоб заспокоїти самого себе. Щоб і у власних очах применшити це все божевілля, серед якого ми усі тут зараз знаходимося. І не просто знаходимося, а намагаємося вести повноцінні бої і хоч якось робити так, щоб не збожеволіти від побаченого і пережитого. І ще повернутися додому при здоровому глузді. Ти сама просила писати Тобі, навіть якщо і нема зв'язку між нами, що так Ти відчуваєш мене.

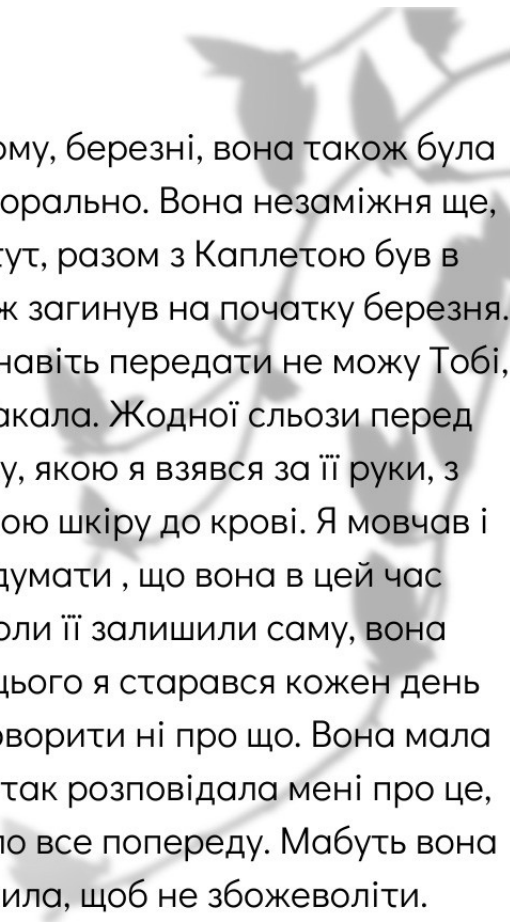
Можливо побачу сьогодні прекрасний сон, в якому будеш Ти. Тільки не опошляй собі цієї фрази. Ти знаєш як я відношуся до Тебе і з якою ніжною обережністю навіть торкаюся Твого тіла, щоб не дай Боже причинити Тобі біль, чи дискомфорт. Тут, скоріше я набуваю між нами жіночу сторону і в цьому "Танці" Ти ведеш))) Думаю правильно сформулював свою думку і Ти зрозумієш саме так, як я думаю. Хвилин 20 витратив щойно, щоб правильно написати це))) Мабуть на прочитання сьогоднішнього повідомлення, у Тебе піде всього хвилин 10 максимум, але у мене знову пройшло майже 4 години. Ангелятко моє, я мабуть буду закінчувати, бо вже саме час витягувати хлопців. Пробувати щось робити, поки трохи приспали пильність ворога. Я Тебе ніжно, ніжно обіймаю. Бажаю Тобі приємних снів. Знай, що допоки Ти спиш, ми тут робимо усе, щоб нічого його не порушувало. І особисто я, готовий покласти своє життя за для цього.

□ 2023-02-16 11:18:42

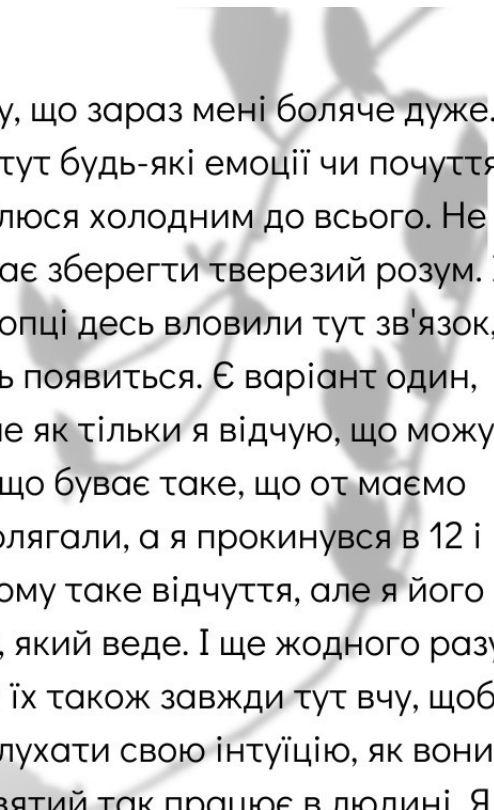
24 травня 2022 року

Привіт моя Дороженька!

Як Твої справи? Сьогодні трохи раніше вирішив почати писати Тобі. Бо маю трохи вільного часу, а робити нема що. День сьогодні відносно у нас спокійний. Хлопців вдалося витягнути аж об 5 ранку, але слава Богу усі живі і цілі. Того трьохсотого, що вчора контузило, санітара, так і не евакуйовували. Стан стабілізувався і нема в цьому потреби. Контузія виявилася легкою. Я затягнув його до себе в бліндаж і тут спостерігаю за ним. І він крутий дядечко, сам не хоче щоб його вивозили, каже що полежить пару днів і буде все нормально. Чимось мені нагадав мене самого. Я також такий буваю впертий. Минулого разу 16 днів з осколками воював ще, поки в ногу не прилетіло. Але тоді вже мене би на довго не хватило, бо вже рани почали гнити просто вже мусів себе колоти антибіотиками. Кажуть що сьогодні повинні початися якісь перемовини між Україною і орками. Тут усі чекають їх як Паску напевно. Люди вже дуже втомлені. То я тут відносно свіженький, бо приїхав тільки пару тижнів як. А є такі, які вийшли з Попасної і уже з лютого в боях. Сусідня позиція у нас тут, там саме такі. Майже усі ті, з ким я був з самого початку. Зараз у них кожен день важкі бої. Там у них медик Марічка. Маленька дівчинка, ростом з 150-155 см, під позивним "Вітамінка". Вчора у них було два 200 і два важких 300, з травматичними ампутаціями кінцівок. Марічка змогла все що в її силах, але на жаль один з них також не вижив. Довго не могли провести евакуацію, бо були обстріли. Можу тільки уявити як їй зараз важко там.

Я завжди до неї приходив ще в лютому, березні, вона також була на сусідній позиції, підтримував її морально. Вона незаміжня ще, їй всього 25. Мала хлопця також тут, разом з Каплетою був в одному підрозділі. На жаль, він також загинув на початку березня. І мені довелося їй про це сказати. Я навіть передати не можу Тобі, як це важко було їй. Ні, вона не плакала. Жодної сльози перед бійцями. Просто здавила мою руку, якою я взявся за її руки, з такою силою, що її нігті впилися у мою шкіру до крові. Я мовчав і просто терпів, бо навіть боявся думати, що вона в цей час переживає всередині. Мабуть коли її залишили саму, вона кричала до хрипоті в горлі. Після цього я старався кожен день забігати до неї, просто говорити, говорити ні про що. Вона мала шалені плани на життя з ним. Вона так розповідала мені про це, наче він був ще живий і у них ще було все попереду. Мабуть вона спеціально в собі його не хоронила, щоб не збожеволіти.

І зараз все повторюється. Я не скажу, що зараз мені боляче дуже. Мабуть я вже навчився гасити в собі тут будь-які емоції чи почуття, до тих хто поряд. І дуже швидко роблюся холодним до всього. Не знаю чи я правильно роблю, але це дає зберегти тверезий розум. І не впадати в ступор. Ще, сьогодні хлопці десь вловили тут зв'язок, але у нас немає поки. Можливо десь появиться. Є варіант один, але це дуже небезпечно туди йти. Але як тільки я відчую, що можу йти, то одразу піду. Я вже помітив, що буває таке, що от маємо робити якусь вилазку о 3 ночі. Всі полягали, а я прокинувся в 12 і кажу стаємо і йдемо вже. Не знаю чому таке відчуття, але я його слухаю завжди, той внутрішній голос, який веде. І ще жодного разу не завів хлопців навіть під обстріл. Я їх також завжди тут вчу, щоб не боялися проявляти ініціативу, а слухати свою інтуїцію, як вони це називають. А я знаю, що це Дух Святий так працює в людині. Я вже дуже давно навіть не відкриваю Біблію чомусь. Не знаю чому так. Хлопці просять часто її в мене, бо вона тут одна, тільки в мене.

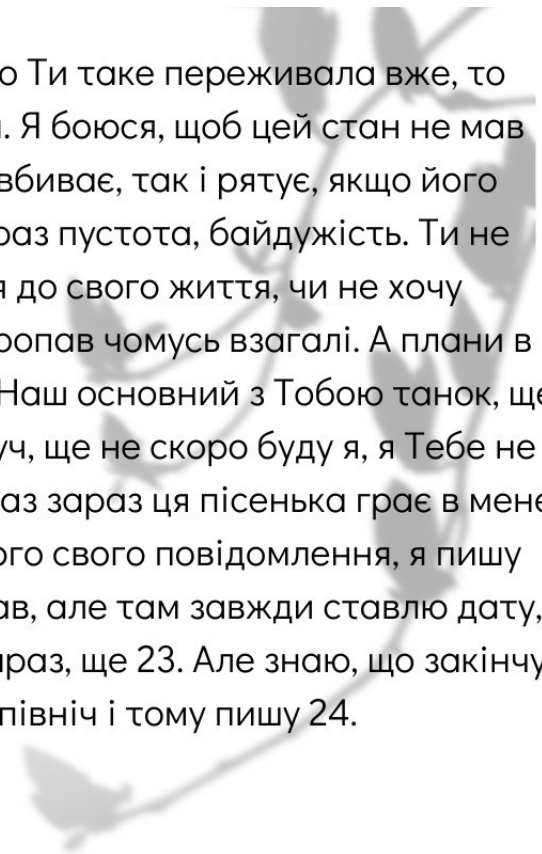
Вперше таке бачу на позиціях.

Частина 12

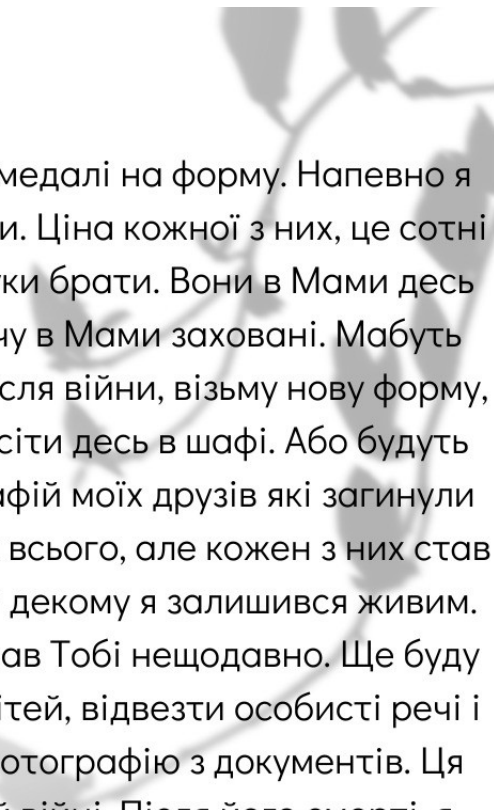

Записки переговорного
Сема

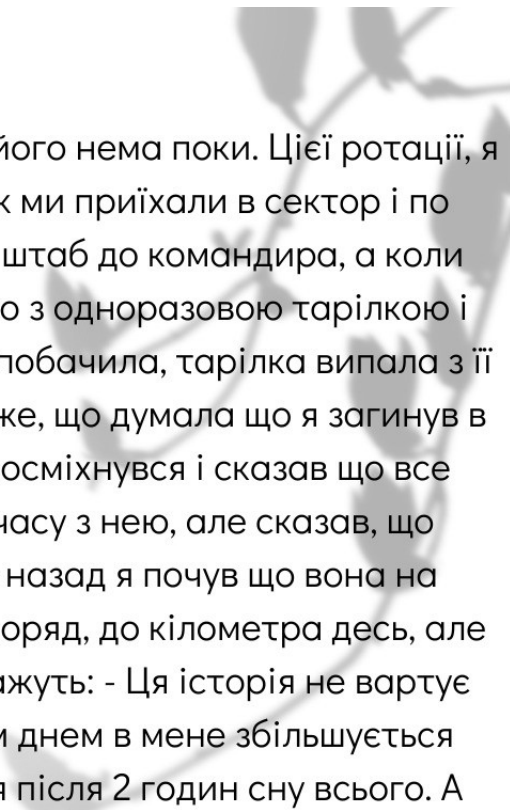
Таке відчуття, що скоро у цих підземеллях у мене почнеться клаустрофобія))) Почуваюся бомжом, який живе в каналізації. Ні помитися, ні попраати речі. Ще й машинку свою віддав волонтерам, щоб менший груз везти і нічого лишнього не брати. Вона доречі, наче в Тебе. І кітель. Пробач що не встиг його попраати і передав Тобі його брудним. Зараз, мабуть, Ти би і мене не обійняла навіть, побачивши як я виглядаю і пахну. Одяг знову весь в крові в перемішку з грязюкою. Інколи я і сам собі противний в такому стані. Тут це нормально для всіх, тут усі такі і нічого не поробиш. Давай про щось помріємо трішки тут. От думаю про що би ми могли помріяти. Цікаво, які у Тебе є мрії в житті? Хм. От написав про Твої мрії і задумався, які у мене і нічого навіть в голову не прийшло. Зараз полежу трішки, подумаю і продовжу писати. Для Тебе це буде всього секундочка))) Думав, думав я Надю і мабуть мріяти я не вмію.

З Тобою було колись таке? Якщо Ти таке переживала вже, то розкажи, порадь що маю робити. Я боюся, щоб цей стан не мав зворотній результат. Страх як вбиває, так і рятує, якщо його відчувати і контролювати. А зараз пустота, байдужість. Ти не думай, що байдуже ставлюся до свого життя, чи не хочу повернутися живим, але страх пропав чомусь взагалі. А плани в мене ще шалені просто на життя. Наш основний з Тобою танок, ще попереду))) " І нехай з Тобою поруч, ще не скоро буду я, я Тебе не забуваю, бо Ріднішої немає"))). Якраз зараз ця пісенька грає в мене в навушниках) На початку кожного свого повідомлення, я пишу дату Тобі, щоб Ти знала коли писав, але там завжди ставлю дату, коли закінчую писати. Ось так і зараз, ще 23. Але знаю, що закінчу його писати далеко за північ і тому пишу 24.

Я ще жодного разу не одягав жодної медалі на форму. Напевно я ніколи так і не наважуся цього зробити. Ціна кожної з них, це сотні життів. І я чомусь боюся навіть їх в руки брати. Вони в Мами десь сховані майже усі. Артема також бачу в Мами заховані. Мабуть для нього це так само як і для мене. Після війни, візьму нову форму, повішу їх на неї і вони так і будуть висіти десь в шафі. Або будуть лежати поряд зі свічкою біля фотографій моїх друзів які загинули тут поряд зі мною. В мене їх є декілька всього, але кожен з них став для мене наче брат, батько... Завдяки декому я залишився живим. Приклад цього Тарас. Про якого я писав Тобі нещодавно. Ще буду вимушений їхати до Його дружини і дітей, відвезти особисті речі і документи. Дістав тільки собі Його фотографію з документів. Ця "кістлява" забирає найкращих на цій війні. Після його смерті, я знову відсторонився від хлопців. Я вже таке переживав раніше і обіцяв собі що більше ніякої дружби тут, жодного спілкування про особисте.

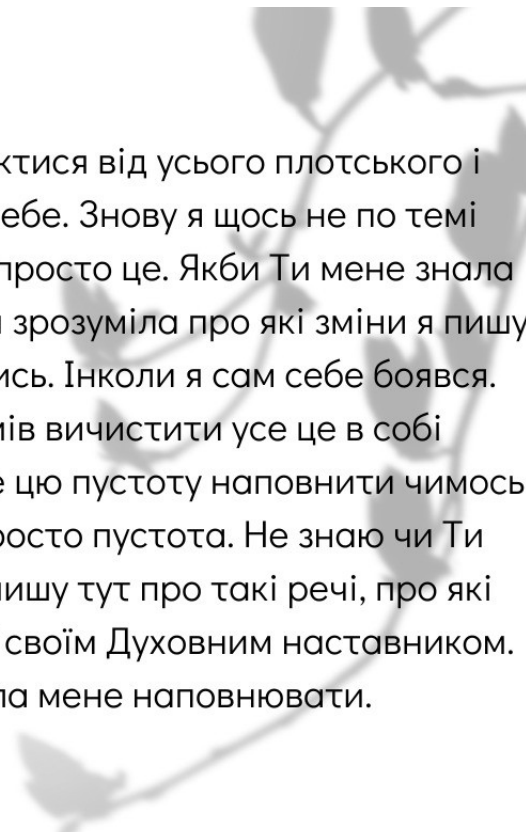
Похорону ще не було, бо тіла також його нема поки. Цієї ротації, я її зустрів тільки всього один раз, як ми приїхали в сектор і по позиціях роз'їжджалися. Я зайшов в штаб до командира, а коли виходив, вона стояла біля постового з одноразовою тарілкою і щось там їла руками. Як тільки мене побачила, тарілка випала з її рук і вона кинулася мені на шию. Каже, що думала що я загинув в Попасній. Їй хтось таке сказав. Я посміхнувся і сказав що все гаразд. Говорити у мене не було часу з нею, але сказав, що поговоримо ще якось. А пару днів назад я почув що вона на сусідній позиції біля нас. Це зовсім поряд, до кілометра десь, але туди нереально добратися. Як то кажуть: - Ця історія не вартує свічок. Дуже небезпечно. З кожним днем в мене збільшується головний біль. Сьогодні прокинувся після 2 годин сну всього. А прокинувся від страшного болю. Я нікому тут не говорю з хлопців, що маю такі болі страшні.

Вчора робив уколи, то сказав що то просто рани не загоїлися на нозі і колю антибіотик, щоб загоїлися. Вони дуже сильно переживають, щоб я не поїхав від них, бо раніше були тут без медика і багато поранених помирали. А зараз все навпаки, наче жоден ще не помер, хіба в дорозі в шпиталь. Але цього, на жаль, нам ніхто не каже. Не знаю чи це добре, чи погано. Але постійно про це переживаю. В Попасній в мене був всього один такий важкий. Я думав що він помер десь в дорозі. Але коли сам отримав поранення і зустрівся з нашим начмедом в тилу, то спитав про нього, а він каже мені:- Максим, жоден з Твоїх 300 не помер. За це мене в частині пізніше нагородили □ за врятоване життя.

□ 2023-02-16 11:55:14

Щось ще не дає мені мріяти повноцінно. А може тому, що занадто довго я придушував в собі все що є людське. Останні 4 роки мого життя, я багато разів намагався змінити щось в собі. Я робив хороші речі, займався годування безхатків, допомагав залежним людям, ходив по лікарнях як Капелан. Я шукав себе багато де в мирному житті, але так і не знаходив. І все що робив, це був всього навсього пошук як виявилось. Я весь час відчував себе наче мертвим, з великою діркою всередині. Навіть сім'я мені здавалася чужою. Я вже багато років не жив з ними, бувало що навіть не спілкувався, дзвонив тільки тому, що так прийнято робити в суспільстві. Я навіть не знав про що з ними говорити. Коли я втратив дитину, моє життя просто стало для мене байдужим. Я був зломленим і втікав сам від себе на війну. Я не спілкувався майже ні з ким. Це був один з найважчих періодів мого життя. Ти змінила все в моєму житті. Ти показала мені світло. Я знаю, що після цих слів, Ти можливо ще більше будеш боятися взяти на себе відповідальність за щось, щоб не причинити мені біль.

Людина, яка повністю може відріктися від усього плотського і заглянути десь значно глибше в себе. Знову я щось не по темі писати Тобі почав))) Але згадалося просто це. Якби Ти мене знала давно, так як багато людей, то Ти би зрозуміла про які зміни я пишу тут. Я був страшною людиною колись. Інколи я сам себе боявся.

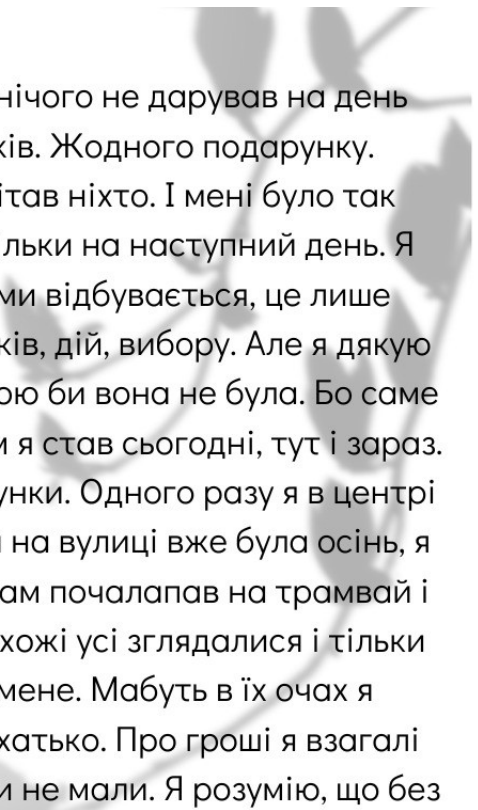
Пізніше були зміни великі. Я зумів вичистити усе це в собі всередині. Але я так і не зміг пізніше цю пустоту наповнити чимось хорошим, там так і залишилася просто пустота. Не знаю чи Ти розумієш мене до кінця зараз, бо пишу тут про такі речі, про які ніколи ні з ким не говорив, навіть зі своїм Духовним наставником.

Але саме Ти Надійка, почала мене наповнювати.

Частина 13

*Записки рядового
Сема*

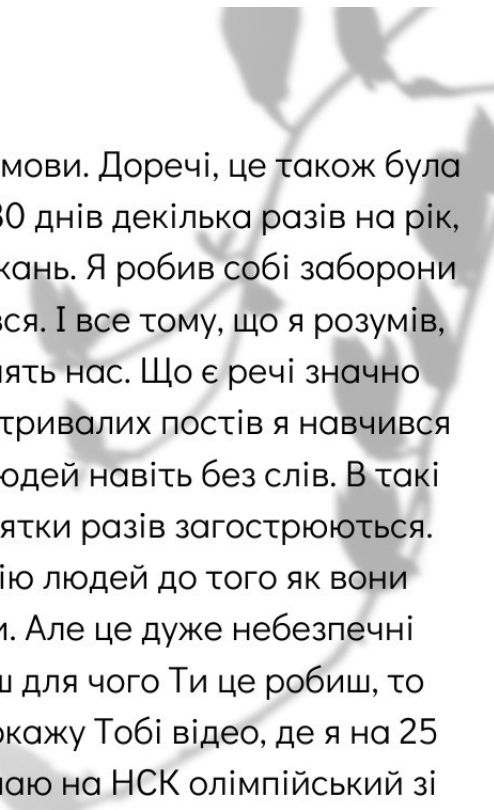

Мені до речі вже багато років ніхто нічого не дарував на день народження. Мабуть більше 10 років. Жодного подарунку. Минулого року мене навіть не привітав ніхто. І мені було так начхати, бо я сам про нього згадав тільки на наступний день. Я нікого в цьому не виню. Все що з нами відбувається, це лише результат наших тих чи інакшим вчинків, дій, вибору. Але я дякую Господу за кожную мить свого життя, якою би вона не була. Бо саме ці випробування мене зробили тим ким я став сьогодні, тут і зараз. Я дуже люблю дарувати людям подарунки. Одного разу я в центрі Львова, я побачив босого безхатка, а на вулиці вже була осінь, я знав своє взуття і йому подарував, а сам почалапав на трамвай і босяком поїхав додому. На мене перехожі усі зглядалися і тільки можу уявити, що вони думали про мене. Мабуть в їх очах я виглядав нічим не краще ніж цей безхатко. Про гроші я взагалі мовчу. Вони ніколи для мене ніякої ціни не мали. Я розумію, що без них ніяк, але і без них можна прожити.

Думаю, що подарувати людині емоцію, це є самий крутий подарунок і мені для цього не шкода нічого. Завжди на Паску я роздарював усі свої речі які маю, людям які їх потребують.

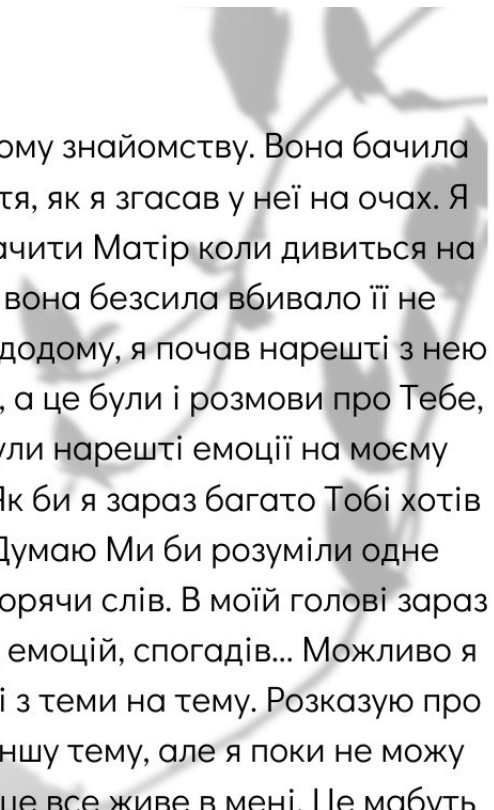
Можливо таким чином, на підсвідомому рівні я намагаюся відкупитися від своїх гріхів , яких я і усі ми, маю безліч. Але Пасха, для мене особливий день. Для мене це ніколи не є святом. Я не знаю як Тобі об'яснити Тобі це словами, але колись поспробую. Так розписався щойно знову, що хлопці пішли на вилазку у розвідку і забув віддати їм телефон, що відправило повідомлення усі)))

Можливо вночі піду сам туди, щоб тільки відправити їх Тобі. Ато як прийде Тобі тут з пару гіг тексту, то читати Ти цього всього ні бажання, ні часу не будеш мати. Та і скучні напевно ці тексти трохи, бо це щось таке, про що і я рідко коли читав в книжках. Хоча перечитав їх тисячі за своє життя.))) Інтересно як такий стиль називається? Якщо знаєш, то напиши, бо і самому цікаво.

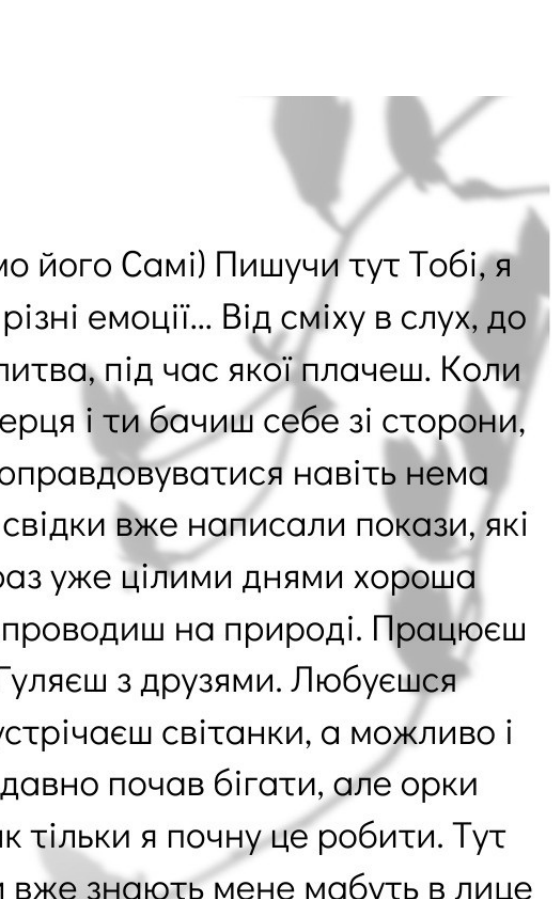

Моя плоть вже давно не диктує мені умови. Доречі, це також була важка робота над цим. Я голодав по 30 днів декілька разів на рік, тільки щоб не йти на поводу своїх бажань. Я робив собі заборони на багато речей, до яких прив'язувався. І все тому, що я розумів, що інколи плоть і наші хотіння гублять нас. Що є речі значно важливіші. Наприклад тільки під час тривалих постів я навчився чути своє серце, я вчився розуміти людей навіть без слів. В такі періоди, всі відчуття в людини в десятки разів загострюються.

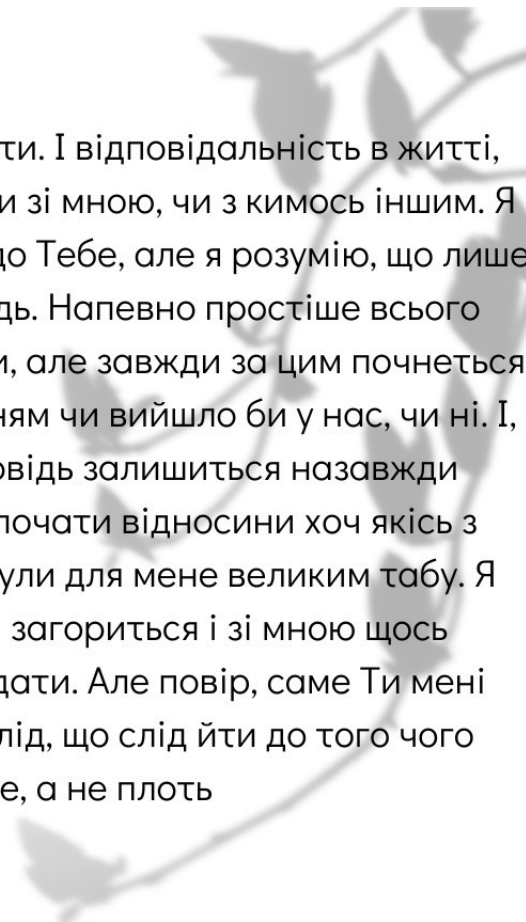
Мені інколи здавалося, що я розумію людей до того як вони намагаються щось до мене сказати. Але це дуже небезпечні експерименти і якщо Ти не розумієш для чого Ти це робиш, то краще такого не робити. Колись я покажу Тобі відео, де я на 25 сутку тільки на воді і молитві, виступаю на НСК олімпійський зі сцени, перед 10 000 людей і три години моїми устами мовляю наче не я, а інша людина, яку я розбудив в собі. Моя плоть вже давно не диктує мені умови. Доречі, це також була важка робота над цим.

Я помітив як моя Мама зраділа нашому знайомству. Вона бачила як я вмирав останні роки свого життя, як я згасав у неї на очах. Я думаю це саме страшне, що може бачити Матір коли дивиться на свою дитину. І розуміння того, що вона безсила вбивало її не менше. Після шпиталю і повернення додому, я почав нарешті з нею розмовляти, і це були не сухі діалоги, а це були і розмови про Тебе, про якісь плани на майбутнє, це були нарешті емоції на моєму обличчі))) І вони були позитивними. Як би я зараз багато Тобі хотів розказати, поділитися тим усім... Думаю Ми би розуміли одне одного просто лежачи поряд і не говорячи слів. В моїй голові зараз роїться стільки всього, різних думок, емоцій, спогадів... Можливо я сьогодні навіть пригаю в цьому листі з теми на тему. Розказую про щось одне і одразу перескакую на іншу тему, але я поки не можу зібрати це все до купи. І я радий що це все живе в мені. Це мабуть як мала дитина отримує купу подарунків на день народження, приходить на дитячий майданчик і починає хвалитися. То про машинку яку їй подарували, Мама з Татом, яка вона крута, то про звичайну книжку яку подарила бабуся з села і цей подарунок розстроїв його, бо він і толком читати ще не вміє...)))

А якщо нема такого, то назвемо його Самі) Пишучи тут Тобі, я переживаю за вечір настільки різні емоції... Від сміху в слух, до сліз на очах. Це наче щира молитва, під час якої плачеш. Коли Дух Святий торкається Твого серця і ти бачиш себе зі сторони, коли Ти наче стоїш на Суді і оправдовуватися навіть нема сенсу, бо про Тебе усе відомо і свідки вже написали покази, які явно не в твою сторону. Зараз уже цілими днями хороша погода, Ти мабуть багато часу проводиш на природі. Працюєш також на свіжому повітрі. Гуляєш з друзями. Любуєшся красивими заходами сонця, зустрічаєш світанки, а можливо і почала бігати. Я би вже тут давно почав бігати, але орки підловлять точно мене десь, як тільки я почну це робити. Тут відстань мала до ворога, і вони вже знають мене мабуть в лице і те що я медик. Бо остання подія, про яку я розповідав Тобі, точно дала їм це розуміння

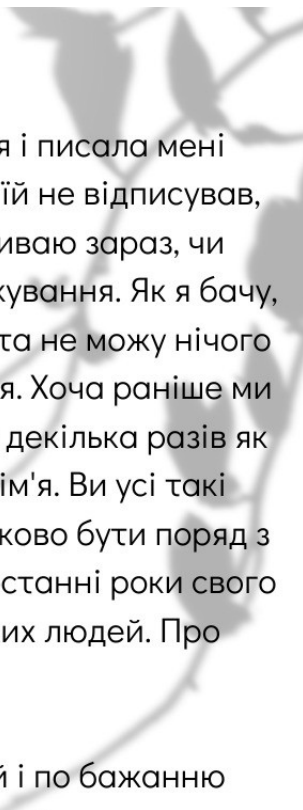

Але я і міг Тобі цього не розказувати. І відповідальність в житті, все рівно, Тобі прийдеться брати чи зі мною, чи з кимось іншим. Я маю ті самі страхи по відношенню до Тебе, але я розумію, що лише спробувавши, я отримаю відповідь. Напевно простіше всього відмовитися спробувати це зробити, але завжди за цим почнеться ще гірше. А це гірше, буде запитанням чи вийшло би у нас, чи ні. І, нажаль, в такому випадку, відповідь залишиться назавжди невідомими. Я боявся настільки почати відносини хоч якісь з Тобою, навіть дружба між нами, були для мене великим табу. Я боявся, що якщо щось між нами загориться і зі мною щось трапиться, Ти будеш дуже страждати. Але повір, саме Ти мені відкрила очі, що так робити не слід, що слід йти до того чого прагне твоє серце, а не плоть

□ 2023-02-17 09:32:47

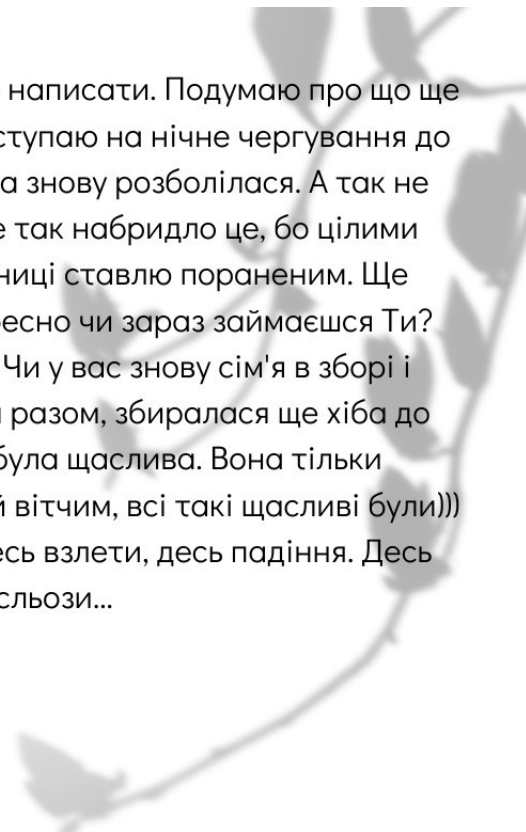
І ось згадав нарешті про свою мрію. Це забіг під назвою "Блеквотер". Я завжди мріяв його пробігти. Це трохи небезпечно, але реально, якщо підготуватися. Ще я хотів пробігти повний "Айронмен". Про ці забіги зможеш в неті прочитати, якщо Тобі буде цікаво. Мої мрії мабуть дуже скромні. Мені навіть Галя, волонтерка, казала що я надто скромний. Бо я завжди старався купувати всю медицину сам, всі гроші витратив на те щоб максимум сюди завести і відмовлявся від будь-якої допомоги. І до речі, коли ми познайомилися з Тобою і між нами появилася іскорка маленька, я впав в ступор і не знав що маю робити. І я написав їй і попросив про пораду дружню. Вона трохи здивувалася при зустрічі, коли почула мою проблему і розсміялася аж. Бо вона завжди вважала мене сильним, мужнім чоловіком. А тут я, дорослий чоловік, старший від неї, прийшов до неї за порадою, як я повинен вести себе з Тобою. І вона мабуть побачила який я безпорадний в цій ситуації.))) Знаєш що вона мені лише відповіла?

-Максим, людині потрібна людина.

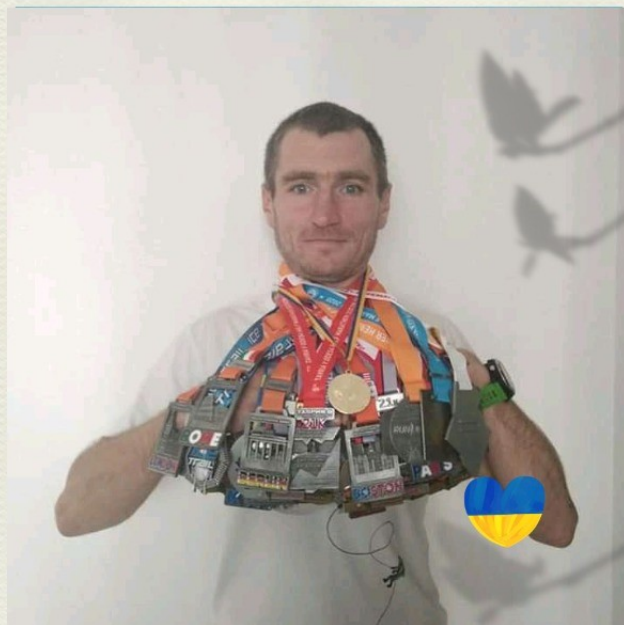
Там навіть в мене закохалася якась 11 класниця і писала мені постійно, потім признаючись в коханні. Я правда їй не відписував, бо це мабуть була би дурість. Я весь час переживаю зараз, чи нормально ставляться Твої батьки до нашого спілкування. Як я бачу, то Мама наче добре до цього відноситься, а за Тата не можу нічого сказати, бо рідко зараз з ним бачився і спілкувався. Хоча раніше ми часто спілкувалися, він благословляв навіть мене декілька разів як ми їхали на схід. Мені дуже подобається Твоя сім'я. Ви усі такі дружні, разом час проводите. Мені трохи було ніяково бути поряд з Вами, бо це для мене нове щось. І як я вже писав, останні роки свого життя, я старався себе обмежувати від будь яких людей. Про відносини я взагалі мовчу.

Хоча жіночою увагою я ніколи не був обділений і по бажанню знаходив спільну мову з будь якою жінкою. Але далі ніж на витягнуту руку не підпускав до себе. Мамі одного разу якась її знайомої дочка, сказала що я дуже подобаюся багатьом дівчатам.)))))

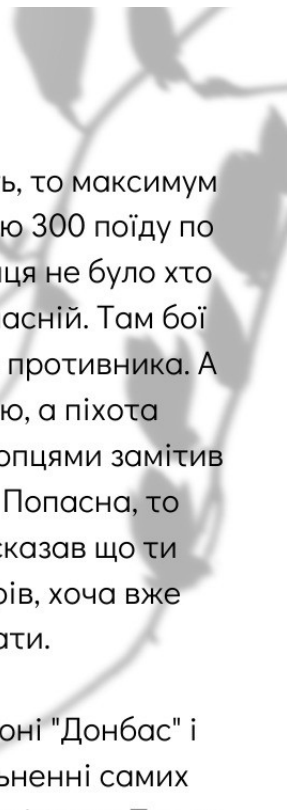

Полежу трішки і постараюся ще щось написати. Подумаю про що ще
Тобі веселе розказати))) В 00.00 я заступаю на нічне чергування до
2 аж і тому ще буду мати час. Голова знову розболілася. А так не
хочу ті кляті уколи колоти вже. Вже так набридло це, бо цілими
днями то колю когось, то крапельниці ставлю пораненим. Ще
потерплю трохи і там побачу. Інтересно чи зараз займаєшся Ти?
Працюєш, чи вже лягла в ліжечко. Чи у вас знову сім'я в зборі і
вдома свято для батьків. У нас сім'я разом, збиралася ще хіба до
війни. Пам'ятаю яка Мама тоді була щаслива. Вона тільки
прилетіла з-за кордону, ще був живий вітчим, всі такі щасливі були)))
Але мабуть це і є повнота життя. Десь взлети, десь падіння. Десь
радість, десь сльози...

Частина 14

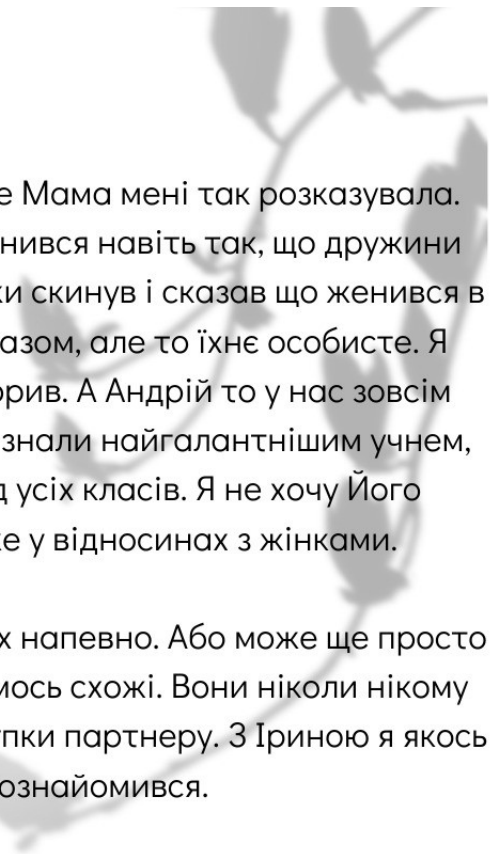

Записки рядового
Сема

На початках я думав, що якщо так і надалі діла підуть, то максимум я тут місяць протягну і у кращому випадку під цифрою 300 поїду по давно визначеному маршруту. Ато тут жодного хлопця не було хто би пробув місяць. Тут трохи усе не так як було в Попасній. Там бої були дуже жорсткі, але плюс був в тому, що ти бачив противника. А тут навпаки. Вибивають нас спочатку артилерією, а піхота противника лізе раз, два в день всього. Зараз між хлопцями замітив таке, що коли запитують звідки приїхав і говориш Попасна, то одразу усі замовкають. То як було в 15 році, якби сказав що ти пройшов Донецький аеропорт. Там навіть я прозрів, хоча вже вважав що мене мало чим можна здивувати.

Так як 15,16,17 років, служив в штурмовому батальйоні "Донбас" і майже завжди ми були на зачистках міст, при звільненні самих стратегічних населених пунктів і рахувалися елітою війська. Так як були Особливим батальйоном спеціального призначення. І при виді одного мого шеврона, будь який військовий з повагою вітався і розумів хто перед ним стоїть.

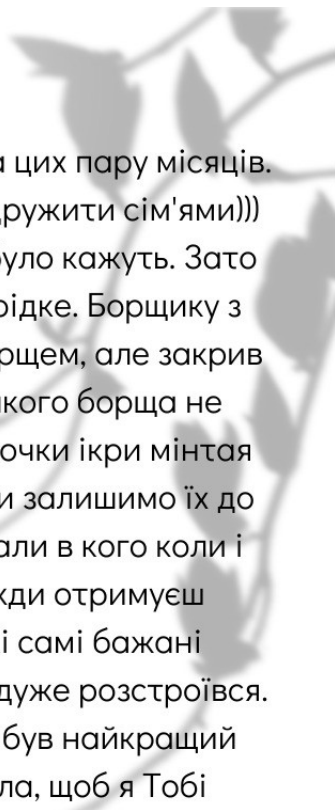
Ото вже я навішав собі орденів)))) Це Мама мені так розказувала. Артем у нас також як розвідник. Женився навіть так, що дружини ніхто і не бачив в очі. Мамі фото тільки скинув і сказав що женився в Києві. Правду не довго вони були разом, але то їхнє особисте. Я жодного слова з ним про це не говорив. А Андрій то у нас зовсім інша справа))) Його навіть в школі визнали найгалантнішим учнем, по анонімним опитуванням серед усіх класів. Я не хочу Його образити, але він жорсткий дуже у відносинах з жінками.

Він би не зміг з жінкою жити на рівних напевно. Або може ще просто не знайшов ту саму. Він з Іриною чимось схожі. Вони ніколи нікому не підкоряться, їм важко йти на поступки партнеру. З Іриною я якось також через нього познайомився.

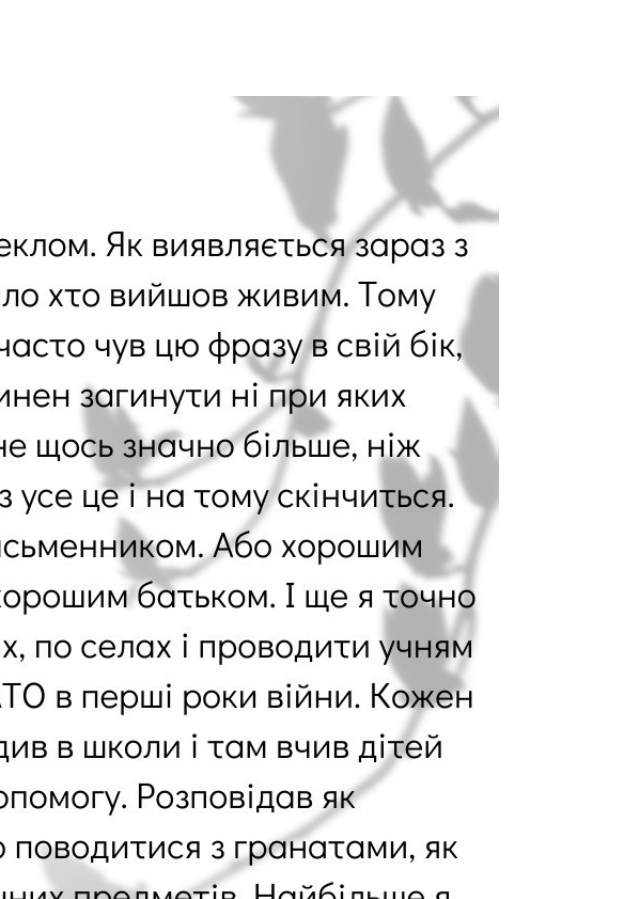
У нас ніч якась сьогодні класна така, усі жартують, сміються. Все напевно тому, що поїли всі досхочу, понапивалися чаю і повлягалися.

Якщо десь трапиться на очі Тобі відео нашого танцю у Львові, то збережи його. Я приїду, покажеш мені. Я напевно там як медвідь танцюю. Давно вже наче не танцював. Завжди хотів піти вчитися на латиноамериканські танці. Ти ж наче Надю ходила, якщо не помиляюся. Може покажеш мені декілька па якось? Чи може разом запишемся на уроки? Годинник щойно пробив північ. Ти мабуть вже крепко спиш.

А я тільки заступив в нічне. Заварив собі велике горнятко чаю і продовжую свою писанину і несення бойового чергування. Останні дні у нас відносно спокійніші ніж були, коли я приїхав.

І цим усе було сказано. Також з нею здружився за цих пару місяців. Пообіцяли одне одному, що після війни будемо дружити сім'ями))) Хлопці щойно повернулися, зв'язку там так і не було кажуть. Зато їжі і води принесли трохи. Я вперше поїв щось рідке. Борщику з сухпайка військового. Хоча це важко назвати борщем, але закрив очі і жартома подумав, тільки би Надя мені такого борща не зварила коли я приїду. Навіть дві маленькі баночки ікри мінтая принесли. Незнаю де вони її взяли, але вирішили залишимо їх до найближчого дня народження. Одразу усі сказали в кого коли і найближче виявилось, аж в серпні. А Ти завжди отримуєш подарунки на день народження? Розкажи які самі бажані отримувала. Мені колись книжку подарували і я дуже розстроївся. Хоча напевно в дорослому віці, для мене це би був найкращий подарунок. І спитаю на період, що би Ти хотіла, щоб я Тобі подарував на день народження? Усе що я Тобі дарував, воно якось получилось спонтанно. Я жодного разу не задумувався над цим. Телефон я мабуть найбільше хотів Тобі подарувати, але так як не сильний в електроніці, то так і не вгадав з ним і купив не те що треба.

Але Попасна виявилася справжнім пеклом. Як виявляється зараз з розмов з командуванням, звідти мало хто вийшов живим. Тому кажуть усі що я фартовий. Я вже так часто чув цю фразу в свій бік, що інколи думаю, що я тут не повинен загинути ні при яких розкладах. Що у Господа є для мене щось значно більше, ніж провести мене сюди, провести через усе це і на тому скінчиться.

Можливо я маю ще стати трохи письменником. Або хорошим чоловіком для майбутньої дружини і хорошим батьком. І ще я точно знаю, що почну знову їздити по школах, по селах і проводити учням відкриті уроки. Я робив таке під час АТО в перші роки війни. Кожен раз як приїздив на ротацію, я приїздив в школи і там вчив дітей надавати першу домедичну допомогу. Розповідав як користуватися зброєю, як правильно поводитися з гранатами, як діяти при виявленні вибухонебезпечних предметів. Найбільше я був саме в районі Комарева.

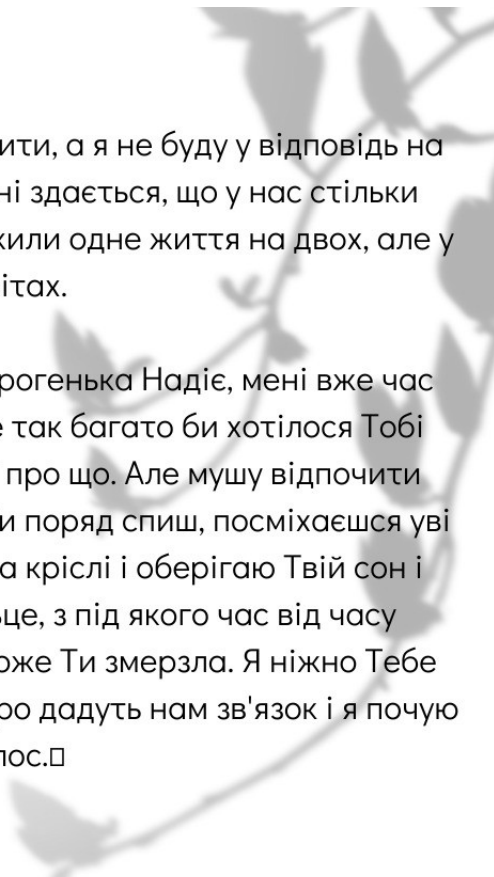
□ 2023-02-17 09:55:13

Якось Андрій просто розповів мені про Іру, про її роботу під час карантину і я просто купував фрукти, каву, солодощі і передавав їй щоб хоть якось покращити будні тих бідних лікарів, які там жили тижнями в лікарні. А моє перше знайомство з нею вживу, відбулося під час нашої спільної прогулянки у Львові. Цікаво дуже що вона Тобі про мене розповідала.

Але мені байдуже про це абсолютно, бо усе що я робив, я не робив для якихось медальок. Я ночами, після роботи у Львові, під час карантину, на самих початках, ходив в лікарню на Топольній і добровільно мив туалети і коридори у відділеннях, щоб хоч якось полегшити роботу санітарів. Про це ніхто окрім Андрія не знав.

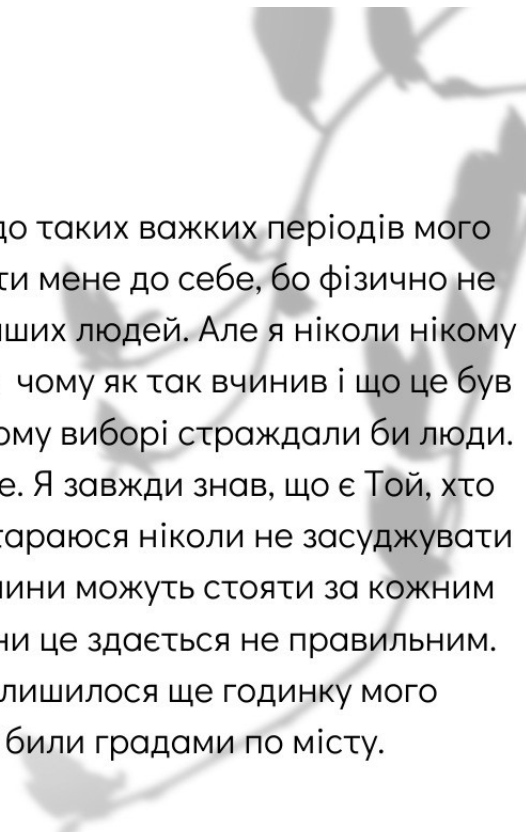
Та і він мабуть дивився на мене наче на божевільного, бо йому цього не зрозуміти. А ще я заповів своє тіло після смерті на органи і розвиток науки))) Написав відповідну бумагу, ще хочу зробити відповідне тату, щоб медики знали, що я відмовляюся від реанімації в будь-яких випадках. Ти зараз розсмієшся, але це тату мусить виглядати ось так- DNR))))

Та я і сам розсміявся, коли лікар мені сказав що краще його зробити там де серце, щоб при будь-якій ситуації, лікарі не вздумали мене реанімувати. Але то між нами, мої рідні про це ще не знають. Я менше всього би хотів, щоб у мене була могила і на неї приходили і плакали там близькі мені люди.

І ось так само як і я, будеш просто говорити, а я не буду у відповідь на це говорити жодного слова. Інколи мені здається, що у нас стільки спільного в минулому було. Що наче ми жили одне життя на двох, але у паралельних світах.

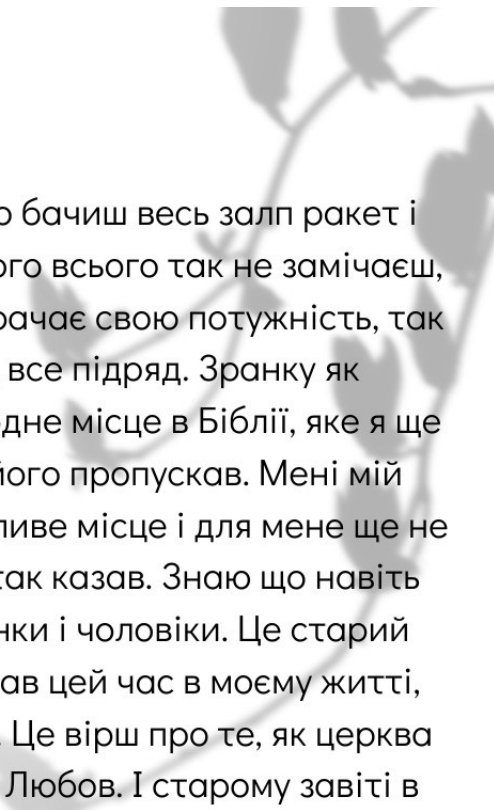
Але переживали одне і те саме. Моя дорогенька Надіє, мені вже час знову закінчувати мій лист до Тебе. Ще так багато би хотілося Тобі розповісти, чи просто навіть писати ні про що. Але мушу відпочити також трішки. Відчуття зараз такі, ніби Ти поряд спиш, посміхаєшся уві сні, а я як той вартувий, сиджу поряд на кріслі і оберігаю Твій сон і спокій. І кожен раз поправляю одіяльце, з під якого час від часу показується Твоя ніжкою. Щоб не дай Боже Ти змерзла. Я ніжно Тебе Пташечко моя цілую. І маю надію, що скоро дадуть нам зв'язок і я почую Твій ніжний голос.□

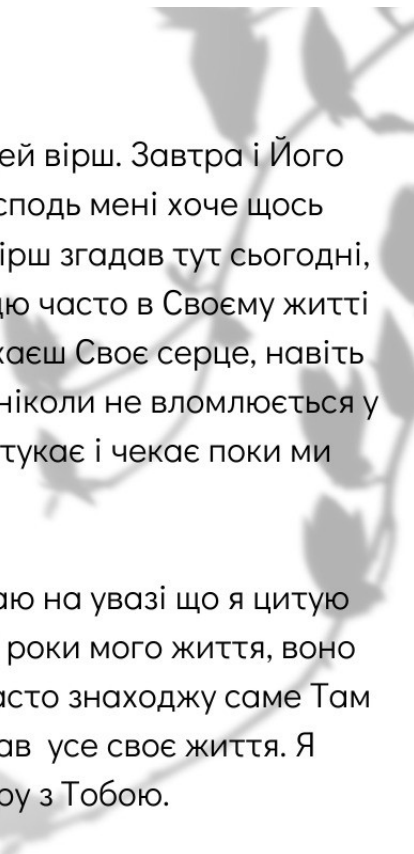
І ці страждання часом доходили до таких важких періодів мого життя, що я благав Господа забрати мене до себе, бо фізично не витримував біль, чи відторгнення інших людей. Але я ніколи нікому не доказував і навіть не пояснював чому як так вчинив і що це був самий правильний вибір, а при іншому виборі страждали би люди.

Мені завжди було наплювати на це. Я завжди знав, що є Той, хто бачить істинно моє серце. Тому я стараюся ніколи не засуджувати вибір людини, бо розумію, які причини можуть стояти за кожним вибором, навіть якщо з моєї сторони це здається не правильним.

Годинник пробив вже 1 ночі, залишилося ще годинку мого чергування. Щойно москалі били градами по місту.

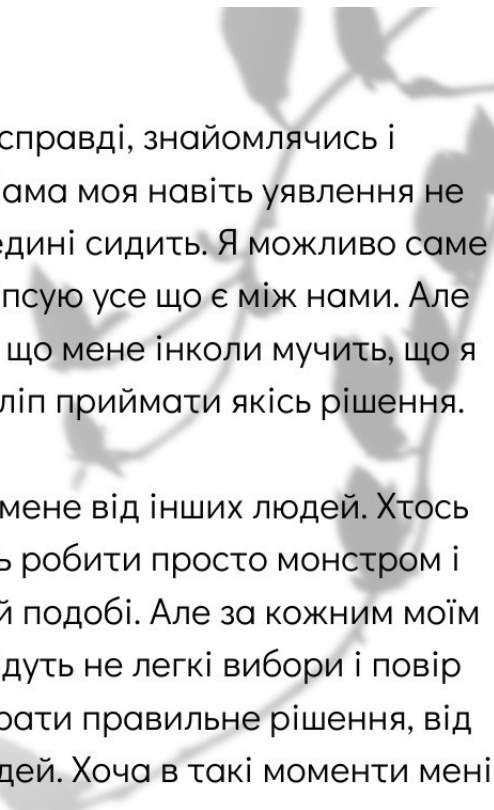
Вночі це виглядає дуже страшно, бо бачиш весь залп ракет і сташенне світло зі звуком. В день цього всього так не помічаєш, бо і спалаху залпу не видно і звук втрачає свою потужність, так як гупає зі всіх сторін все одно, все підряд. Зранку як прокинуся, хочу почитати Біблію. Є одне місце в Біблії, яке я ще жодного разу не читав. Я завжди його пропускав. Мені мій наставник завжди казав, що це особливе місце і для мене ще не час його читати. Не знаю чому він так казав. Знаю що навіть Євреї цей вірш читають окремо жінки і чоловіки. Це старий заповіт "Пісня Пісень". Мабуть настав цей час в моєму житті, раз я чомусь саме тут про це згадав. Це вірш про те, як церква зустріне́ться з Господом. Про чисту Любов. І старому завіті в основному усе дуже страшно, про війни, про кари Господні, а це наче не звідти.

Наставник мені багато розповів про що цей вірш. Завтра і Його нарешті прочитаю. Можливо в ньому Господь мені хоче щось показати і дати якусь відповідь, раз я цей Вірш згадав тут сьогодні, під час нашої переписки. Інтересно, Ти Надю часто в Своєму житті замічаєш такі якісь підказки? Чи часто слухаєш Своє серце, навіть якщо воно шепоче? Бібля пише, що Господь ніколи не вломлюється у двері наших сердець, а часом тихенько стукає і чекає поки ми відкриємо.

Мабуть дивно чути від мене такі речі. Я маю на увазі що я цитую Слово, хоча далеко не святий. Але останні роки мого життя, воно дуже часто зв'язане саме з Словом. Я так часто знаходжу саме Там відповіді на ті запитання, на які витрачав усе своє життя. Я намагаюся не говорити про віру з Тобою.

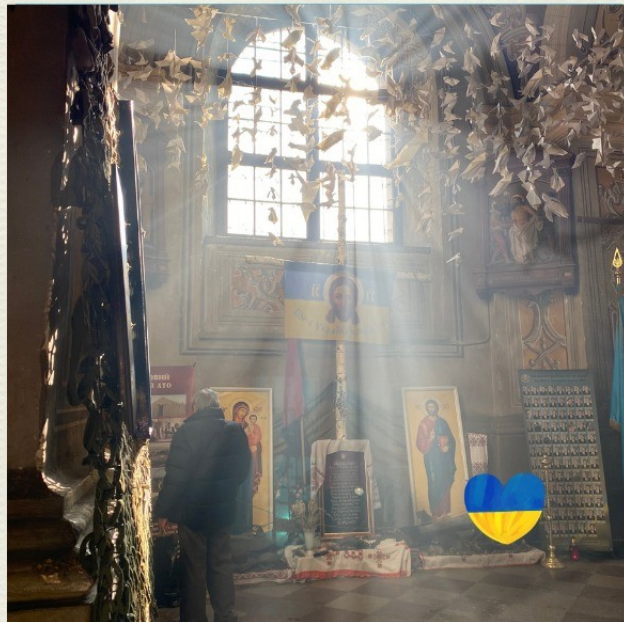
Я бачу, що для Тебе це окрема тема. І що це є те місце, куди мені поки не слід лізти. Але зараз я не лізу туди, а просто намагаюся розказати що відчуваю, чи відчував цей чи інші періоди свого життя. Можливо колись і Ти мені відкриєшся.

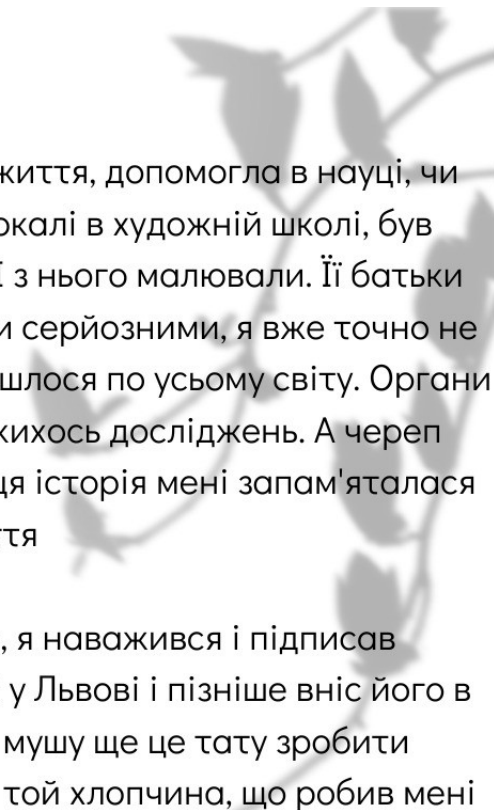
Ти і уявлення не мала який я насправді, знайомлячись і спілкуючись зі мною. Але мабуть і Мама моя навіть уявлення не має, який я насправді і що мені всередині сидить. Я можливо саме своєю писаниною наломаю дров і зіпсую усе що є між нами. Але краще щоб Ти знала одразу який я є, що мене інколи мучить, що я відчуваю і що переживаю. Ніж на осліп приймати якісь рішення.

Ти багато чого будеш взнавати про мене від інших людей. Хтось буде мене героїзувати, а інші будуть робити просто монстром і втіленням самого диявола у людській подобі. Але за кожним моїм вчинком в моєму свідомому житті, йдуть не легкі вибори і повір мені Надю, я намагався завжди вибрати правильне рішення, від якого постраждає якомога менше людей. Хоча в такі моменти мені доводилося самому дуже страждати.

Частина 15

Записки рядового
Сема

Я хочу щоб моя смерть подарувала життя, допомогла в науці, чи навіть в іншій сфері. Так колись в Сокалі в художній школі, був справжній череп 8-річної дівчинки. І з нього малювали. Її батьки були вченими якимось, чи то лікарями серйозними, я вже точно не пам'ятаю, вона померла і її тіло розійшлося по усьому світу. Органи на трансплантацію, деякі ще для якихось досліджень. А череп якимось дивом, попав аж в Сокаль. І ця історія мені запам'яталася на усе життя

І зараз після виписки з шпиталю, я наважився і підписав відповідний документ в медінституті у Львові і пізніше вніс його в заповіт у нотаріуса в Сокалі. Але мушу ще це тату зробити полюбому. Хотів одразу зробити, але той хлопчина, що робив мені раніше в Сокалі, пішов на війну також. Домовилися зробити якось іншим разом. Часом думаю, навіщо я Тобі про це все пишу? Ти мабуть з квадратними очима кожен раз сидиш і це все читаєш.

□ 2023-02-17 10:16:40

24 травня 2022 року

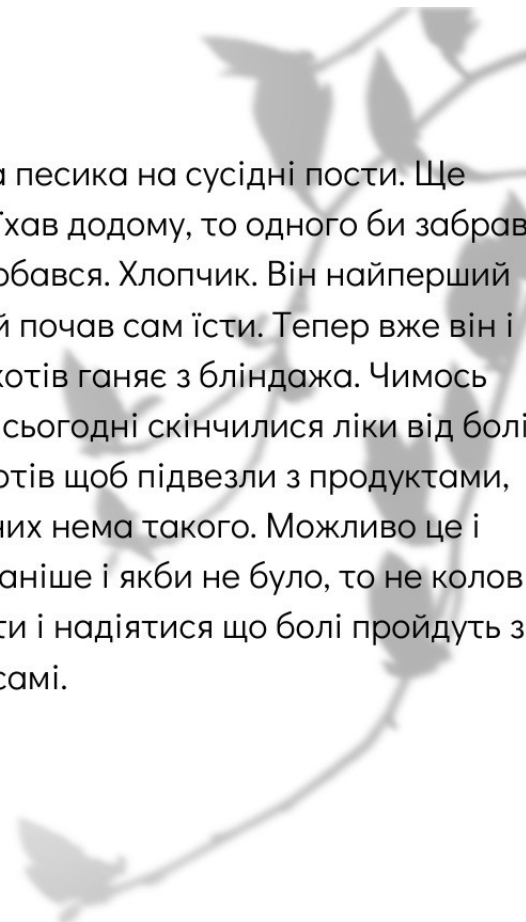
(22:15)

Привіт моє Золотце! Як Твої справи? У мене все гаразд. Сьогодні у нас відносно спокійний день і вечір. Обстрілів майже. Було пару, але це ми називаємо тишою. Можливо там якісь перемовини всеж велися сьогодні. Принаймні ми усі на це сподіваємось. Сьогодні у мене трохи незвичний день. Я маю ще на запасі декілька тих польових губок які вже пропитані якимось милом, чи чим і ними можна помитися. Я їх тримав щоб хоть раз в якийсь час трохи митися. Я сьогодні побрився, помився... Пів дня приводив себе в порядок. Хлопці сміялися з мене і кажуть що я щось задумав і йду на побачення. Я дійсно сьогодні йду з Тобою на побачення))) Бо йду вночі туди де має бути зв'язок і буду пробувати якщо не подзвонити, то хоча б відправити повідомлення і отримати від Тебе хоч слівце. Для мене це дійсно як побачення. Жаль що одягу чистого немаю і довелося одягнути той грязний і закривавлений одяг, на помите і гарно пахнуще тіло. Навіть напахнився якимось духами, що тут знайшов в окопі. Насправді вониюють вони нестерпно, але мабуть краще ніж одяг. Запах якого змішав в собі і кров, і піт, і запах пороху. Ти мабуть смієшся зараз не стримуючись. Я і сам зараз посміхаюся)))

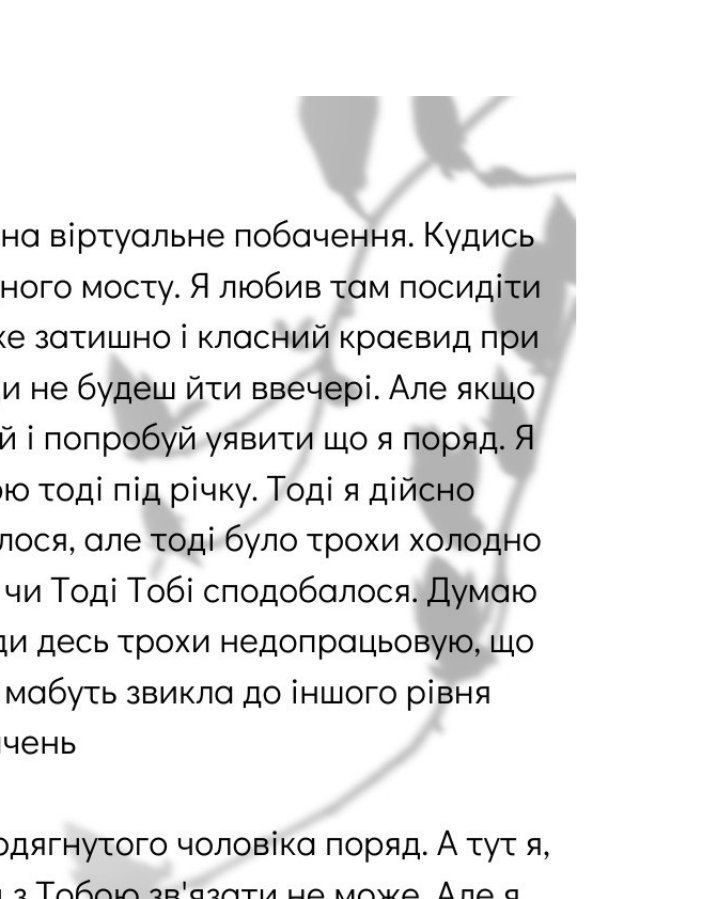
Частина 16

*Записки рядового
Сема*

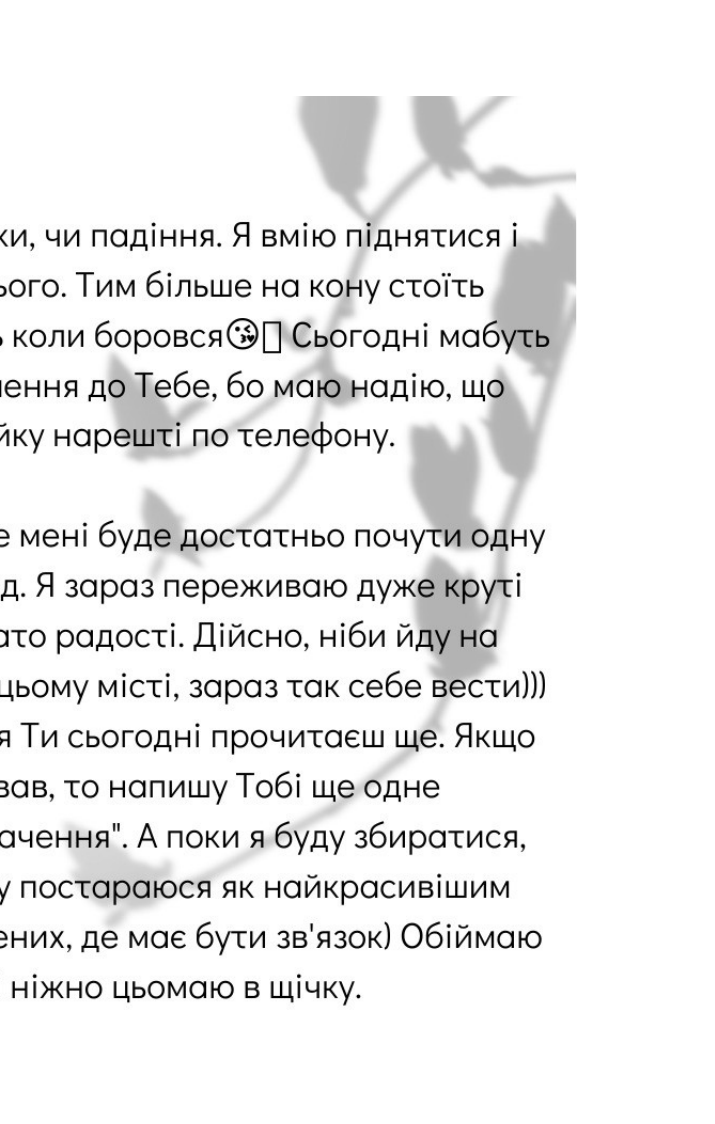
Сьогодні ми вже пристроїли два песика на сусідні пости. Ще залишилося 4. Я мабуть якби зараз їхав додому, то одного би забрав з собою. Мені там один дуже сподобався. Хлопчик. Він найперший виліз з-під ліжка від Мами і перший почав сам їсти. Тепер вже він і на вулицю носа показує і навіть котів ганяє з бліндажа. Чимось мене нагадує мені))) В мене нажаль сьогодні скінчилися ліки від болі і далі доведеться терпіти тепер. Хотів щоб підвезли з продуктами, іде начмед сказав по рації що у них нема такого. Можливо це і краще, бо колоти собі їх не хотів і раніше і якби не було, то не колов би. Тепер зціпивши зуби буду терпіти і надіятися що болі пройдуть з часом самі.

А давай завтра сходим з Тобою на віртуальне побачення. Кудись наприклад на дамбу, біля пішохідного мосту. Я любив там посидіти бувало на самоті раніше. Там дуже затишно і класний краєвид при заході сонця. Мабуть Ти сама туди не будеш йти ввечері. Але якщо Тобі сподобається ця ідея, то знай і попробуй уявити що я поряд. Я

пригадав як ми ходили з Тобою тоді під річку. Тоді я дійсно старався дуже, щоб Тобі сподобалося, але тоді було трохи холодно ще для цього. Ти так і не сказала, чи Тоді Тобі сподобалося. Думаю що так))) Хоча я помітив, що завжди десь трохи недопрацьовую, що би я не намагався зробити. Ти мабуть звикла до іншого рівня побачень

До ресторану, свічок, до красиво одягнутого чоловіка поряд. А тут я, босяк, який ще і два слова поряд з Тобою зв'язати не може. Але я обіцяю розвиватися в цьому напрямку))) От куплю лакові мешти, штани на кантік, метелик на шию, погуглю трохи про ідеальне побачення і попробую ще не раз)))

Мене ніколи не зупиняли поразки, чи падіння. Я вмію піднятися і йти далі, боротися до останнього. Тим більше на кону стоїть найвища нагорода за яку я будь коли боровся☹️☹️ Сьогодні мабуть буде моє найкоротше повідомлення до Тебе, бо маю надію, що зможу почути свою Надійку нарешті по телефону.

Говорити я так довго не можу, але мені буде достатньо почути одну Твою фразу, що у Тебе все гаразд. Я зараз переживаю дуже круті емоції, трохи хвилювання, багато радості. Дійсно, ніби йду на побачення. Це так дивно трохи в цьому місті, зараз так себе вести))) Я маю надію, що це повідомлення Ти сьогодні прочитаєш ще. Якщо усе вийде так як я запланував, то напишу Тобі ще одне повідомлення після нашого "побачення". А поки я буду збиратися, почищу ще берці і по максимуму постараюся як найкрасивішим прийти на місце евакуації поранених, де має бути зв'язок) Обіймаю Тебе моя дороженька і ніжно цьомаю в щічку.

☐ 2023-02-17 22:29:31

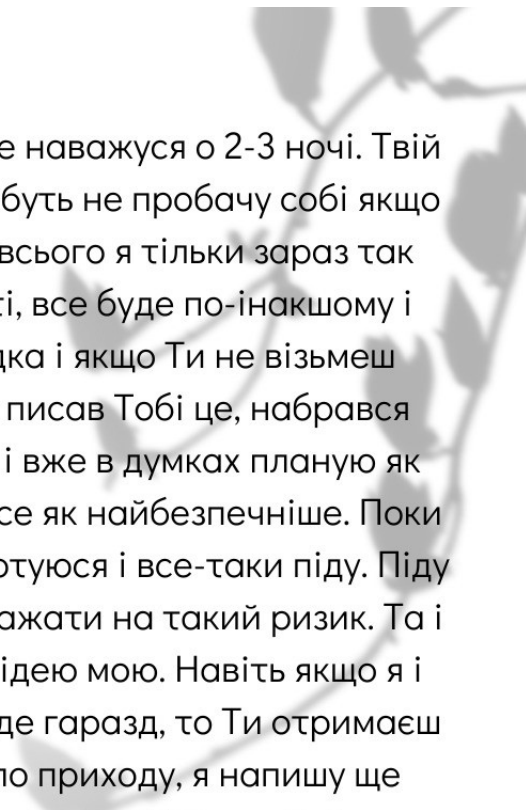
25 травня (0:37)

Моя дороженька, Пташечко! Вже майже 1 ночі, а ми ще так і не вийшли нікуди. Щось там перегралося в штабі і нам поки заборонили вихід. Сиджу насуплений на весь світ. Зато fajно пахну, на весь бліндаж. Хлопці вляглися спати, а я чекаю на команду по рації, щоб дали коридор на вихід. В тому є і плюси також, бо зараз наша реактивна артилерія випалює орків, тому в квадраті куди ми мали йти. І вони мабуть переживають, щоб нас там не накрити. По подіях останніх днів, таке враження, що наче ми відтісняємо їх тут усюди. Бо давно вже такої тишини відносної, тут не було. Але і така тишина завжди лякає, бо не знаєш що відбувається там у противника і що у них в голові. Та і завжди коли ми їм добре навалюємо, вони з тих нервів і від безвиході, криють нас усім чим мають. Сьогодні така класна погода у нас була, що навіть на вулицю в день навіть виходити не хотів, щоб серце не країлося. Ато як тільки уявлю, що міг би зараз з Тобою десь подорожувати країною, чи просто навіть вечорами десь милуватися красивими заходами сонця. Золотце моє, а давай коли я повернуся, ми поїдемо десь в подорож. Або за кордон, або просто складемо собі цікавий маршрут по нашій прекрасній країні. У нас стільки красивих місць, куди можна поїхати, що куди не тикни пальцем на карті, всюди є щось красиве. Якщо Ти згідна на мою пропозицію, то даю Тобі право скласти нам маршрут.

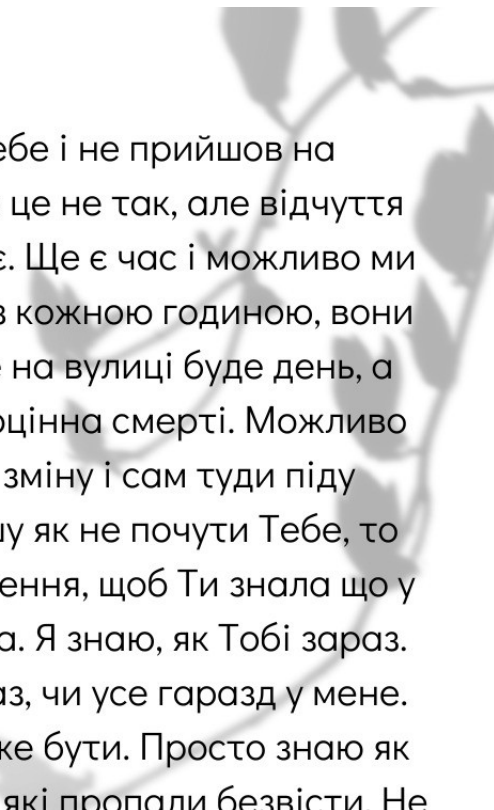
Частина 17

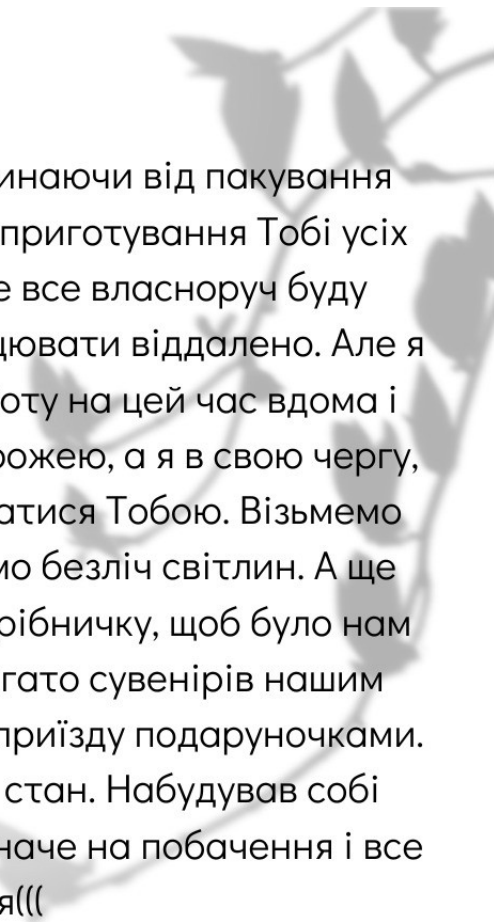
Записки рядового
Сема

Мабуть набирати Тебе я так і не наважуся о 2-3 ночі. Твій сон для мене наче святий і я мабуть не пробачу собі якщо порушу його. Але це всього навсього я тільки зараз так думаю. А можливо там на місті, все буде по-інакшому і наберу Тебе, почекаю 2-3 гудка і якщо Ти не візьмеш слухавку, я роз'єднаюся. Поки писав Тобі це, набрався впевненості, трохи сміливості і вже в думках планую як зробити цю вилазку, щоб було усе як найбезпечніше. Поки Надю я на цьому зупинюся, підготуюся і все-таки піду. Піду я сам, щоб нікого більше не наражати на такий ризик. Та і не одобрять мабуть хлопці цю ідею мою. Навіть якщо я і скажу, що піду сам. Якщо все буде гаразд, то Ти отримаєш це повідомлення сьогодні. А по приходу, я напишу ще коротенький звіт Тобі, як усе пройшло. Обіймаю Тебе моя Принцесо і ніжно, ніжно цілую.

Таке відчуття, наче підвів Тебе і не прийшов на побачення. Я знаю і розумію, що це не так, але відчуття якоїсь провини, мене не полишає. Ще є час і можливо ми все-таки вночі ще вийдемо, але з кожною годиною, вони падають. Через три години вже на вулиці буде день, а вдень, люба, така вилазка, рівноцінна смерті. Можливо через годину, о 2 ночі, я здам зміну і сам туди піду плюнувши на усіх і на усе. Я мушу як не почути Тебе, то хоча б відправити Тобі повідомлення, щоб Ти знала що у мене все гаразд і не переживала. Я знаю, як Тобі зараз. Не знаєш навіть чи я живий зараз, чи усе гаразд у мене. Це найжахливіше мабуть що може бути. Просто знаю як почувуються жінки, тих чоловіків які пропали безвісти. Не знають навіть чи живий, чи в полоні. А так хоч Ти будеш знати, що у мене все гаразд і тим самим я подарую Тобі відчуття спокою. Зараз також напишу ще Мамі повідомлення, щоб також відправилося.

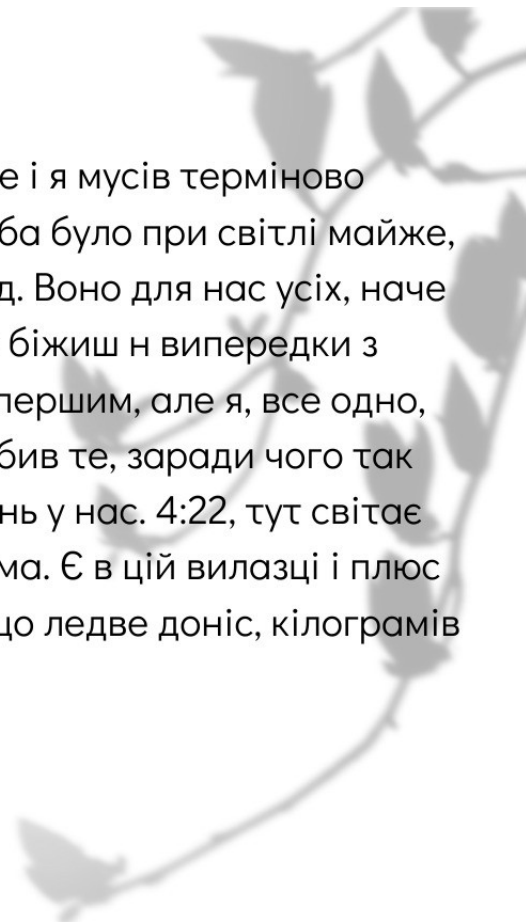
Все решту я беру на себе. Починаючи від пакування рюкзаків з усім необхідним, до приготування Тобі усіх сніданків, обідів і вечерь. І це все власноруч буду робити))) Ти зможеш навіть працювати віддалено. Але я би хотів, щоб Ти залишила роботу на цей час вдома і просто насолоджувалася подорожею, а я в свою чергу, буду насолоджуватися і милуватися Тобою. Візьмемо фотоапарат з собою і наробимо безліч світлин. А ще усюди будемо купувати якусь дрібничку, щоб було нам на згадку. Також накупимо багато сувенірів нашим рідним і будемо їх радувати по приїзду подаруночками.

Я знову впав в якийсь дивний стан. Набудував собі планів на вечір, прихорошився наче на побачення і все наломалося(((

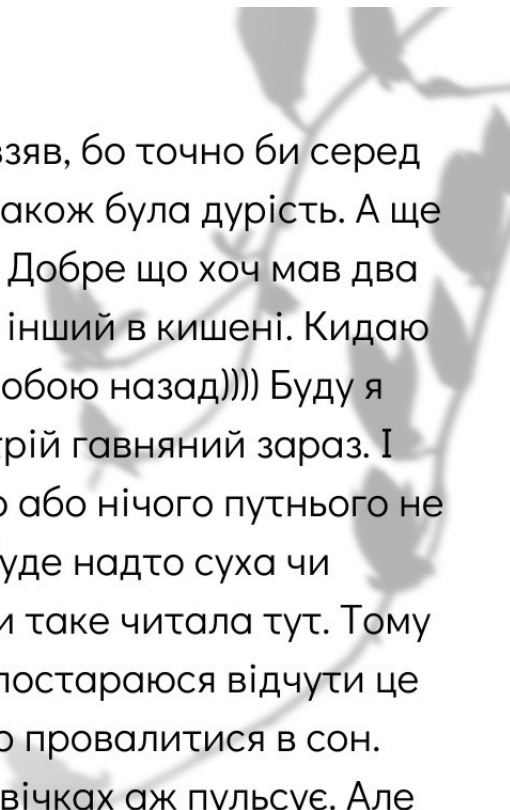
□ 2023-02-17 22:35:03

Доброго ранку моя Солоденька!

Я все-таки пішов на точку евакуації сам. Там був зв'язок, прийшло навіть якесь сповіщення якесь, показувало навіть що ти є. Але, на жаль, так і нічого не відправило. Пробирав набрати Маму, але так і не з'єднало. Як я не намагався, але усе даремно. Я просто розщавленим себе зараз почуваю, що я не зміг нічого вдіяти. Я хоч надіюся, що їй прийде сповіщення, що я намагався додзвонитися до неї. І при зустрічі Вона Тобі скаже, що я живий. Перед Тобою відчуваю страшну вину. Наче домовився з Тобою про зустріч і тупо не прийшов, а Ти дочекала усю ніч мене. Пробач мене Сонечко, за те що я так і не зміг це зробити. Можливо якби час не піджимав, то я би таки знайшов його там, бо він десь там таки є. Але там ворог зовсім поряд, метрів 150, я і так як рись з тим телефоном бігав по кущах і намагався хоч щось вдіяти. Вони полюбому мене бачили в тепловізори свої і думали мабуть що то якийсь дезертир, чи поїхавший дахом солдат. Добре що хоч не вийшла їхня група на мене, щоб взяти живим в полон. Треба було мені вийти трохи хоч раніше і тоді би я точно зміг би пограти на випередки з часом.

А так на вулиці світло вже і я мусів терміново повертатися назад, бо ще треба було при світлі майже, перебігти це кляте поле назад. Воно для нас усіх, наче бігова доріжка, на якій ти біжиш н випередки з "кістлявою". Цього разу я був першим, але я, все одно, дуже засмучений, бо не зробив те, заради чого так ризикував. На вулиці вже день у нас. 4:22, тут світає значно швидше ніж у нас вдома. Є в цій вилазці і плюс один, я приніс таку торбу їжі, що ледве доніс, кілограмів 30.

Добре що зброю з собою не взяв, бо точно би серед поля впав. Але без зброї йти також була дурість. А ще я забув взяти аптечку навіть. Добре що хоч мав два турнікета. Один на броніку, а інший в кишені. Кидаю фото трофеїв, які приніс з собою назад)))) Буду я лягати Надю спати, бо настрій гавняний зараз. І мабуть як продовжу писати, то або нічого путнього не напишу, або писанина буде надто суха чи депресивна. А я не хочу, що Ти таке читала тут. Тому обійми мене хоч подумки і я постараюся відчувати це тепло на своєму тілі і просто провалитися в сон. Голова страшенно болить. У вічках аж пульсує. Але втома мабуть зараз перемає і я просто впаду в сон наче в прірву. Цілую Тебе в лобик моя Люба, Дівчинко. Бажаю Тобі прекрасного ранку і як найкращого дня. Ще раз пробач, що я так і не зміг це зробити.

Частина 18

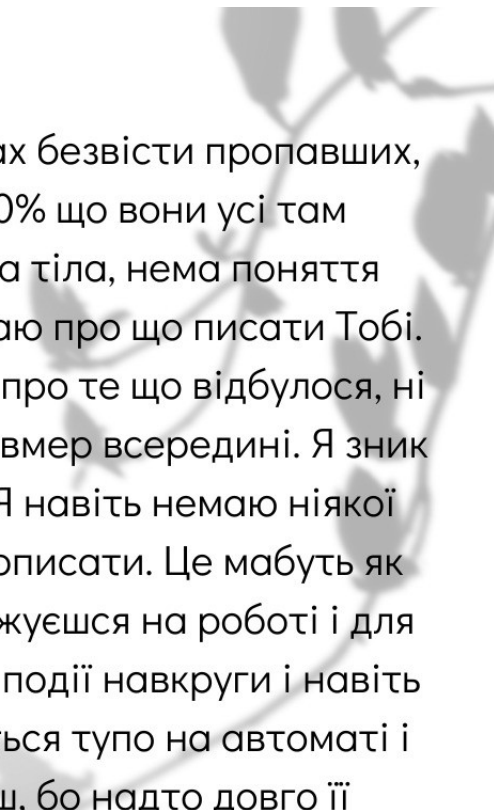
Записки рядового
Сема

□ <https://www.instagram.com/p/Cox8xbANYOY/>

□ 2023-02-17 22:53:08

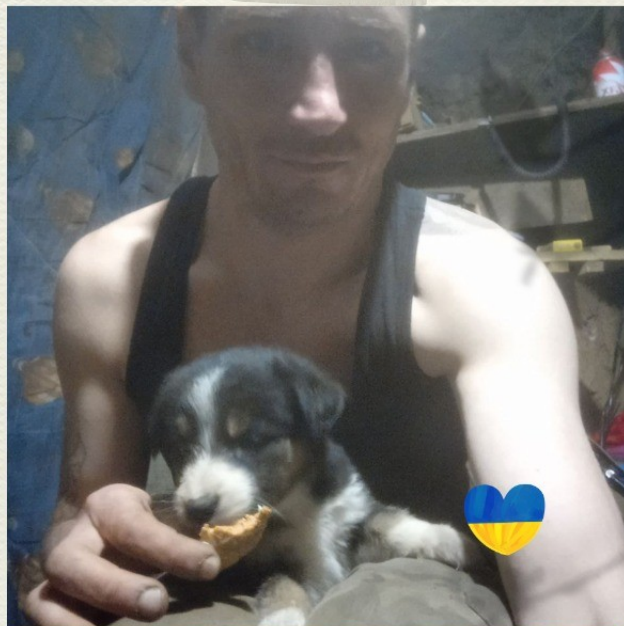
26 травня 2022 року

...Привіт Надю! Знову наступила ніч і продовжую свою писанину. Навіть і не знаю з чого почати це повідомлення. Спав я сьогодні досить довго. Десь до години 12 обіду. І навіть страшні арт-обстріли мене не підняли з ліжка. Голова так під ранок розболілася, що аж у скронях пульсувала. Я і толком не зрозумів коли навіть у сон провалився, хоча спати хотів зранку вже страшенно. Одне пам'ятаю точно, що уже усі хлопці повставали. Так мабуть і до вечора з ліжка не виліз. День мав бути відносно спокійний, але страшний крик в рацію, увігнав усіх в ступор. Це був крик- благання про допомогу з нашого крайнього поста. Я навіть не міг розібрати по рації чий саме цей голос. Він благав про допомогу, хоча і бою не було ніякого. Ми не могли зрозуміти що трапилося. А він кричав, що у нас 300 і багато 200. Для мене ці цифри, це завжди жах. До них в бліндаж де спали люди, попав снаряд великого калібру. І незважаючи на те, що бліндаж був досить міцний, він мав три шари деревини, товщиною в діаметрі по 20 см кожне, але це кляте залізаччя пробило усе на проліт і всередині з детонувало. Я навіть боюся уявляти що там всередині відбулося. Той хлопчина що просив допомогу, спав найближче до виходу і його просто викинуло вибуховою хвилею на вулицю.

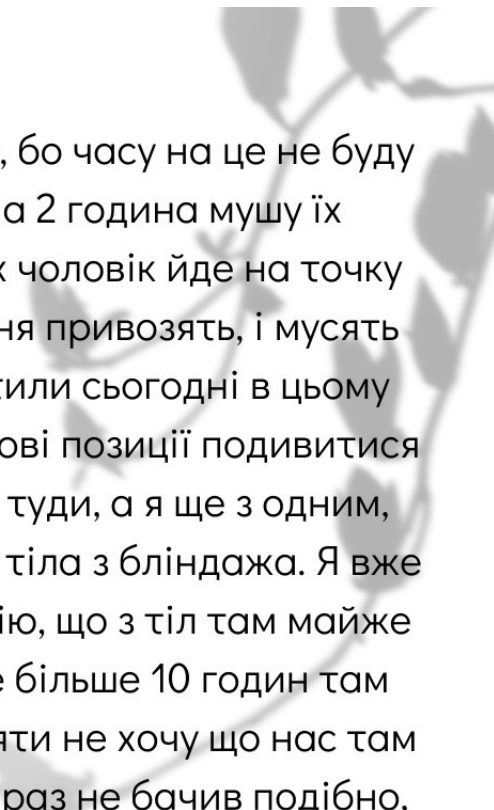

Вони так і залишаться в списках безвісти пропавших, навіть якщо ми і знаємо 100% що вони усі там поховані всередині. Але нема тіла, нема поняття загинув. Сьогодні я Надю незнаю про що писати Тобі. Я не можу думати ні про що. Ні про те що відбулося, ні про будь що інакше. Сьогодні я вмер всередині. Я зник сам для себе як особистість. Я навіть немаю ніякої злості. Я не знаю як цей стан описати. Це мабуть як коли Ти працюєш, вся зосереджуєшся на роботі і для Тебе перестає існувати і час, і події навкруги і навіть люди. А робота Твоя, виконується тупо на автоматі і Ти навіть про неї не думаєш, бо надто довго її виконуєш і усе само собою виходить. Не знаю чи зрозумієш колись Ти мене.

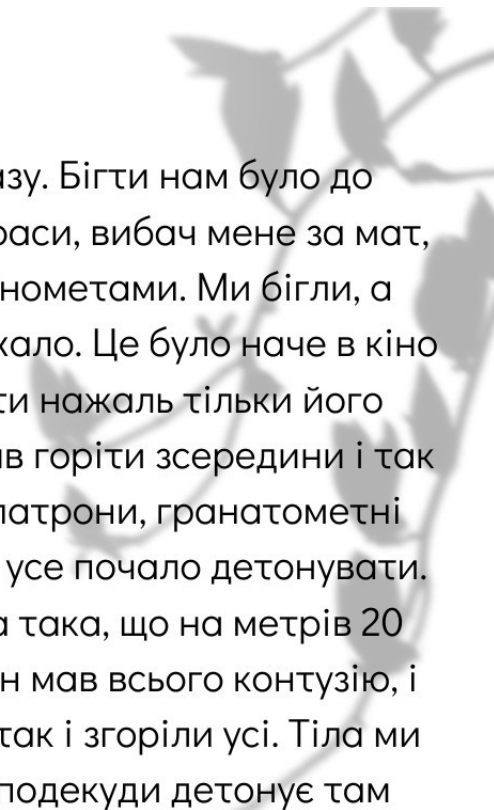
Частина 19

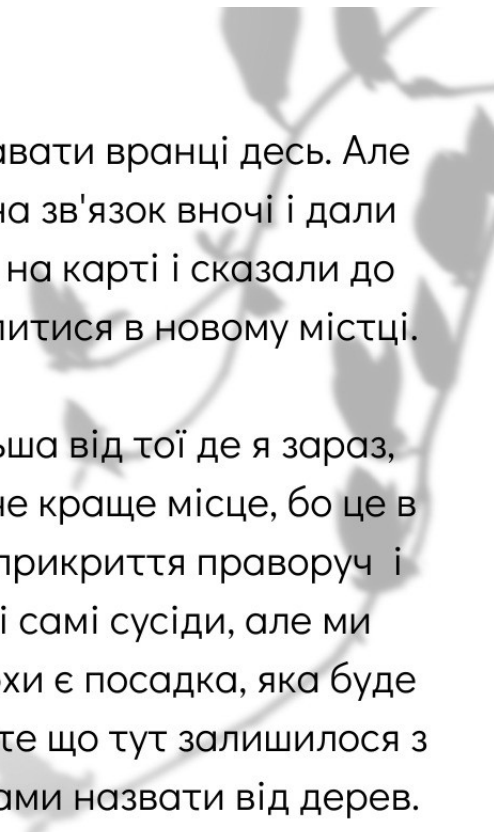
Записки рагтового
Сема

Сьогодні вночі я спати не буду, бо часу на це не буду мати. Хлопці сплять зараз, а 2 година мушу їх розбудити. І одна група з двох чоловік йде на точку евакуації, туди нам постачання привозять, і мусять взяти зброю, бо багато втратили сьогодні в цьому бліндажі, друга група йде на нові позиції подивитися і щоб сплановано відступити туди, а я ще з одним, мушу йти поспробувати дістати тіла з бліндажа. Я вже був в подібній ситуації і розумію, що з тіл там майже нічого не залишилося, бо вже більше 10 годин там вибухи всередині. Навіть уявляти не хочу що нас там чекає побачити. І скільки би я раз не бачив подібно, до цього, мабуть, привикнути людському розуму неможливо. Але розумію, що ми мусимо хоч спробувати. У мене взагалі є сумніви, що ми хоч щось дістанемо.

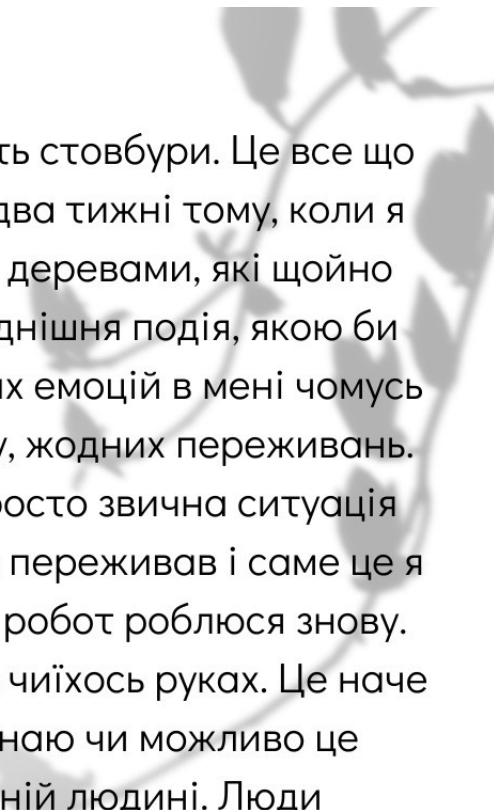

Ми вибігли на допомогу одразу. Бігти нам було до кілометра по прямій, але ці підіраси, вибач мене за мат, тупо почали нас накривати мінометами. Ми бігли, а поряд лягали снаряди і усе вибухало. Це було наче в кіно про війну. Ми змогли витягнути нажаль тільки його одного. Від вибуху, бліндаж почав горіти зсередини і так як там у них під ліжками були патрони, гранатометні заряди і купа різних боєзапасів, усе почало детонувати. Температура з бліндажом була така, що на метрів 20 ближче підійти ми не змогли. Він мав всього контузію, і то не сильно важку. Хлопці там так і згоріли усі. Тіла ми також не витягли поки, бо ще подекуди детонує там щось. Того хлопця що вижив, ми вже евакуювали, одразу усі там закріпилися, бо могли політики вороги, але поки не полізли.

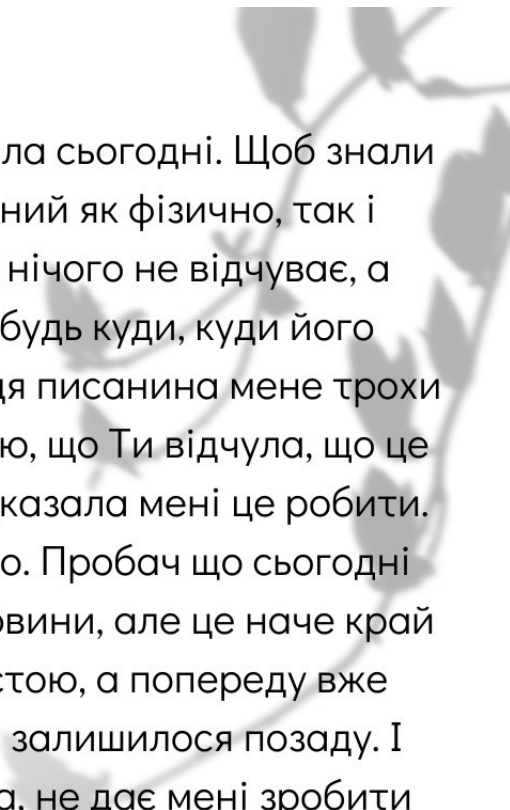
Тіла плануємо лізти туди діставати вранцідесь. Але наше командування вийшло на зв'язок вночі і дали мені координати трьох точок на карті і сказали до ранку покинути позиції і закріпитися в новому містці.

Ці позиції недалеко. Найдальша від тої де я зараз, всього 930 метрів. Але там наче краще місце, бо це в тилу трохи, там будемо мати прикриття праворуч і ліворуч. Так як зараз у нас ці самі сусіди, але ми стояли попереду. І там хоч трохи є посадка, яка буде нас прикривати від ворога. Бо те що тут залишилося з посадки, важко навіть стовбурами назвати від дерев.

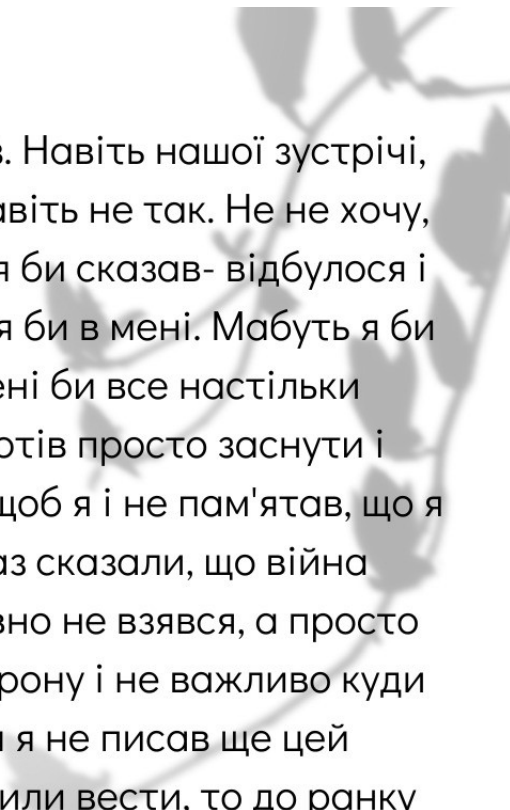

По метру, півтора з землі стоять стовбури. Це все що залишилося від дерев, які ще два тижні тому, коли я сюди приїхав, були зеленими деревами, які щойно розпустили своє листя. Сьогоднішня подія, якою би вона не була страшною, жодних емоцій в мені чомусь не викликала. Жодного страху, жодних переживань.

Тупа байдужість. Так, наче просто звична ситуація сталася. Я стільки разів це вже переживав і саме це я найбільше ненавиджу. Я наче робот роблюся знову. Наче просто якийсь механізм в чиїхось руках. Це наче бути мізками мертвим. Не знаю чи можливо це словами передати цивільній людині. Люди починають для мене ставати не просто загиблими, а всього цифрою 200 і поміткою в нотатках на телефоні, де стоїть цифра 200 і фамілія.

Я би і не хотів, щоб Ти це читала сьогодні. Щоб знали наскільки я зараз виснажений як фізично, так і морально. Наче зомбі, який нічого не відчуває, а просто піднявши руки йде будь куди, куди його розвернуть і поставлять. Але ця писанина мене трохи тримає ще хоч на плаву. Дякую, що Ти відчула, що це необхідно буде для мене і підказала мені це робити. На цьому я зупинюся, Надійко. Пробач що сьогодні так сухо, що одні негативні новини, але це наче край для мене. Край на якому я стою, а попереду вже прірва. І все що у мене було, залишилося позаду. І лише Твій образ перед очима, не дає мені зробити цей крок у незвіданість. Я Тебе дуже Люблю і міцно обіймаю. Бережи себе Сонечко.

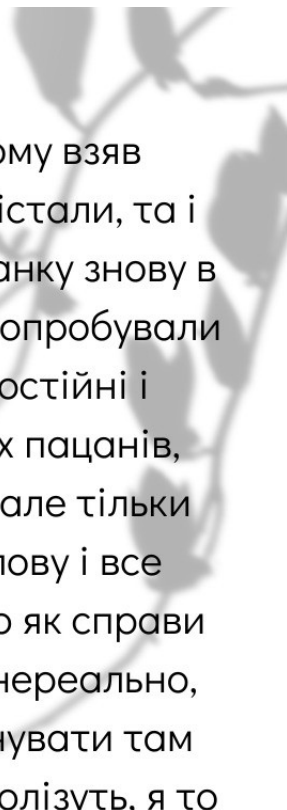

Я просто нічого не хочу зараз. Навіть нашої зустрічі, чи телефонної розмови. Це навіть не так. Не хочу, просто якби це відбулося, то я би сказав- відбулося і відбулося. Нічого не змінилося би в мені. Мабуть я би і слова сказати не зміг, мені би все настільки байдуже зараз було. Я би хотів просто заснути і більше ніколи не проснутися, щоб я і не пам'ятав, що я навіть жив. Якби мені зараз сказали, що війна скінчилася, я би навіть напевно не взявся, а просто вийшов і пішов в будь-яку сторону і не важливо куди би це мене привело. Якби я не писав ще цей щоденник тут, який ми вирішили вести, то до ранку навіть боюся уявити, що би було з моєю психікою.

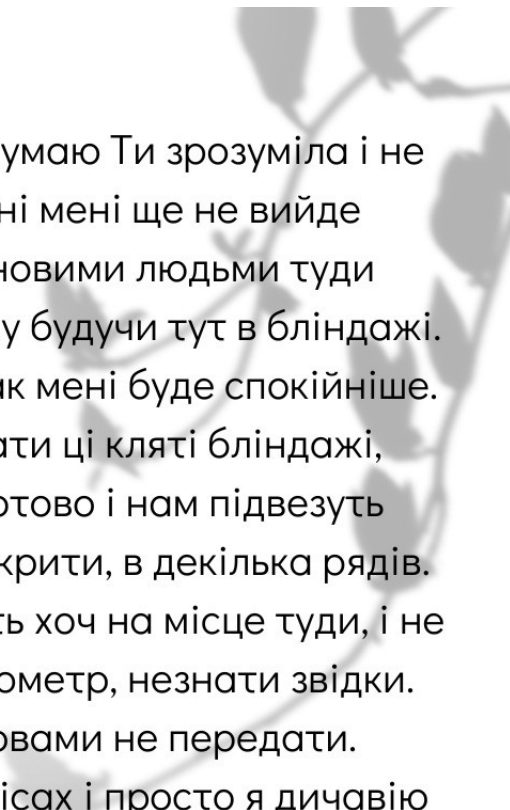
□ 2023-02-18 07:19:03

27 травня 2022 року

Привіт моє, Золотце! Як Твої справи? Що нового у Тебе? Заміж ще не вийшла?))) Я наче трохи став на ноги. Настрій нормалізувався і я наче віджив. Сьогодні мій день навіть не починався. А вчорашній переріс в сьогоднішній. Навіть не знаю який день тижня і дивитися в календар навіть не хочу. Глянув зверху біля годинника тільки на числа, щоб почати свій лист. З самого ранку, десь година 3 ночі, ми пішли удвох шукати по координатах точку нашого нового базування. Блукали по корчах аж поки не розвиднілося. Ми думали що там хоч якісь старі укриття є. А там тупо посадка і більше нічого. Але там дуже красиво. Там дерева зелені, під ногами трава і багато квітів. Не знаю як вони називаються навіть, маленькі, біленькі. Нагадали одразу мені Тебе. Бо в останнє як ми гуляли лісом, там таких було дуже багато. Пам'ятаєш я Тобі навіть таку одну зірвав і подарував. Так ми там пролазили поки не розвиднілося, але позначили точки копання нових позицій. Потім повернулися назад до своїх і ще раз пішли хлопці туди, вже копати, але без мене. Проблема була ще в тому, що у нас одна лопата всього. Тому і толком вони нічого не викопали. Почали копати з самого дальнього бліндажа від нас. Там буде основний командний бліндаж. Такий як я тут живу. Але там посадка і кажуть було важко знати щоб було місце чисте під бліндаж, а як почали копати, то стикнулися з проблемою бо повсюди коріння. І доводилося вирубувати. Кароче вкопали на пів метра і всього тільки одну яму. А потрібно аж три таких і глибиною хоча б 3 метри.

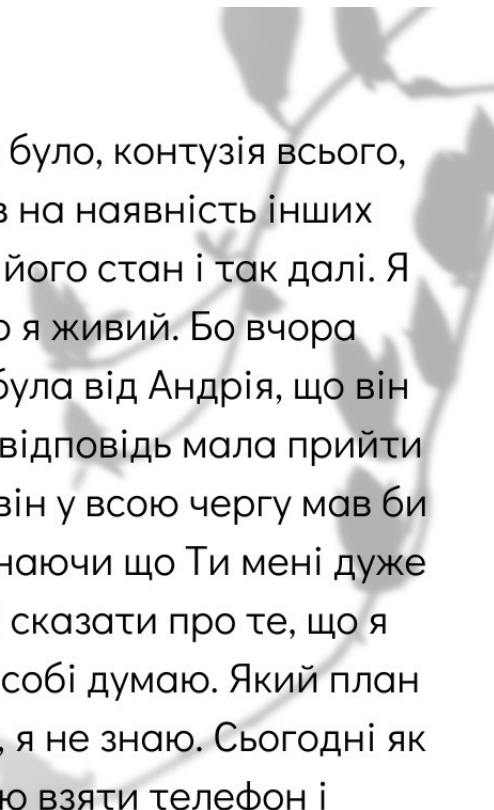
А Ти ж знаєш мене, я з характером і тому взяв керування усе на себе. Хлопців так і не дістали, та і не достанемо ми їх самі. Орки влучили зранку знову в цей бліндаж і знову весь день горіло. Ми попробували зайти туди, але там вибухи патронів постійні і температура страшенна. Побачили двох пацанів, один лежав майже на вході обгорівший, але тільки видно ноги. Іншого побачили тільки голову і все засипане. Командування під вечір питало як справи там, чи достали, ми сказали, що це поки нереально, що потрібні сапери спочатку, щоб розмінувати там усе. Але сапери під обстріли постійні не полізуть, я то сам розумію. Я записав фамілії їхні в телефон у список свій, з позначкою, що не дістали і координати цього бліндажа. Так як ми відступаємо звідти, то і коли дістануть їх невідомо.

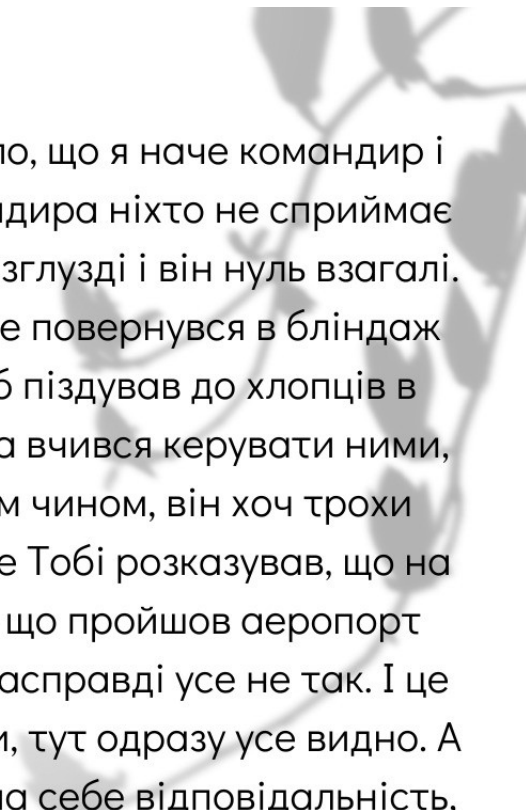
Це був жарт моя Пташечко. Думаю Ти зрозуміла і не обідилася. Мабуть сьогодні мені ще не вийде поспати, бо мабуть піди з новими людьми туди копати, бо місця собі не знайду будучи тут в бліндажі. Мушу то проконтролювати. Так мені буде спокійніше.

Ми мусимо сьогодні викопати ці кляті бліндажі, передати по рації що усе готово і нам підвезуть стовбури від дерев, щоб їх накрити, в декілька рядів. Маю надію, що це все підвезуть хоч на місце туди, і не прийдеться їх носити, ще кілометр, не знати звідки.

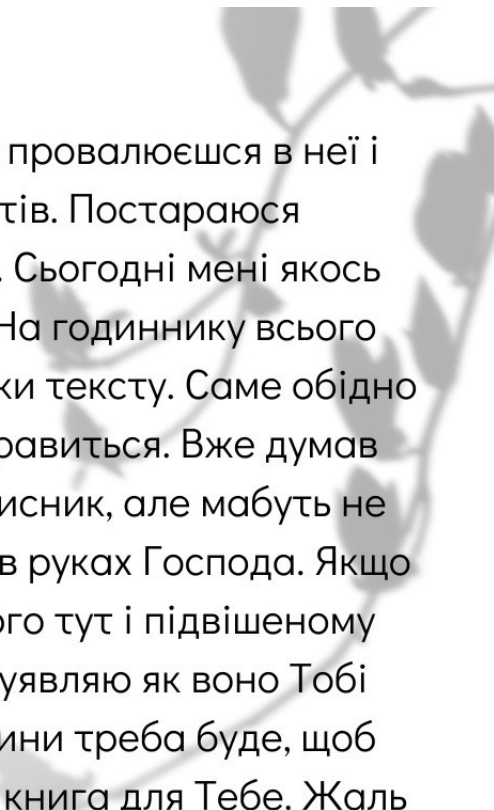
Але там така красаота, словами не передати. Можлива зараз так усюди в лісах і просто я дичавію потрохи, але ми як там під ранок чекали пів години, поки розвидниться, ми тих пів години, просто залягли там.

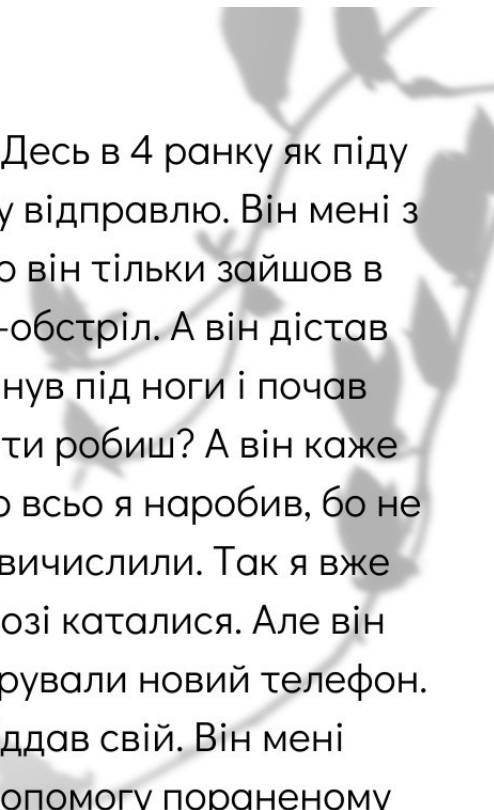
Там хоча нічого страшного не було, контузія всього, але він його вложив, оглянув на наявність інших поранень, доповідав мені про його стан і так далі. Я думаю, що Ти вже знаєш, що я живий. Бо вчора прийшло смс пару і там одна була від Андрія, що він телефонував раніше. Йому ж у відповідь мала прийти смс, що я появився в мережі. А він у всю чергу мав би сказати про це Мамі. А Мама знаючи що Ти мені дуже дорога людина, мала би Тобі сказати про те, що я включався. Але це тільки я так собі думаю. Який план їхніх алгоритмів був насправді, я не знаю. Сьогодні як піду за людьми, то спробую взяти телефон і передзвонити хоч комусь з вас. Ти мабуть трубку не візьмеш, навіть якщо я і наберу))))), але я спробую.

Тут так усе спонтанно вийшло, що я наче командир і даю усі накази людям. Командира ніхто не сприймає і не слухає, бо його накази безглузді і він нуль взагалі. Він навіть вчора після бою не повернувся в бліндаж командний, бо я сказав щоб піздував до хлопців в окоп і не відсиджувався тут, а вчився керувати ними, буду поряд з ними. Бо таким чином, він хоч трохи здобуде до себе повагу. Я вже Тобі розказував, що на початку він тут розказував, що пройшов аеропорт Донецький, воїн страшний, насправді усе не так. І це не те місце де можна брехати, тут одразу усе видно. А решту хлопці бояться брати на себе відповідальність, приймати рішення хоть якісь, а тут так не можна

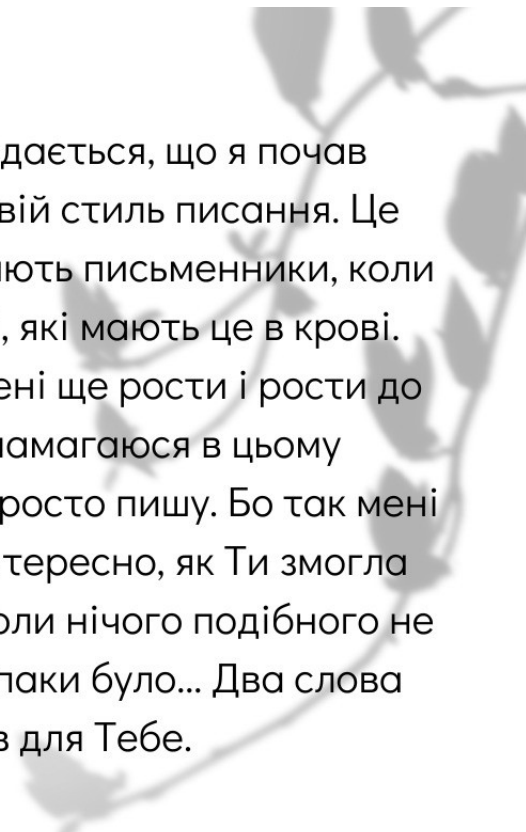

Там така пухка земля, що аж провалюєшся в неї і навкруги усе біле від квітів. Постараюся сфотографувати сьогодні це. Сьогодні мені якось знову пишеться легко дуже. На годиннику всього 00:53, а я вже настрочив стільки тексту. Саме обідно буде, якщо це ніколи не відправиться. Вже думав навіть скопіювати текст в записник, але мабуть не варто. Доля цього щоденника в руках Господа. Якщо це повинно залишитися всього тут і підвішеному стані, то нехай так і буде. А уявляю як воно Тобі прийде. Там листати пів години треба буде, щоб початок знайти. Це буде наче книга для Тебе. Жаль що назви вона так і не отримала. Але якщо прийде до Тебе, то Ти обов'язково її якось назвеш. Бо Ти Надійко і частиною цієї книги. Якої без Тебе би ніколи не було.

Я його написав на евакуацію. Десь в 4 ранку як піду за новоприбулими, його одразу відправлю. Він мені з першого дня запам'ятався, бо він тільки зайшов в бліндаж, образу почався арт-обстріл. А він дістав свій телефон, сенсорний, кинув під ноги і почав топтати його. Ми кажемо, що ти робиш? А він каже чуть не зі слізьми на лиці, що то всьо я наробив, бо не виключив свій телефон і нас вичислили. Так я вже давно не реготав. Усі по підлозі каталися. Але він мужик що треба. Ми йому подарували новий телефон.

Хтось з хлопців мав два і віддав свій. Він мені допомагав вчора надавати допомогу пораненому тому. Тобто він перший надав йому, поки ми не могли туди добігти, а я по рації його інструктував що робити і він оглядав і допоміг.

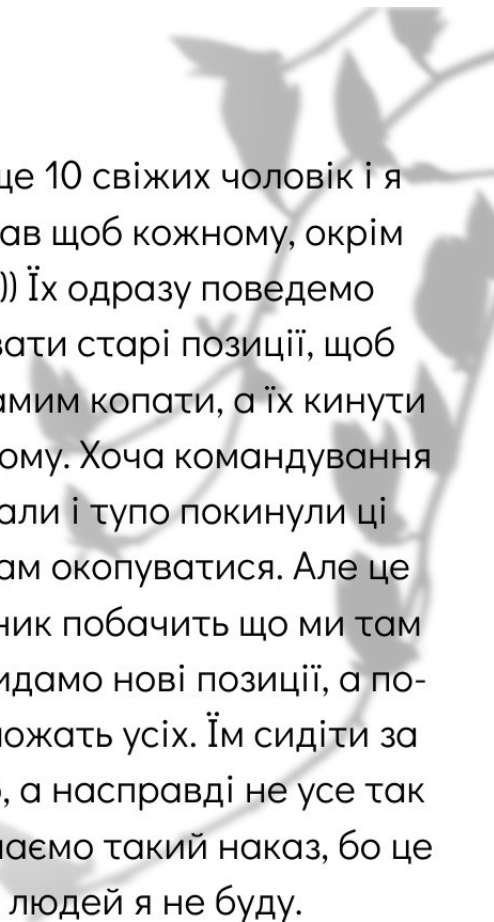

Мені вже навіть інколи здається, що я почав відшліфовувати потрохи свій стиль писання. Це мабуть і досвід, який набувають письменники, коли багато пишуть. Хоча є такі, які мають це в крові. Серед таких якраз і є Ти. Мені ще рости і рости до Твого рівня, але я і не намагаюся в цьому розвиватися спеціально, а просто пишу. Бо так мені стає набагато легше. От цікаво, як Ти змогла відчувати це в мені, коли я ніколи нічого подібного не робив. Та і мабуть усе навпаки було... Два слова важко зв'язував для Тебе.

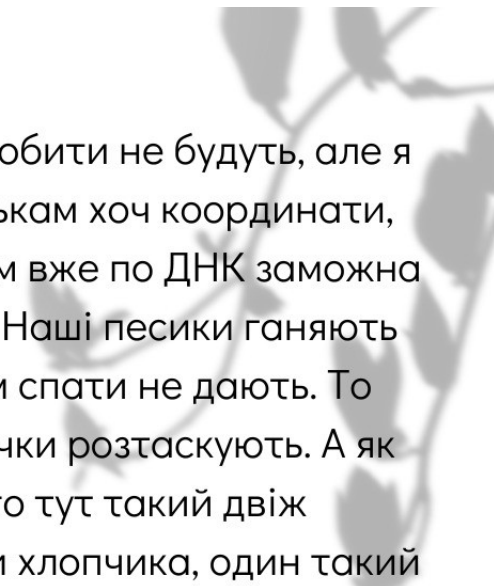
Частина 20

Записки рядового
Сема

Сьогодні вночі нам підвезуть ще 10 свіжих чоловік і я навіть жартував по рації і сказав щоб кожному, окрім автомата видали ще лопату.))) Їх одразу поведемо копати, а самі будемо утримувати старі позиції, щоб вони могли окопатися. Бо йти самим копати, а їх кинути в бій одразу, то буде біда кожному. Хоча командування сказало по рації, щоб все зібрали і тупо покинули ці позиції до ранку і йшли туди і там окопуватися. Але це також буде біда, бо як безпілотно побачить що ми там правою копаємо, то по-перше видамо нові позиції, а по-друге вони нас там одразу і положать усіх. Їм сидіти за 20 км і давати такі накази легко, а насправді не усе так просто. Я сказав, що ми не виконаємо такий наказ, бо це нереально, а підставляти людей я не буду.

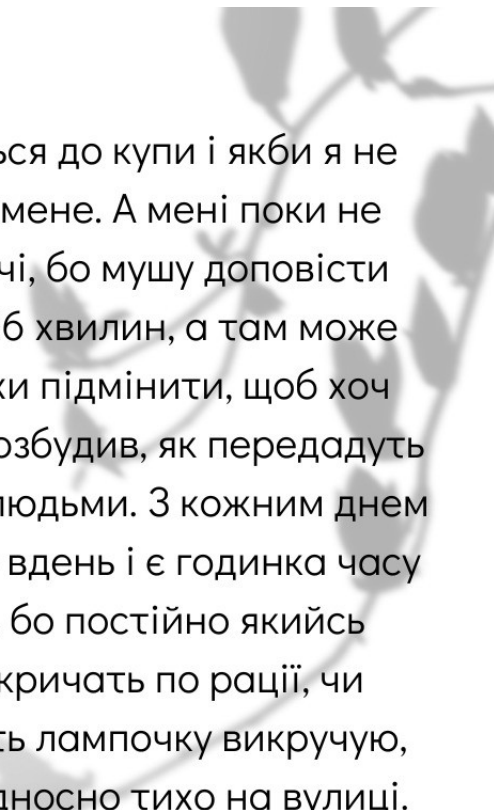

Вороги напевно цього точно робити не будуть, але я зможу таким чином дати батькам хоч координати, щоб після війни їх знайшли. Там вже по ДНК заможна буде потім їх ідентифікувати. Наші песики ганяють так по бліндажу, що хлопцям спати не дають. То чоботи гризуть чиїсь, то тапочки розтаскують. А як тільки хто сідаємо їсти, то тут такий двіж починається між ними, там три хлопчика, один такий наглий, я Тобі писав про нього вже і одна дівчинка. Дівчинка дуже красива. Чорна з білим, як сембернар з якогось кіно. Вона найбільша, але сама скромна. Зато сама красива. Хотів би її дуже забрати додому, але коли це "дому" буде, самому Господу відомо. У нас сьогодні всього один поранений. Якийсь шальний осколок в коліно. Там навіть і не поймаєш що осколок, але я по своєму досвіду вже знаю, що він там точно є. То мужчина, старший вже, десь з Закарпаття.

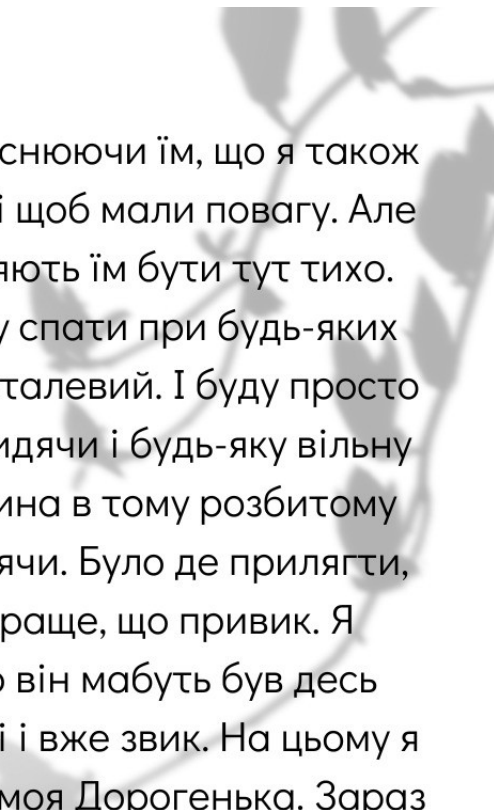
□ 2023-02-18 11:22:45

Цікаво чи вживу я також буду таким балакучим?□ Щоб не набрид тільки Тобі в перші пів години, при зустрічі. Слова не будеш мати де вставити. А можливо навпаки, усе тут понарозказую і буду мовчати. І Ти будеш вже усе про мене знати як про облупленого. Мені так цікаво як Ти там зараз. Що у Тебе нового? Як Твоя робота? Ти писала, що вона монотонна, але Тобі дуже заходить. Щоб часом Тобі ця монотонність вже не набридла. Бо знаючи Твою запальну і різносторонню особистість, то Ти на одному місці всидіти не можеш. А можливо Ти вже і поїхала кудись далеко за кордоном☺? Я приїду, постукаю в двері, а там уже дитячий плач і дядько в халаті відкриє. Я би мабуть вигадав щось, але Тебе би не запитав. Ото я фантазер))) Але це усе пишу зараз жартому і з широкою посмішкою. Сьогодні я вперше повністю помився і переодягнув одяг. Тепер я в майці, замість футболки. І ще помітив, що наче трішки поправився. Хоча Тобі це буде краще видно, при нашій першій зустрічі. Трохи переживаю за Маму. Інтересно як там Вона. Чи не хворіє часом. Думаю Андрій піклується про Неї. Доречі, як там Твоя Мама, Тато, Сестрички і Братик? Інтересно, хто з Вас перший під вінець піде?))))

Ви не говорите про це, хоч жартома? Думаю, що цей жарт у Вас в сім'ї вже не новий))) Хто розпочне цю карусель? А там пішло і поїхало. Бо вік уже майже у всіх відповідний, і майже усі вже з парою. Щойно перекусив трохи нуту з якимись ковбасками і продовжую. Доречі, там круті консерви такі передали якісь волонтери. Там і цей нут з ковбасками, якісь супи італійські є, паштети, армійські пайки різних країн світу.

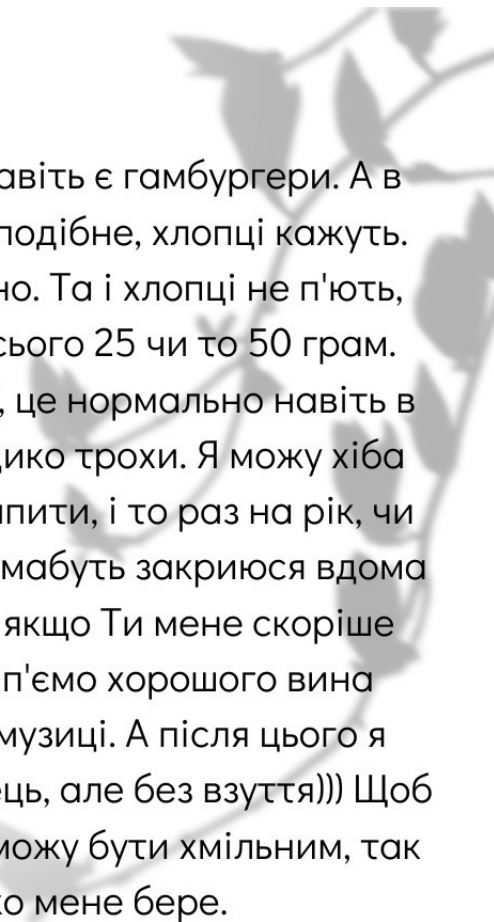
В мене очі вже просто ліпляться до купи і якби я не писав, то точно би вурубало мене. А мені поки не можна лягати. Хоча б до 2 ночі, бо мушу доповісти обстановку. Ще залишилося 26 хвилин, а там може Юру розбуджу і попрошу трохи підмінити, щоб хоч годинку поспати і скажу щоб розбудив, як передадуть по рації, що можу виходити за людьми. З кожним днем я все менше сплю. Навіть якщо вдень і є годинка часу поспати, то це трохи важко, бо постійно якийсь двіжняк. Усі щось говорять, кричать по рації, чи вибухає щось. Вночі, то я навіть лампочку викручую, щоб хлопцям не заважала і відносно тихо на вулиці. Поодинокі вибухи, вже тут нікого навіть не будять.

Інколи кричу вдень на них, пояснюючи їм, що я також мушу хоть інколи відпочивати і щоб мали повагу. Але не завжди обставини дозволяють їм бути тут тихо.

Знаю що ще пару днів, і я буду спати при будь-яких звуках, бо організм у мене не сталевий. І буду просто провалюватися у сон навіть сидячи і будь-яку вільну хвилинку. Тут у нас був хлопчина в тому розбитому бліндажі, він спав завжди сидячи. Було де прилягти,

але він каже, що йому так краще, що привик. Я жартував з нього завжди, що він мабуть був десь охоронцем і так спав на роботі і вже звик. На цьому я мабуть сьогодні вже зупинюся моя Дорогенька. Зараз зроблю доповідь і буду будити Юру.

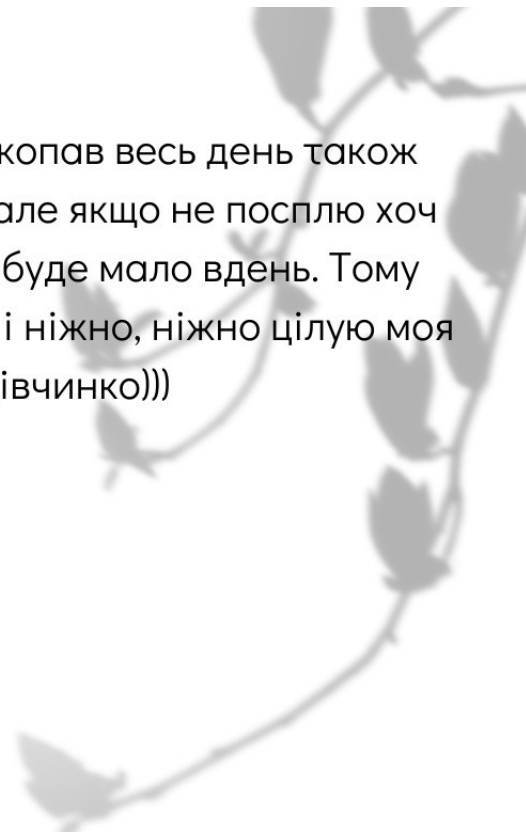

В тих сухпайках Канадських, навіть є гамбургери. А в італійських віскі, чи щось таке подібне, хлопці кажуть. Так як я не п'ю, то не знаю точно. Та і хлопці не п'ють, але розуміються в тому. Там всього 25 чи то 50 грам. Хлопці кажуть, що у них, в Італії, це нормально навіть в армії таке. Для мене це якось дико трохи. Я можу хіба вина сухого, або напівсухого випити, і то раз на рік, чи пару років. Але як приїду, точно мабуть закриюся вдома сам і нап'юся до безпами. Або якщо Ти мене скоріше візьмеш в свої руки, то Ми вип'ємо хорошого вина трішки, при свічках і хорошій музиці. А після цього я запрошу Тебе на повільний танець, але без взуття))) Щоб на ніжку Тобі не наступити, бо можу бути хмільним, так як рідко п'ю, то швидко мене бере.

Частина 21

Записки переговорного
Сема

Не хочу його чіпати, бо він копав весь день також
сьогодні і мало відпочивав, але якщо не посплю хоч
якийсь час, то з мене толку буде мало вдень. Тому
міцно Тебе обіймаю Золотце і ніжно, ніжно цілую моя
Солоденька Дівчинко)))

□ <https://www.instagram.com/p/CozUoKFNZdG/>

□ 2023-02-18 11:56:25

У ніч з 26 на 27 травня була для мене найскладнішою.

Я зібрала речі і пішла від батьків до подруги. До тієї ночі я почувалась спокійно, у мене була тверда впевненість що все буде гаразд і цієї впевненістю я могла заразити кого завгодно, можливо навіть розбивати стіни людського цинізму. Але саме та ніч по відчуттях видавалась мені кінцем нашої історії. Був майже тиждень як Макс не виходив на зв'язок і якщо до тієї ночі я жодного разу не сумнівалась, то саме тієї ночі я просто мовчки плакала. Я відчувала наче у цю секунду він лежить поряд. Було таке дивне відчуття жалю і спокою.

Так, наче він перетнув кордони якоїсь нірвати і дотягується до мене із далеких світів намагаючись сказати бодай декілька слів.

Я просила у Бога ще один шанс. Пообіцявши що не буду такою холодною, егоїстичною і закритою.

А ввечері таки зібрала всю силу в кулак і написала список вторинних вигод, чому мені вигідно страждати. Перелік справ, які я можу зробити, щоб отримати те що я хочу без страждання.

Вже багато років я дуже обережна із своєю психікою. І найголовніше - навіть якщо я не маю жодної інформації, я таки знайшла в своєму серці надію.

А ще повертаючись додому зайшла до Максової мами. Через декілька годин я отримала всі повідомлення, які ви читали на попередніх сторінках. І ми навіть мали декілька хвилин на розмову. З 27 травня моя віра у те, що все буде добре ще більше зміцніла. Бо немає в житті історії прекраснішої ніж та, яку ми ще мали написати.

Макс отримав підвищення і це означало що бодай раз у тиждень він матиме змогу їздити у штаб, а отже виходити на зв'язок.

Nadia Zharska, [28 трав. 2022 р., 00:27:42]:

Давай на 5 хвилин закриємо очі і уявимо що разом?

Макс, [28 трав. 2022 р., 00:28:53]:

Давай. Давай просто помовчимо. В мене сльози течуть з очей зараз, але це радість.

Nadia Zharska, [28 трав. 2022 р., 00:33:07]:

Найтемніша ніч перед самим світанком. Я вчора дуже довго думала чи не егоїзм це просити Бога, щоб він залишив тебе для мене. В моїх відчуттях тобі було таке легко і добре. І я подумала, що якщо ти захочеш піти звідси і тобі буде легше, то це буде дуже боляче, але я зрозумію.

Але Макс нікуди не пішов і це означало що наша історія тільки розпочинається.

📄 <https://www.instagram.com/p/CozYeyttaW-/>

☐ 2023-02-20 17:39:16

28.05.22. (06:53)

Я найщасливіша людина в світі, Надю. Бо у мене є Ти. Я наче побував на курорті і повернувся назад на позицію відновленням і оздоровленим. Сонечко моє, ми мусимо сціпивши зуби, перетерпіти цей важкий період. Я знаю, що Тобі значно важче зараз ніж мені. Я найбільше переживав, що якщо я поїду і між нами будуть почуття, то Тобі буде дуже важко. Я не був впевнений, що Ти відчуваєш до мене щось серйозне, але сьогодні я впевнився, що те що відчуваю до Тебе я, є взаємним. Я знаю, що у Тебе це не просто слова, що це був важкий аналіз усього що відбувається між нами, що відбувається в Тобі самій... І я перечитав все сьогодні що Ти написала, співставити дати і знаєш що? Я наважився і сказав Тобі ці важливі слова, не очікуючи спочатку цього від Тебе. А Ти в свою чергу зробила те саме, не очікуючи від мене цього. І це мабуть є дуже важливим, бо ми це усвідомили майже в один час і написали це один одному окремо, але дізналися про свої почуття, одне до одного сьогодні в один час. І не важливо що написали день чи два різниці. Я наче відчував, що мушу це сказати Тобі. Мабуть те саме відчувала і Ти. Я обіцяю Тобі Надю, що буду усе робити, щоб повернутися до Тебе. Я обіцяю Тобі Надю, що зроблю усе, за для Твого щасливого майбутнього. І я вірю, що Ми зможемо з Тобою стати найкращими батьками, діти яких будуть ними гордитися. Це вже я трохи заліз задалеко в майбутнє, але мріяти ніхто не забороняв☺ Ти стала для мене настільки рідною за цей короткий період, що ми провели разом, що таке відчуття наче ми знаємо усе життя. Ми зможемо, ми будемо... Для Нас на небі, написана ще не одна сторінка. І це буде найромантичніша "Книга". Я мушу прилягти трішки поспати. Усі пішли копати, я покликав свого родича покараулити на рації, бо за останні три доби спав десь 2-3 години. Ніжно Тебе цілую моя дорогенька, Принцесо.

ЧАСТИНА 24

ЗАПИСКИ РЯДОВОГО СЕМА

□ <https://www.instagram.com/p/Co5JTkZNoxX/>

□ 2023-02-20 17:46:06

29 травня 2022 року

Привіт моє Золотце. Як Твої справи? У мене все гаразд. Потроху займаємося переїздом. Там звісно буде трохи не так комфортно як тут, бо там нема жодного бліндажа. Ми намагаємося викопати хоч два, але поки справа даремна, бо земля наче бетонна, лопати ломаються одна за одною. Вгризаємося в цей клятий ґрунт по сантиметрах, але ефекту мало, а люди в кінці дня валяться з ніг. Нарobili багато таких лежанок в землі, розміром 180х70х50см, що хоть якщо поряд буде падати артилерія, то бути нижче землі. Будемо жити поки під відкритим небом. Уявлення не маю, як буде коли підуть дощі. То буде просто жесть. Здоров'я в мене також щось потроху підздає, погано почуваюся і з кожним днем все важче і важче це не показувати. Можливо за пару днів, як там на новому місті трохи обживемося і можна буде хлопців залишити, я поїду на консультацію до начмеда. Я знаю і розумію, що він мабуть мене одразу відправить лікуватися. Я і хочу з одної сторони, бо так відпочину, підлікуюся і якщо вивезуть з сектора трохи подалі, то Ти зможеш приїхати. Але це тільки мої думки поки. Насправді як буде, ніхто не знає. Я вирішив не переїздити поки на нове місце, хожу між старими і новими позиціями сам. Бо на старих також залишиться пару людей попереду мене, але це буде суто спостережний пункт. А так я буду між ними і у випадку чогось, зможу надати допомогу і тим, і тим, бо буду посередині. Сьогодні я знову був весь день сам в бліндажі, бо хлопці весь день копали. Після вчорашнього нашого спілкування, у мене в голові купа двояких думка. Це і позитив, і розпач, що у важку хвилину я не поряд з Тобою і нічим Тобі не можу допомогти. Навіть обійняти. Твоє відео дуже круте, там де Ти наче поринаєш у спогади у відео. А відео з Твоїми слізьми, навпаки викликають у мене одразу сльози на очі. Відчуваю знову себе таким, ніби не зможу вберегти те що Господь мені дарує. Знову я не поряд з Коханою людиною, коли їй важко. Це наче якесь дежав'ю. Я обіцяю Тобі, що як тільки я тут зроблю нові позиції до кінця і усе запрацює як годинник, я постараюся поїхати підлікуватися і щоб ми змогли зустрітися. Я не зможу правда приїхати надовго, але постараюся хоч зробити так, щоб наша зустріч відбулася.

Ти мусиш мене підтримувати і йти поряд.
Нідійко, ми відкриємо ці ворота разом, ми
вже їх майже відкрили, ще трішки і ми
увійдемо в них разом. А поки будь
сильною, потерпи ще трішки. І пообіцяй,
що будеш більше посміхатися. Я Тебе
ніжно обіймаю. Приємних Тобі снів і
нехай Тобі присниться щось приємне, де
ми будемо тільки у двох,

Але я їм пояснив чому взяв командування на себе. Вони раніше ставили нам задачі, які виконати було майже неможливо і я їм по рації прямо так і говорив, що ми не відступимо так як вони хочуть, бо понесемо великі втрати при відступі. А що ми краще розтягнемо свій відступ на декілька етапів, що я спланував усе. Хоча це трішки затягнеться, але якщо у нас все вийде, то ворог ще з 2-3 тиждні буде думати що ми на старих позиціях і буде туди наносити удари. А ми за той час встигнемо окопатися і знову заритися повноцінно під землю. А потім вони зайдуть на покинуті позиції, а ми там все замінуємо і наставимо їм сюрпризів у вигляді різних розтяжок і вибухових пасток

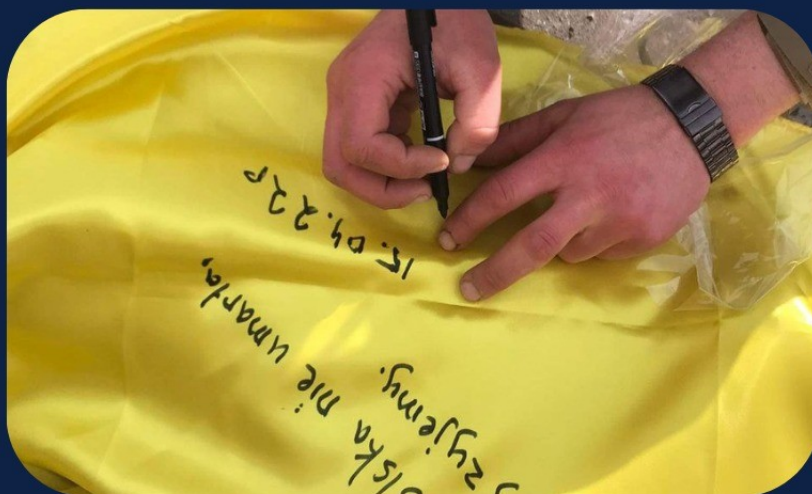
Зараз писати буду трішки менше Тобі, бо
усе лягло на мої плечі. В моє
розпорядження лягло 26 людей і я дуже
переживаю. Раніше я ніколи на себе не
брав такої відповідальності, але тут
обставини змусили. Це дуже важко таке,
бо будь-яка втрата, це моя особиста
відповідальність. Поки що втрат не мали
жодних, при цьому новому призначенні.
Навіть 300 не було жодного. Але так не
буде завжди. Хлопці бачать, що у нас таке
вперше, командування вчора дуже
хвалило мене в штабі. Я вперше був на
нараді з офіцерами. Вони трохи були в
шоці, коли приїхав звичайний старший
солдат.

Давай Тепер про хороше. У Тебе вчора був дуже щасливий голос. Вчора я почув і Маму, і Тебе, і Андрія, і Артема, ф Галю. І так задумався, що у мене всього тільки 5 людей, які дійсно мені дуже дорогі. Кожен з Вас по своєму. Галя, це перша жінка з якою я здружився. Яка мене розуміє наче старша сестра молодшого брата. Можливо так би могло бути з любою жінкою, а я просто надто довго жив в своєму власному світі і не підпускав нікого до себе. Але завдяки Тобі, я почав відкриватися людям. Я почав показувати голову з панциря. Я тільки зараз усвідомлюю, який я був черствий останні 18 років. Бо рівно 18 років тому моє життя перевернулося з ніг на голову.

ЧАСТИНА 25

ЗАПИСКИ РЯДОВОГО СЕМА

І обставини змусили мене, вбити в собі
усе що я мав людське, і за один день
подорослішати. Я став наче той вовк
одинак. Який завжди оглядається, аби
його не вбили. За яким йде постійне
полювання. А зараз я наче той зайчик,
який сидить десь на поляні і ніжиться під
променями Сонечка. Сонечка, яким для
мене стала Ти Надю. Дякую Тобі за усе. Я
зроблю усе, щоб не розчарувати Тебе і
виправдати Твої сподівання і Твою віру в
мене. Але самому мені буде це дуже
важко. І тому Ти мусиш мені допомагати в
цьому, Ти мусиш мені довіритися
повністю.

Але це всього тільки плани, сам Господь
знає чи у нас так вийде усе зробити. Але
ми мусимо так зробити, бо Тим самим, ми
дамо можливість відступити сусідам, які
вже також підготовлюють відхід.

Командування вислухало вчора мене в
штабі, сказали що я круто усе спланував і
що це дійсно класно усе звучить, але щоб
я був обережний. Хлопці сьогодні
жартували, що і тут я умудрюся отримати
медаль за це))) Але інколи мені хочеться
викинути їх усіх і щоб навіть нічого в
майбутньому мені про це божевілля не
нагадувало.

□ 2023-02-20 20:10:01

В дитинстві я знайшла коробку з листами батьків. Це була коробка з-під радіо, в якій лежало багато конвертів. Тато писав мамі коли був в семінарії, а мама писала татові.

Мабуть, це любов - так собі тоді подумала я.

Одного разу, я дістала одного листа і почала читати його. Лист який мама писала татові. В тому листі, вона хотіла зізнатись йому про щось з свого минулого. Я дочитала до тих слів, де вона от-от збиралась написати щось важливе, а потім закрила листа і більше ніколи не чіпала ту коробку.

Мама розповіла мені про те, що було у тому листі багато років по тому. Але тоді у мене була вже своя історія. Свої листи, які мали прочитати усі. Бо вони мали стати книгою.

Я дуже добре відчувала як Макс мене ідеалізує, хоч навіть у ці стосунки я зайшла із своїх найтемніших сторін і тільки потім почала по-справжньому відкриватись. Тільки після відїзду Макса мої почуття почали розквітати чимось прекрасним всередині мене. Я розквітла як жінка, дуже добре відчувала ці зміни в собі і раділа їм.

Макс знову вийшов на зв'язок через тиждень, ми мали близько трьох хвилин на розмову, яка звісно, закінчилась сваркою. На останнє повідомлення я просто оскаженіла, бо в моїй системі координат - не було пункту «зціпити зуби і перетерпіти».

Я або змінюю ситуацію, або не йду в неї. Макс просив розуміння. Ситуація на фронті загострювалась, а повідомлення ставали коротшими. Моя війна тільки розпочиналась. В мені боролась українка, яка розуміє що Макс робить і для чого. І жінка яка потребувала не лише гарних листів і трихвилинних розмов раз у тиждень. Але пам'ятаючи свою обіцянку тієї ночі, я таки спробувала зціпити зуби і перетерпіти, паралельно відкрито висловлюючи своє ніжне і вишукане, тендітне жіноче «ФЕ»

ЧАСТИНА 26

ЗАПИСКИ РЯДОВОГО СЕМА

□ <https://www.instagram.com/p/Co5ajtiNEt0/>

☐ 2023-02-20 20:37:11

08 червня 2022 року

Привіт моє Сонечко!))) Вчора отримав усі Твої повідомлення, був щасливий як мала дитина, яка радіє новій іграшці. А ще більше був радий чути від Тебе, що у Тебе все гаразд і нарешті почути Твій голосочок і трішки Твого капризу))) Пробач, що так довго не писав, але немав як, бо у нас переїзд зараз, про який я Тобі писав, і тому роботи багато мав. А ще я командиром великим став))) На мої плечі лягло усе тут і я став старшим на нашій позиції. Але хороших новин у нас дуже багато. По-перше, від того часу я став старшим, у нас жодного загиблого в жодного пораненого. Цілими днями копаємо окопи в посадці щоб було куди ховатися від артобстрілів. А ще так приємно чути від Тебе, що я Тобі потрібен, а ще більше Того, що мої почуття взаємні. Дуже крута історія про листування Твоїх батьків. Зачепила мене це дуже. Це так романтично. Я в цьому листі поспробую відповісти на усі Твої повідомлення останні. Тепер я вже не пишу в пустоту, бо нарешті отримав від Тебе звісточку і багато відповідей. Хоча, мені інколи здається, що життя не вистачить, щоб наговоритися з Тобою, чи щоб Ти мені стала скучною))) І нарахунок ідеалізації Тебе у своєму житті... Хочу щоб Ти знала, що це не так. Є речі в житті моєму, як би це не звучало для Тебе боляче, можливо, які значно вищі ніж Ми з Тобою і наші почуття.

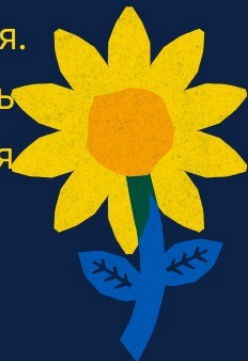

Зі всіма своїми гріхами, перестанемо
винити себе за них, бо нам усе прощено
уже давно. Що Він знав про це все, про усі
наші помилки, ще задовго до нашого
народження. Любов Батьківська, це
найвищий дар, який Він нам передав від
Себе. Але до цього розуміння, у кожного
своя дорога. Дуже радий що Ти
подарувала Телефон Оленці, саме так я і
хотів щоб Ти зробила. А ці кошти що дала
Мама, віднеси до Тата в храм і тихенько
поклади у скриньку на будівництво Храму.
Навіть щоб ніхто про це не знав. Думаю це
дуже хороший вклад у перспективу.

В першу чергу, це наша Батьківщина. А найвища цінність для мене, це людське життя, навіть якщо ці люди мені незнайомі. Я в житті робив занадто багато поганих речей. Речі, які приносили тільки людям біль, сльози і розпач. І мабуть я досягнув краю цього і мій власний яд, почав травити мене самого. Тепер усе своє життя, усі свої минулі декілька років, усе що я роблю, це намагаюся хоч якось виправляти те що наробив, віддавати усе що маю людям, навіть якщо і потрібно буде, своє життя. Можливо це відчуття вини, не є досить хорошим, що в мені прокинулося, але я хочу присвятити цьому своє життя.

Я постійно мусів приймати важкі знеболювальні препарати, які містили наркотичні речовини, пізніше пішли наркотики на опіумній основі, бо препарати вже біль не знімали. Я потонув в гріхах власних. Я винив себе за все що відбувається навкруги, мені здавалося, що прощення мені нема і не буде ніколи. Але як тільки я почав вивчати Слово Боже, я зрозумів який я телепень. Що за мене Син Божий страждав. І страждав саме за це все що я робив і роблю. І я зрозумів, що Він витерпів це усе, щоб ми нарешті поняли, що Батько стоїть на порозі і чекає коли ми це зрозуміємо і повернемося додому

Можливо саме через це, я ніколи не зможу стати для Тебе ідеальним чоловіком, бо ніколи не зможу бути докінця тільки Твоїм, а буду намагатися віддати себе якомусь служінню. Служінню, яке дарує життя. Ти почала мені писати, про своє минуле. Це дуже важко, мабуть, таке писати Тобі. Я хочу щоб Ти Надю знала, що наше минуле, це всього дні, які у нас вже забрала кістлява. Звісно, це залишається у наших серцях, в наших головах, це робить нас сильнішими... Але у кожного з нас, є своя кімнатка маленька, де ми зберігаємо спогади, переживання з минулого, будь вони позитивні чи негативні.

Але найближчими днями, це зроблю
обов'язково. Відкрий також прочитай,
якщо Тобі цікаво так як мені. Євреї цей
вірш читають окремо від жінок в синагозі.
Я не є глибоко віруючою людиною. Маю
багато запитань до Бога, які мабуть
ніколи Йому не задам. Але саме Біблія
витягла мене в самі важкі моменти мого
життя. Саме Там я знаходив відповіді.
Саме Там я зрозумів, що нема нічого
важливішого за людину і її життя. Після
втрати дитини і майже в одночас з тим
було поранення, страшенний біль як
фізичний, так і душевна, опустили мої
руки.

Я Тебе дуже Люблю і завжди поряд з
Тобою подумки.

Головне Надю, для нас обох зараз, бути сильними, ми мусимо перегорнути цю сторінку, на якій написано кров'ю усе, але наступна сторінка в Нас з Тобою, буде дуже красивою і цікавою. Вчора розмовляв з Галюю, вона розказувала, що Ти дуже крута дівчина.))) Галя також. При зустрічі Ти зрозумієш, наскільки це сильна людина. У неї було усе в житті, вона їздить на дуже крутій машині, має малу дитину, чоловіка, якого я ніяк не можу побачити, але вона присвятила себе цій війні. Вона справжній воїн. Про таких кажуть у нас тут, що мабуть має "Яйця" під спідницею. Це такий жарт звісно. Біблію я так і не відкрив поки і не прочитав "Пісню пісень".

Надю, навчися роботу не нести в Свій дім,
бо це все, ці всі чужі горя, з'їдять Тебе
саму. Я навчився так жити вже давно. Я

після смертей тут, після надання
допомоги важким, чи втрат на позиції,
можу прийти в бліндаж і жартувати
одразу. Це не є щось маніакальне, це
просто моя робота, яку я зараз мушу
виконувати і не впускати у своє серце.

Надю, запам'ятай собі, що Господь
створив нас такими, які мають завжди
вибір. Він нікого ні до чого не примушує,
Він дає нам вибір і мабуть плаче постійно,
що ми так вчиняємо по відношенню одне
до одного. Не вини себе ніколи, ні за що.

Живи далі, переступай через це все. Ти навіть уявити не можеш, які насправді ми усі сильні можемо бути. Я експериментував багато з цим в своєму житті... Я доводив себе до таких критичних ситуацій часто і лише тільки для цього, щоб побачити межу наших здібностей. І повір, їх нема. Вона лише в нашій голові і в наших страхах. Ми сильні, нас люблять і нас прощено вже давним давно. На цьому зупинюся, бо маю трохи роботи. А вночі продовжу писати Тобі надалі.

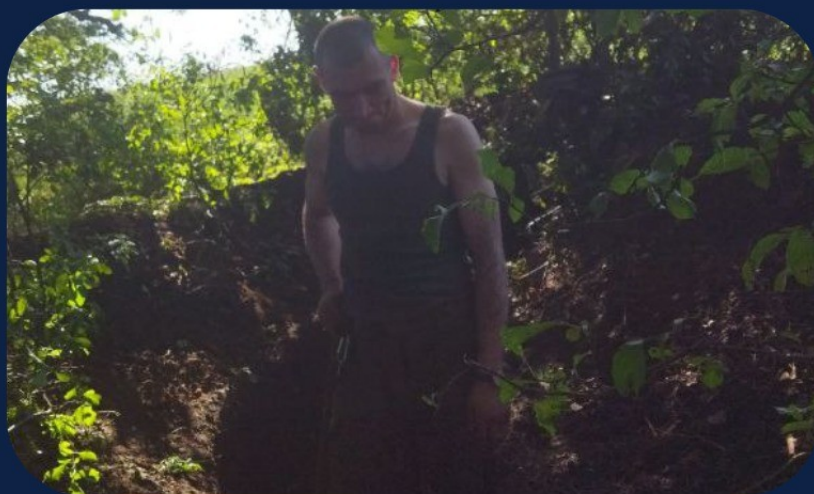

📄 <https://www.instagram.com/p/Co5dqvhNaAO/>

□ 2023-02-20 20:49:44

Доброї ніченьки, моя Дороженька Надю! Ось і знову почав появлятися час для мої писанини. Сьогодні з ранку до вечора робив собі укриття. Тут ми живемо з хлопчиною одним. Андрій, з Шостки. 20 років йому всього. Раніше жили наче в маленьких гробіках))) Фото прикладається... Буду ще і фото прикладати до свого сьогоднішня, яке пройшло тут. А під час дощу я робив собі там крутий навіс з туристичного пончо, а на день знімав, бо з квадрокоптера ворожого, наче палатка виглядає. Але за ці дні накопали багато окопів з Андрієм і побудували дуже крутий бліндаж під землею, захищений. Також покажу його Тобі його на фото, моя Солоденька. Дні доволі спокійні у нас. Як я і писав, поки без втрат і поранених. Декілька чоловіків відносили звідси, наче хворі, поки я займався іншими речами і втекли на госпіталь. Сьогодні як носили дубові колоди, щоб перекрити бліндаж, по дорозі почав в посадці помічати багато різних квітів. Тут таке різноманіття польових квітів... Найбільше люблю польові квіти. Нарвав би зараз Тобі букетик красивий, якби можна було хоч поштою, чи волонтерами передати його Тобі. Але у нас попереду, чекає ще не одне поле, з квітами, які ми повинні пройти. Цього разу так і не додзвонився до Артема. Мама казала що вони відступають в нашу сторону. Ми тут і так в кільці майже вже. Їх також відтісняють напевно. Я, як глянув по карті в штабі... Але хлопцям не говорю нічого подібного, а то порозбігаються половина)))) Інтересно як там зараз Ти? Що нового? Чи зняли квартиру? Якщо так, то чекаю фото нового помашкання. Жаль що на новосілля до Вас не встигаю. Вчора ми в штабі домовилися, щоб з наших крайніх позицій зняли медиків жінок. Марічка саме така медсестричка. Та що Тобі від мене писала. Ще є Надя, старша жінка. Схудла на 40кг тут. Вона без ротації, вже тут 13 місяців. Можливо я Тобі про неї розказував коли був в Сокалі. Але ми сказали, що жінки на позиціях нам, зараз навпаки як обуза, бо бігаєш постійно, переживаєш за неї. І одразу в жінок санітарів, багато хворих. Всі біжать відкошувати на госпіталь. Бо жінку легше розчулити, надурити... Нічого в них нема святого. В мене нема тут хворих.

ЧАСТИНА 28

ЗАПИСКИ РЯДОВОГО СЕМА

Є тільки пораненні і загиблі. Усі інші
воюють і лікуються мною в польових
умовах. Цікаво дуже що сказала на мої
тексти редактор, чи кому Ти там
показувала? Там мабуть мало ще що
друкувати, історія ще не скінчилася;) А
проживати другий том цієї книги, я явно
не хочу тут. Наступна книга, буде
романом))) Про чоловіка і жінку))) Які
безмежно кохали... І ця історія, точно вже
буде багатотомною)))

Вчора на сусідню позицію прийшла пара
вовків. А у нас лисиця живе, бігає часто
біля нас. Але не проста, не руда, а чорна.
Чорнобурка наче порода називається.
Точно не пам'ятаю вже. Тут полювання
заборонена вже з 14 року і тварин багато
народилося і нічого не бояться. Але
лисичка дуже красива. Собачки наші
живуть на старих позиціях наших, в тій
горі де жили ми. Стара мама їхня
приходить до нас на нові пости їсти, але
малі ще поки там. Ворог ще думає що ми
там. Кожен день артилерією усе там
рівняє, а ми вже 953 відступили. Все
вийшло саме так як і ми спланували. За
той час ми вкопатися в укопи встигли.

Тут земля дуже тверда, наче мрамор.
Вгризаємося кирками, сокирами і
лопатами. Вимучений наче кінь, після
городу. Буду на сьогодні закінчувати. То
наче розігрів був. Ато відвик писати за ці
дні. Подумки беру Тебе на ручки і ложу в
тепленьке ліжечко спати, накриваю
ніжним пледом і цілую в носик))) Спи моя
Дороженька солодко, солодко. І знай, що
ми оберігаємо Твій сон.

А ще у мене появилвся няшний термос)))

□ 2023-02-20 21:01:52

9 червня 2022 року.

(10;57)

Привіт моя Солоденька! Як Тобі спалося? Що наснилося? Я нарешті сьогодні поспав як біла людина. Той бліндаж, що ми з Андрійом зробили, мега крутий. Ми в селі з розбитих хатів принесли два крутих матраса, стінки в ньому обшили матерією, щоб земля не обсипалася, Андрій зараз якраз чіпляє москітну сітку на вхід, бо комарі з'їдають тут нас. Тут комашиний світ, не такий як у нас. Тут усе якесь дуже велике. Так як ми в дубовій посадці, то тут дуже багато кліщів, і різних великих жуків, з мою долоню. Фото Тобі прикріплюю. Але ці великі жуки " Оленероги", безобідні, вони наче в червоній книзі. А ось ці що ріжок не мають, вони також великі, але вже можуть добре вкусити. Можливо то їхні самки. Замітив тут таке, що в тваринному світі, усі самці дуже красиві, а мамочки дуже прості, без якихось прикрас на тільцях. Вчора ввечері я прогнав з позицій своїх, нашого офіцера, який мав бути тут старшим. Він вчора знову дуже нас надурив і почав неправду говорити по рації на штаб. Він поїхав на день в штаб, декілька днів тому, там його навчили мінуванню і він мав повернутися на старі позиції і там усе замінювати. Але він нам приїхав і сказав, що приїдуть сапери і усе самі там замінюють. Хоча сапери не мали сюди їхати, а він так дурив, щоб туди не йти. І це стало точкою мого кипіння. Я вийшов по рації на штаб і попросив його забрати звідси, поки люди не постраждали через його брехню. А відправив на навчання Сашу. Цей Саша воював в Африці колись трохи і має трохи поняття в цій справі по мінуванню, але треба щоб пригадав, показали ще раз. І вночі сьогодні, ми ворогам там, на старих позиціях, залишимо подарунків. Якщо тільки зайдуть туди, то їх навіть не збере найкращий патологоанатом))). Поки писав щойно Тобі, підлетів реактивний літак противника і наніс ракетний удар по нас. Слава Богу усі цілі. Одна ракета застрягла поряд з нами, метрів 5, в дереві. Просто впечаталася в нього так, що навіть не достанеш. Дерево прикрило мене, бо саме був не в укритті. На зараз, моє * я закінчу писати, бо маю трохи роботи. А ввечері напишу як пройшов мій день. Цьомаю Тебе.

Люблю Тебе дуже Надю і дуже сумую.

ЧАСТИНА 29

ЗАПИСКИ РЯДОВОГО СЕМА

□ https://www.instagram.com/p/Co5gfcqtgd_/

☐ 2023-02-20 21:09:57

9 червня 2022 року

(23;13)

Доброї ніченьки моя Дорогенька Надю! Нарешті влігся в бліндажі новому. З 8 ранку з Андрійом копали окоп собі біля бліндажа, щоб по верху не ходити бо це небезпечно. Тут усі в шоці, як ми за сутку умудрилися серед дерев викопати, перекрити і засипати з повним маскуванням, бліндаж і цілу сітку укопів з вогневими позиціями))) Я йому кажу, що ми вже профіки в копанні))) Фото прикладається;) Як кроти☺ Думаю, на днях матиму змогу набрати Тебе. Буду їхати в штаб на деяке коротке навчання.

Розкажи що у Вас цікавого? Чекаю фото з нового житла) Доречі, Іринці передавай привіт і мої вітання) Завтра знову плануємо весь день копати укопи в себе. Через 5 днів ми заступаємо на саму крайню нашу позицію. Вона у нас сама небезпечна і там ми по три сутки стоїмо, живемо і потім до себе в бліндаж. Хоча це поряд зовсім, 457метрів, але тут спокійніше. Там постійні намагання противника, прорвати нашу оборону. Там умов для життя мінімум, тому емоційно важко там стояти.

Я на цьому зупинюся, бо вночі на рації мушу сидіти, а зараз поспати треба трохи хоча б. Завтра напишу ще Тобі, як пройде у нас день, а поки обіймаю і цілую ручку, моя Принцесо.☺☺☺

ЧАСТИНА 30

ЗАПИСКИ РЯДОВОГО СЕМА

□ <https://www.instagram.com/p/Co5hawLtPrs/>

□ 2023-02-20 21:22:16

11 червня 2022 року

Привіт Золотце.

Нарешті ніч і маю час написати декілька слів. Ми цілими днями копаємо собі окопи. На вечір з ніг валимося. А ще відновилися обстріли по нас. Поки усі цілі. А ще, сьогодні зранку я Тобі зателефоную і розбуджу))) Ось такий я невихований;) бо о 4 ранку їду на штаб, там мушу деяке навчання пройти. Останні дні у нас усі як один. Цілими днями укріплюємося, бо щось намічається наче. Мусимо бути готові. Дуже жарко зараз і тому працювати фізично дуже важко. Води йде багато. А до точки постачання, куди нам привозять їжу і провіант, десть з 3-3.5км. І усе прострілюється. Полювання вже ведуть на нашу групу, коли ходимо туди. Там і точка евакуації поранених і загиблих. І все руками носимо. Сьогодні зловив себе на думці, що кожен раз коли приїзджаяу в штаб, там при зустрічі обіймаю завжди наших медиків жінок, так вітаюся. Там і Марічка, ця що писала Тобі, і ще Надя... І от я думаю, вони ж там миються постійно, воду мають, а я приїзджаяу, обіймаюся і пахну погано, штани 52 розмір, а ношу 46))) І ті борудні;) От тепер буду їхати в чистих штанах. Привів себе сьогодні в людський вигляд і чекаю ранку, поки за мною приїде машина на точку евакуації. А ще сюди до нас приїхав батальйон в якому я служив всю війну. В перші дні туди хотів їхати, але вони були майже в оточенні і до них не добрався би і пішов в 24 бригаду.

Випадково по рації сьогодні почув позивний і Андрійові кажу, що знаю хлопця з таким позивним і він з 46 батальйону. І тут потім чуємо, що батальйон мій колишній зайшов сюди. Артем також в нашу сторону відступають наче, може і його тут зустріну. Всього раз з ним пересікався в АТО, за весь час. В 2016 році. Він тоді був в Попасній, а я 30 від нього і він заїхав. Фотку покажу зараз. Вона в мене одна іто в друкованому форматі, в Біблії ношу. Ой уявляю Твій сонний голос в 4 ранку, коли я наберу;))) Або звук вимкнуто і я послухаю рінгтон Твій))) Але Ти мене знаєш, я не шукаю легких шляхів) Дорога "Самурая" нелегка. Вчора ще познайомився з хлопчиною і у нього жінка в положенні і у неї депресивний синдром. Хочу щоб його відпустили до неї і на роди. Думаю домовлюся. Так можна приїхати додому;)

Хіба довідку зробиш, що вагітна і я приїду;)

А потім на роди, ще раз;) Робоча
схема. Андрію щойно її розповів. В нього є
дівчина, вони вже 2 роки разом, скоро
буде. Але він постійно переживає, що
вона його не дочекається. То його перша
Любов;) А я його втішаю постійно. Хоча і
сам в цьому нічого не тямлю))) Досвіду
мало. Тільки набуваю😊 На цьому на
зараз зупинюся. Міцно обіймаю. За пару
годин ок почуємося вже по телефону.

Цілую. Люблю.

ЧАСТИНА 31

ЗАПИСКИ РЯДОВОГО СЕМА

□ <https://www.instagram.com/p/Co5i07FNBYO/>

□ 2023-02-20 21:38:52

11 червня 2022 року (17:59;)

Привіт моя дороженька Надіє! Я так і не зміг Тебе набрати, бо був не довго там і попав погано. У нас загострення вже майже сутку. Трохи важко, але втрат не несемо поки. Радий, що хоч повідомлення Тобі старі відправило. Будеш мати що прочитати у вільний час. Я так і не наважився потривожити Твій дорогоцінний сон;) Хоча міг би на декілька секунд. Часу було дуже мало у мене, бо мав запхати до своєї голівоньки багато інформації цінної. З першої спроби)

В нас тут в посадці, ще дуже комфортно зараз, поки дерева є. Пташки співають, ящірок багато дуже, жуків, фазанів, лисиць, вовків... І багато чого. Але москаль умудряється за декілька днів з цього зробити пустелю, де навіть температура повітря вища на декілька градусів. Повітря наче горить. Сиджу під дубом, бандури не вистачає хіба;))) Джмелі і різна комашня жужить над головою. А артилерія б'є, по наших сусідах. Вода скінчилася і майже до завтра без води сидимо вже, як мінімум. Я в мінеральну воду сиплю ізотоніки спортивні, вони відновлюють дуже швидко. Такі як на марафонах п'ють під час забігів. Слухаю зараз радіоефір і якраз замовлення кожна позиція робить, де їжу замовляємо, зброю... То така хохма, я аж записав на диктофон. Мабуть ми вже тут потроху сходимо з глузду. Страх взагалі пропав. Особисто в мене. Людині наче треба всього 21 день щоб перестроїтися повністю. Ось і ми вже набили слух, зір... Вже знаєш по звуку, звідки летить, що летить і чи до Тебе летить. І буває йдеш, а нові солдати від звуку гармати лягають, а Ти йдеш такий відморожений, бо по звуку вже чуєш що переліт))) За ці дні що не писав Тобі, відбулися дивні речі. Два рази сняряд артилерії не розірвався, поряд зі мною. Один в землю вліз, від града, в метрах 20, а інший той що в дерево застряг. Фото града також покажу Тобі. Я завжди хлопцям після таких випадків кажу, що ви тут не для того щоб зараз померти. Ось і я кажу собі, що я попав на війну, яка подарувала мені окрім горя, набагато більше Щастя. Тебе, моя Дороженька Надю, Розуміння того, наскільки я люблю її... Рано вранці, у четверг, 24. Вони Двоє, страшенно, страшенно красиві у гніві. Світ захоплений Ними. Світ стурбований Ними. По вінця...

ЧАСТИНА 32

ЗАПИСКИ РЯДОВОГО СЕМА

Ми вже сміялися сьогодні з Андрюхою, що
потрібно корову в селі зловити і
приручити. Там бігають тварини з
розбитих хатів. А там усі розбиті. Буде
молоко. Потім кури, кабанів приручимо...
Потім у Львів продукти. Еколавку
відкриємо 😊 А там і екторузм, до нас
сюди, на сектор, налагодимо))) І
закрутиться. І смішно, якби не було так
печально... Печально, що не почув Тебе,
моя дорогенька Надю. Що додому не
набрав. На цьому міцно обійму Тебе і буду
завжди подумки поряд.

Згадалися слова з віршу що ти читала.
Наче пророчі) У нас вже 23;32 ночі,
артилерія противника хаотично веде
обстріли позицій. А ми наче в норах.
Шахтарем вже можу йти працювати після
війни;))) На хліб завжди зароблю. Дуже
цікаво що сказала Тобі редакторка. І як
там ваше сумісне проживання з Ірою? Не
кусаєте одна одну?) Чи у Вас дружня
комуна?)))) Ірини чоловік, мусить мати
міцні "Горішки"). Доречі, як її робота? Вона
стягує? Ато знаю на особистому досвіді,
що таке бути на війні санітаром) Нерви
потрібно мати залізні.

□ 2023-02-20 22:28:34

12 червня 2022 року

(14:30)

Доброго дня, моя мила Дівчинко! У нас другий день загострення дуже сильне. Голови витягти з окопу неможливо. Добре що накопили собі, поки вони думали, де ми їх надурили))) Але майже усі їхні прилети, по якихось старих наших позиціях, або десь по полях. Аеророзвідка повідомляє про великі кількості їхньої техніки, піхоти. Нещодавно поряд помітили 40 танків і 100 грузових машин(((Туда летіло усе, і наші 'Гради' і 'Урагани' і навіть точку 'У' запрошували прийняти участь в цьому параді;))) Але як бачиш, ми не втрачаємо надії і навіть жартуємо. Але то не усі так. Деякі пальці загинають, бо думають, що вони сюди на 45 днів приїхали. Їм взагалі сказали, що везуть на полігон вчити. Роздали по автоматі і сюди. Більшій половини на 3 день вже не стало з них. А інші пальці загинають, укупуватися не хочуть і загинають пальці, дні рахують додому. Я їм розказую в чому тут підвох, а вони окуляри рожеві, ніяк зняти не можуть. Сьогодні ходив на сусідню позицію, до командира, на невеличку нараду, як діяти у разі оточення. Ось, а там джерело. Я льодяною водою так круто помився. Вони її п'ють там навіть. Вона солодкувата на смак трохи. Сьогодні мені жалілися на несправності шлунку. А командир сказав, що відступати нам нема куди. Щоб паніку не садив, серед особового складу. Мене недавно вигнали з наради))) Бо я як включився, вони слова не мали куди вставити, вислухали мене і кажуть їдь назад на позицію, там рули.

То бандура, то тут пасмо волосся... Якщо сьогодні вночі буде тихіше трохи, то підуть поряд, де є інтернет, в нацгвардійців. І наберу Тебе. Але це як "Вилами по воді писано". Зараз на плечах багато роботи, так як офіцера забрали від нас і я взяв управління ВОП на себе. І щоб усе працювало, потрібно думати і робити багато. Щоб вода, їжа, БК було. В штабі злі на мене трохи, бо вигнав офіцера. А у них, як і нас, один за одного горою. І як то солдат, з матом на головному каналі по станції, говорить, що просить забрати офіцера з позицій. Але вони бачать результат. Майже три тижні без втрат. Останні були 25-26-го травня.

Зустрічаємо з усією повагою)))

ЧАСТИНА 33

ЗАПИСКИ РЯДОВОГО СЕМА

Сьогодні пробували від генератора
дотягнути світло в бліндаж собі, мали цілу
бухту кабеля, але 5 метрів не хватило)))
Бухта 50 має. Замоємо завтра ще одну. У
нас завтра поставка. Сюди багатьом
шлють посилки. Андрій мені зібрав мій.
Поговори з Галею, вона знає як передати
сюди і передасте щось солоденьке)))
Думаю, я щойно зрозумів, навіщо жінки
козакам давали на війну пасмо свого
волосся))) Щойно закрив очі і відчув запах
Твого волосся. Мабуть це такий
своєрідний фетіш))) Чомусь останні
декілька днів, асоціації будуються у мене
на козацькому періоді, з книжок.

Сьогодні зрозумів, що в телефоні можна
редагувати фото і одразу парочку
підписав. Спробував саме так Тобі
передати те, що відчував в цей момент))) І
взагалі, я не вирішив з фото на
обкладинку. Хочу що Ти вибрала сама
фото, з тих що я Тобі кидаю.

□ <https://www.instagram.com/p/Co5qakUNyQ4/>

□ 2023-02-20 22:35:16

12 червня 2022 року

(22:48)

От набрав Тебе і тільки роздразнила. Ти така сексуальна робишся у гніві))) Мабуть це повідомлення виріжуть з книги, цензуру не пройде))) Багато за сьогодні загинилих у нас усіх. В мене нема на позиції, але на інших багато людей загинуло і важкі поранення. Ще місяць таким темпом і я почну вже сам думати, як звідси поїхати))) То жарт звісно, але так ми сьогодні з Андрюхою жартували. На вечір, після того як я сховався на наше місцеве АТП, погода аж зіпсувалась, на дощ насуває. Туди небезпечно ходити дзвонити, але я пішов бо відео Андрій скинув і треба було закачати. У вівторок сюди їдуть люди, Андрій обіцяв передати посилку якусь, а то нічого нема майже, а так солодкого хочеться інколи вже. Дав номер Галі йому, через неї передасть. Галя ще також хотіла щось там передати. Можеш листа написати мені і Галею передати. Я думав Ти будеш мені писати щось, а Ти ні слова(((Я попереджаю Тебе одразу Надю, що не буде на цій війні так як ми хочемо... Війна вносить корективи свої. І не буду Тебе дуже обнадіювати, але ми в попі і майже оточені. Хоча я оптиміст, але така реальність. Тому підтягуємо по максимуму озброєння собі, щоб на випадок оточення, триматися якийсь час, може розблокують. Тому якщо це надто важко для Тебе, то пробач, що не оправдовую надії. На цьому стоп. Мушу бігти. Обіймаю.

ЧАСТИНА 34

ЗАПИСКИ РЯДОВОГО СЕМА

□ <https://www.instagram.com/p/Co5rLlbt6X/>

☐ 2023-02-20 22:47:11

13 червня 2022 року (06:58)

Доброго ранку Надю! Щось вчорашній мій дзвінок до Тебе, мене дуже спантеличив і трохи налякав. Ти якась розгублена і починаєш панікувати. "Атставить" паніку. Ато і я почну панікувати. Надю, у нас в країні війна і в даний час, щоб Ти почувалася в безпеці, я мушу бути тут. І якщо Ти не готова, як ці всі жінки, сидіти і чекати, то краще не починай тоді, бо наробиш собі гірше. Я не на заробітках десь, чи на гульках. Вибратися звідси я поки не маю як, так як людей тут не залишу без командира і поки буду тут з хлопцями, бо противник лізе звідусіль і ще якщо я поїду зараз, то не пробачу потім собі, якщо тут хтось загине, а мене не буде поряд. Можливо за місяць, якщо не дожиуть нас, я буду думати щось і можливо в шпиталь ляжу на тиждень, два, але це не факт, що десь далеко. Може тут по місцю. А поговорю з Галею, заправлю Вам машину і ви сюди приїдете, в Лисичанськ, на день. Бо там також дуже небезпечно, але там відносно спокійніше бо тил трохи. Мені коли важко тут, я пишу Тобі. Ти мене цього вчила і це працює. Чому Ти так не спробуєш? Сидіти і мовчати вдома, чекаючи коли я наберу, це не вихід. Зараз шукаю систему старлінк, щоб тут в нас установити і буде зв'язок. Бо ті хлопці де я ходжу дзвонити, будуть ще не довго тут і потім буде зв'язок раз в пару тижнів, коли я буду їздити в штаб на нараду.

Знову те кляте відчуття пустоти, не відпускає мене. А все тому, що Ти не пишеш нічого і враження, що пишу у пустоту, днями чекаю хоть декілька слів від Тебе, йду не знати куди за тим інтернетом, а тут пустота. Зв'язок сама бачиш, що дуже поганий і толком поговорити навіть не можна, то хоч пиши. Чи я вже набрид Тобі? Якщо там, то скажи. Відпущу бороду собі))) Ато бриюся наче на побачення йду до Тебе)))

Вчора так і окрім Тебе і Галі, додому не зміг додзвонитися. Тому заходь час від часу до Мами і кажи що я на зв'язок виходив і у мене все добре, навіть якщо це не так. Щоб вона не переживала. Ато вона слідує за нашим сектором постійно, знає яка тут обстановка ще краще за мене і переживає дуже. І Ти повинна бути готовою чекати не місяць і не два, а скільки буде потрібно, або самих поганих новин про мене, влюбий момент. Якщо Ти не зможеш цього, то давай краще одразу поставимо всі крапки над "і". Вибач, що так критично пишу зараз, але хочу, щоб Ти усвідомила до кінця на що йдеш і що Тебе може чекати. Шлях Самурая не легкий)))

Андрюха ще спить, бо вчора посадив його на цілу ніч на рацію, а то він останні дві ночі мав по 2 години сидіти і засинав. Я накричав вчора і сказав що будемо вчитися правильно сидіти на рації, а не спати. І заставив всю ніч сидіти. Зараз випив кави, розставляю пости нові і мабуть буду далі колати укопи, або проведу навчання по використанню нової зброї, для особового складу. Вчора Андрій відео перекинув мені. Цілую Тебе. Пізніше ще постараюся написати, чи набрати Тебе.

Час тут тягнеться дуже повільно і часом
не пам'ятаю ні дня тижня, ні дати місяця.

Я щось починаю хворіти. Соплі з носа
почали текти, в носі крутить і страшенно
болить голова. Але з головою таке буває
завжди і тому тут нічим не допоможу собі,
а від простуди, вчора почав пити якісь
імпортні противірусні. І пообіцяй мені, що
якщо Ти приймеш якесь рішення, то мені
одразу про це повідомиш. Я не хочу, щоб
ми були не відвертими одне з одним.

В мене таке враження, що нас міняють тут, бо офіцери наші пропали вчора десь усі, зайшов новостворений батальйон якийсь і не один. Але навіть якщо усіх виведуть, я ще буду тут до місяця, бо мені доведеться самому тут залишитися з ними і усе їм показувати, розказувати, поки не передам усі здобуті знання, по своїй ділянці де працюю. Ти мені сьогодні наснилася. Але про сон не розкажу, він еротичний якийсь трохи. І сам забув би його краще. Вже пішов другий місяць як нас розділила та клята війна.

ЧАСТИНА 35

ЗАПИСКИ РЯДОВОГО СЕМА

□ https://www.instagram.com/p/Co5si4ZNuX_/

□ 2023-02-20 22:55:47

Тими днями ми часто говорили(наскільки це було можливо). Це були досить напружені розмови. У мене було тверде переконання, що все буде окей. Але інколи мою віру підкошувала одна і та ж сама думка. Я відчувала як Макса поглинає війна, як змінилось його ставлення, і як рядовий Сем став зовсім іншим тоном зі мною розмовляти.

Як мудра жінка я мала б відступити і підтримати, визнавши що такий зараз період. І я щиро намагалась це зробити. В повітрі висів стовп напруги і ми обидвоє це відчували.

14 червня 2022 року

Максимко, дуже хочу щоб ти розумів декілька речей)

По-перше я тебе дуже ціную і поважаю, при тому я ціную і поважаю і себе. Я не заслуговую такого ставлення.

Ні грубоватості, ні байдужості, ні тим більше зверхності. У мене немає ні бажання, ні часу з тобою тягатись, чи тобі щось доводити. Я по-іншому уявляю собі стосунки.

І хочу з своїм чоловіком грати в одній команді, а не один проти одного. Бо я маю з ким змагатися, повір.

Друге, я дуже добре розумію що тобі складно. Я жодного разу не поставила тобі ультиматиму і не ставила тебе перед вибором.

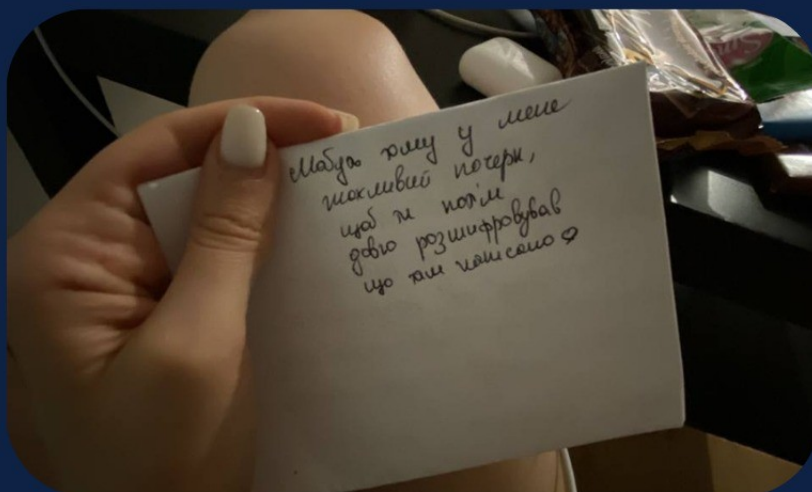
Якщо у тебе немає часу і сил на ці стосунки, теж скажи одразу.

Повір, тут не в надіях справа, я достатньо сильна щоб впоратись з своїм життям сама і дуже добре знаю, що не пропаду.

Тому, мені хотілось би нормального ставлення від тебе і трішки іншого тону. Ну і рішення щодо того що ми робимо далі, спільного. Бо подрібні маніпуляції то трішки не те що полегшить ситуацію.

Постараюсь передати Галею листа і все-все. Не шкоду ні про слова які там писала, ні про жодне із сказаних слів до того.

Бережи себе. І я теж берегтиму.

ЧАСТИНА 36

ЗАПИСКИ РЯДОВОГО СЕМА

□ <https://www.instagram.com/p/Co5th5kNuS9/>

☐ 2023-02-21 07:28:07

15 червня 2022 року

(07:51)

Ось і настав ранок. Бажаю щоб він у Тебе був смачненький, в плані сніданку, а день плідним і позитивним. Я вже давно не сплю. Андрій розбудив мене о 4 ранку, так як я його просив і я пігнав до сусідів налагоджувати зв'язок і зв'язки;) Прийшов і немав що робити.

Ранок спокійний, усі сплять. Хоч бери і їх винось, не почують. Скоро буду йти туди де зв'язок. А то з ранку по дорозі міну противотанкову, велику, ТМ62м. Хочу її поставити на дистанційний підрив в посадку кудю ворог може пролазити в майбутньому. Якщо залізуть, то підірву усе там к єбням;))) Але незнаю, як це правильно зробити, так щоб детонатор електричний не використовувати. Бо нема їх))) В мене тут 20 людей, окрім мене. А командир сусідів питає, скільки у вас кулуметників, я відповів 21))) Питає далі, скільки гранатометників, кажу 21))) А він каже мені, тоді скільки ж вас там? Ціла рота? А я кажу ні, 21☐☐☐ А я і старший ВОПа (взводно опорний пункт), медик, кулеметник, гранатометник, противотанкіст (вчора, позавчора опанував))), і зараз опановую сапера-мінера) От би так вчився в свої підліткові часи... То зараз би вже до генерала дотягував))) А так бігаю в солдатах і окопи рию;). Зато я під надійним керівництвом найкрасивішої "Генералки") І від такого Генерала, я готовий виконати будь який наказ.Може ще встигну розбудити тебе по телефону і почути Твій сонний голосочок і уявити Твоє заспане, красиве личко))) Розцілував би Тебе зараз.☺☺☺ Мушу йти будити усіх, бо треба когось з собою взяти, щоб допомогли винести ракетну установку звідси. А вона 37кг, плюс 4 ракети, 28-29 кг. А то нам передали її сюди, а тут нема звідки її запускати толком. Там візуальний контакт з ціллю потрібен. А танк не виїжджає так у відкрито вже. Бо їх було 6 коли я приїхав, але в перші дні, ми 5 танків їм спалили. Тепер нові приїхали, але вже не йдуть на нас в лоб. Того, командування назвало нашу позицію "Броня").

ЧАСТИНА 37

ЗАПИСКИ РЯДОВОГО СЕМА

□ <https://www.instagram.com/p/Co6oKP-tCBW/>

□ 2023-02-21 07:42:52

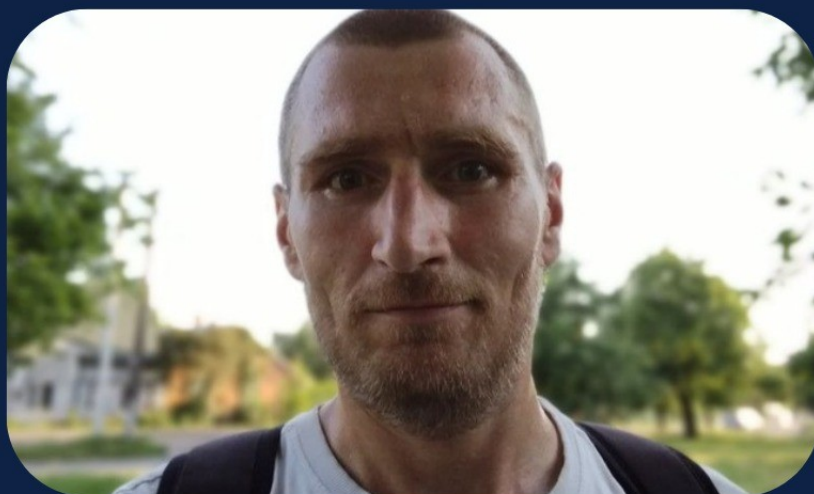
16 червня 2022 рік

(20:64)

Ой Надю, я такий злий повернувся назад на позицію. Прийшли наші за провізією, я їх там чекав вже з Андрійом, і бухі в хлам. Вони вдень лазили по згорівшим хатам, воду шукали і тварини набухалися. Приходять і ще давай бикувати до мене. Думав повбиваю. Самого наглого, завтра в таку жопу запхаю. Маю одну позицію, де страшні бої і обстріли кожен день. От завтра поїде туди. Він вже вдруге напився. '

Вперше то прийшов вибачився зранку, сказав що більше не повториться, бо ще тоді хотів його відправити. А тут знову, і ще бикує і ще напоїв мужика одного, на нього мав великі плани по мінуванню. А ще тільки вийшли з точки, щоб йти назад, то почалася злива. Тільки вийшли на відкрите поле, почали по нас працювати КС19, страшна зброя. Мені ногу поранило, але перемотався, а зранку подивлюся вже при світлі чи сильно, чи ні. Але наче почуваюся добре, але без світла не хочу туди лізти, а через дощ і мокрі штани, не пойму чи кровоточить, чи то роса. Але позитив від спілкування з Тобою, ще присутній))) Весела Ти дівка, коли не кричиш на мене))) За це я і Тебе Люблю. І чомусь Ти мені не говориш по телефону, що любиш мене))) Мені також важко дається таке говорити поки Тобі по телефону. Хоча раз говорив, але Ти напевно і не звернула увагу. І доречі, красива нічнушка на Тобі була на відеозв'язку. Чи що це би там не було) Там би взяв на руки і заніс прямо в ній у ванну)))

А цікаво, чи Ви зустрілися з Галею чи ні? А то Ти говорила, що вона наче сьогодні має бути. Як враження від мого зовнішнього виду?))) Схуд, постарів, помолодів..?) Сьогодні ще навіть не їв нічого. Якийсь енергетичний батончик з'їв і знайшли з Андрюхою шоколадку в згорівшому домі, то половину з'їли самі, а половину віддали хлопцям, тим що на інтернет ходимо. Може я зря про ту шоколадку Тобі розповідаю?) Ато подумаєш як бомжі їмо))) Їжа є у нас, але цього разу місцеві вкрали майже усе наше постачання, бо ми не встигли забрати його. Сьогодні точку поміняли. Трохи далі йти, але там інтернет є одразу і люди можуть додому подзвонити. Мені зараз так важко тут, що Ти навіть не уявляєш. Не так фізично, як морально.

ЧАСТИНА 38

ЗАПИСКИ РЯДОВОГО СЕМА

Сплю по 2-3 години, біль головна дуже часто, але маю надію, що потрохи усе налагодиться. І з часом усе запрацює, якщо не перекинуть і ще гіршу сраку кудись. Всі сьогодні цілий день приходять до мене і питають чи то правда, що Зеленський сказав, щоб провели ротацію по усій лінії фронту і мол ми скоро додому поїдемо))) Я себе такими надіями не тішу, а навпаки думаю вже як до холодів готуватися, чи до жорсткіших боїв. А буде ротація, чи ні, мене поки мало це хвилює.

Я звісно хочу цього дуже, бо буде
можливість побути у двох нам. Я дуже
скучаю за Тобою. Буду я лягати спати
Надю, бо завтра може сам буду заступати
на пост на три сутки, або залишуся тут на
хазяйстві. Бо вони тут розриваються, якщо
нікого не буде. Мушу стати в 6 ранку, все
обдумати і прийняти рішення якісь.
Обіймаю міцно цілую і дуже Люблю.

□ 2023-02-21 13:34:05

17 червня 2022року

(06:51)

Доброго ранку моя Солоденька! Як спалося? Що приснилося? Ти мені сьогодні снилася. Андрюха ще спить. Я прокинувся так рано, бо до пів 7 мав по рації подати список особового складу людей. Зараз вип'ю кави і буду Андрія будити, бо почалися обстріли щойно і взагалі він довго спить. І якщо ніхто за ним не дивиться, то він весь день спить і нічого не робить. Він лінтяй трохи і дуже страшно йому. Але коли є поряд хтось, хто показує і розказує йому, як і що робити, як поводитися під час бою, то він опановує страх і воює, робить все що треба.

Але легко попадає під вплив інших, тому забрав одразу його до себе. Навіть не забрав, а він сам якось прибився до мене, мабуть відчуває поряд захист. Але хлопець він хороший. І дівчина все-таки його чекає. Позавчора вперше за два роки, сказала йому, що любить його. Він після цього, як той жеребчик, бадьорий ходить. А позавчора, як ми з Андрійом попали під обстріл страшний, як поверталися з інтернету, у мене зламався шолом. І я тепер без шолома знову. Вибуховою хвилею порвало усі шлейки на ньому і він не придатний тепер для використання. Буду в штабі просити сьогодні новий, бо вчора вже дзвонити ходив без шолому. А сьогодні у нас поставка провізії і боєприпасів і може одразу передадуть. Дуже чекаю від Тебе посилку. Навіть значно більше ніж від Андрія, де є фільтри і оптика які нам зараз тут дуже потрібні. Бо знаю що Твоя посилочка, наповненна Твоїми емоціями, Твоїми словами (лист) і Любов'ю з якою Ти мені її збирала. У мене перестала також боліти голова вчора, і не тривожить більше чомусь. Але тепер нога дуже болить) Але нога заживе до весілля.

Колись він був дуже авторитетний бандит в Дніпропетровську, а в один момент, щось його поміняло і він пішов з криміналу і почав служити Богу і відкривати Церкви, допомагати людям. Нас взагалі дуже дивно звів Господь. Саме в той момент, коли я потребував когось поряд. Він просто підійшов до мене на вулиці і дивлячись мені в очі, сказав давай присядемо, я дещо Тобі розкажу. Ми присіли і він розказав мені історію свого життя. Я поняття не мав хто він такий зараз. Але пізніше я випадково попав на служіння до протестантів і він там виявився Пастором.

Вони на своїй позиції, можуть близько підповзти до ворога і стрільнути з неї. А так як свого немає нічого такого потужного, то вчора у мене попросили. А я завжди готовий прийти на допомогу, особливо де результатом цієї перемоги, є мертвий ворог. А ще, у мене є майже 100 000 рублів)))) Недавно сепара мертвого з поля бою діставали, бо командування сказало, що мусимо його тіло дістати, бо він якийсь важний гість і його тіло зможуть обміняти на тіло нашого якогось офіцера.

А Ти би не хотіла поїхати кудись за
ордон відпочити, поки мене нема? Я би
усе Тобі оплатив. Можливо кудись в
паломництво? Хоча я до цього
паломництва відношуся так собі. Є багато
речей, з якими я ніколи не погоджуся в
релігії і навіть буду завжди оспорювати.
Зараз церква дуже відрізняється від Тої
церкви, яку нам заповів Господь і багато
речей які там відбуваються, засуджує
сама Біблія. Протестанти єдині чомусь,
хто це розуміє.

У нас тут помінялося командування,
зайшли якісь нові військові сполучення в
сектор і ми тепер під їх керівництвом.
Можливо ротація дійсно якась почалася і
офіцерів перших виявили, а можливо вже і
я почав гнати і накручувати собі, що
скоро ротація. Хоча я і на неї не
сподіваюсь, а готуюся до осені і зими в
цих клятих окопах.

І чому Ти жодного слова про Вашу зустріч
з Галею, мені не розповіла. Щось пішло не
так? А то вчора Галя від мене так і не
взяла трубку! І я вже починаю
накручувати себе. Хоча і сам не розумію
що могло бути не так. Чи Ти ревнуєш мене
може? Якщо так, то зря. Я "Гей"

А давай як я приїду, заведемо собачку з
Тобою. То буде наш досвід в опіці. Або
візьмемо під опіку якусь дитину в
сиротинці чи інтернаті і будемо нею
опікуватися, гуляти з нею? У мене вже є
досвід в цьому. У мене був хлопчик під
опікою, Діма. Але він помер в 2020р. Він
був в поганому стані, так як почав з 6
років вживати наркотики інекційно і вже
до 8 років організм у нього просто гнив.
Ми намагалися його врятувати, але усе
було даремно. Він помер у мене на руках.
Він десть є у мене на декількох фото.
Постараюся знайти і Тобі скинути фото
ним. Наче у мене є у фейсбук.

ЧАСТИНА 39

ЗАПИСКИ РЯДОВОГО СЕМА

Завтра може підемо помиємося на джерело, до наших сусідів. Виклянчив у постачання пральний порошок і навіть банку кондиціонеру дали, для прання)))

Але нема штанів на зміну, щоб свої попати і переодягтися. Доведеться мокрі одягати і на тілі сушити, або в трусах йти назад))) Скоро тут половина в трусах ходити буде, якщо найближчим часом не передасть ніхто форму.

Можливо і тому мені вони дуже близькі, як Церква. І в кінці місяця, у мене буде до Тебе невеличке прохання. Я хочу пожертвувати велику суму грошей Твому Батькові, на будівництво Храму. Я Tobі їх перекину, а Ти віддасиш Йому, з поміткою, на будівництво храму. В моєму житті було мало Священників, з якими я можу вести діалог, не спорячи. І один з них, це Твій Батько. Ще у мене є наставник мій, це Єпископ Дмитро, з протестантів. Він старший єпископ на заході у Нас. Зараз також воювати пішов. Він відкрив мені очі на дуже багато речей.

Так ми почали дружити. З тих пір моє
життя почало кардинально мінятися. Я
нарешті почав вчитися відпускати
минуле. Ні про що не жаліти і ні в чому
себе не винити.

Бо ця вина мене вже на той час доїдала
просто. І ще трохи і я би згас взагалі, як
особистість. У нас сьогодні дуже класна
погода. Вчора також було тепло, але ніч
була дуже холодна. Бо позавчора дощило.
Хоча той дощ землю навіть на 30см, не
змочив.

Там він у окулярах, сидить у мене на коліні. Я хотів його усиновити, але в нашій країні це не реально для батька одинака. Потрібна сім'я, для такого. Тому я просто ним опікувався, забирав його на вихідні до себе у Львові. Батьків своїх рідних, він ніколи не бачив і не знав хто вони. Він навіть імені не мав, коли я його знайшов на притоні одному. Я його Дімкою назвав, так і записали в свідоцтві про смерть. Ось така печальна історія була в мене в житті також.

Та таких історій, мабуть тисячі у нас в кожного в житті. Зараз трохи роздуплюю і можливо піду туди в село де є інтернет бо мушу хлопцям занести одну цікаву штуку і навчити з неї стріляти

□ 2023-02-21 13:41:24

17 червня 2022року

(06:51)

(подовження)

Недавно сєпара мертвого з поля бою діставали, бо командування сказало, що мусимо його тіло дістати, бо він якийсь важний гість і його тіло зможуть обміняти на тіло нашого якогось офіцера. А він запакований виявився, при обшуці. Телефон "Верту", пацани казали дуже дорогий. Телефон віддали на розкодування, бо там цінна інформація може бути. А ті срані руско-рублі, розтащили на сувеніри. Внукам показати і розказувати, що була колись така недокраїна, яка потонула у власних амбіціях і у них була така валюта, яка нічого не вартувала. Андрій каже, що з такими страшно зараз йти в кантор, ато люлей можна вихватити ще) А я кажу йому, щоб заслав бабцю якусь. Стареньку ніхто не буде трогати, а їй віддасть половину виручених грошей)) 100 000 це десь під 30 000 грн). І сміх, і гріх.

У нас тут дуже крута природа, але ми так нарили сильно, що вчора попросив аеророзвідку, щоб глянули з неба, чи сильно видно нас і наші укопи в посадці, то каже що видно, особливо коли летить на низьких висотах. Але і без окопів, каже що людей видно. Зато укоп спасає на 90 відсотків. Недавно як нас гелікоптер обстріляв і цей снаряд застряг в дерево, що на літо показував Тобі, був тут один мужичок, також Андрій. Так він з моїм Андрюхою в укопів були і їх це врятувало. То він прийшов до себе, це метрів 50 від нас і випив уком понад 3 метри і ще плюс насип з ями, метра півтора. Я був в шоці. Кажу нащо Ти це робиш? Краще би прокопав 5 метрів траншею в 1,50м глибини, так би більше рятувало. У нас вже понад 15 метрів окопа, вище ніж зріст. Пуля як свистять над головою, то навіть не пригинаємося, бо ми нижче рівня землі і насип захисний зробили. І жодного рівного окопа, все з частими поворотами, вигинами, хвилькою, щоб як попаде міна чи снаряд в окоп, не посікло Тебе, а так завжди Ти за якимось кутом чи вигином. Знайшов кусочок корінця, і подумав, може я в душі різбляр))) І вирішив з нього щось витесати. Зійшовся на натільному хресту.

ЧАСТИНА 40

ЗАПИСКИ РЯДОВОГО СЕМА

□ <https://www.instagram.com/p/Co7S4PiN7WE/>

□ 2023-02-21 14:23:11

18 червня 2022 року

(00:10)

Доброї ніченьки моя Кохана Дівчинко! Я за весь день, тільки вперше присів, чи прилг. Весь день на ногах був і щойно повернувся на позиції свої. Андрюша балдів весь день, бо мене не було і не копали весь день. Але молодець, робочий вид зробив))) Поприбирав, трохи прокопав... В нас знову понапивалися як свині, поки мене не було. І ті самі і ще й якісь недовольства висловлювати почали, що мол їм щось не подобається, хоча і палець не вдарили, щоб тут щось зробити.

Хоча б окопи старі почистити. Прийшов і каже що йому позиція не подобається, бо прострілюється дуже, я показав на лопату і кажу копай нову. Я ту стару рив з Андрюхою тільки удвох, а всі завітали. І ще не подобається, чи може він думає що ми їм нити будемо? Я саме таких і називаю тут м'ясом. І алкаші завтра точно вже їдуть на саму жорстку позицію тут. Вже доповів в штаб. Я усім кажу, якщо вам тут не подобається, збирайте речі і везу на штаб, там вам дадуть нову позицію. А там усюди значно гірше, бо у мене тут мають усе, я за людей дбаю і сам не їм, а їм віддаю.

Випрошую, шукаю ходжу одяг, їжу. А їм ще не так. І напиваються і кажуть що я щось не правильно роблю. Завтра на власній шкурі побачать і відчують комфорт на інших ВОПах. Злий я Надю зараз. Найгірше, коли треба воювати зі своїми.

П'яний сьогодні Андрію погрожував зброєю, казав пляшку на голові розіб'є. Я хоть не сторонник насильства, але за таке, о б ранку піднімлю усіх, і надаю при усіх по пиці, щоб інші собі такого не дозволяли, а потім відправляю в саме пекло на нашому відрізу. Штаб питав сьогодні, чи після таких дій, мені вистачить людей утримати ділянку, але я сказав, що краще менше, але у яких впевнений і життя своє довіряєш.

Розкажи як Ти вечір провела? Чи була на прогулянці? Я на прогулянці бігав завжди нічний півмарафон. Там дистанція була у лісі і у формі кота. Назву не пам'ятаю точно, але там є слово "Кіт».

І Ти чомусь так мало пишеш мені завжди.
Набрид вже? Не цікавий? Чи маєш багато
справ? Сама бачиш який зв'язок і часу
маю мало завжди там. Тому і кожен раз
сподіваюся що написала мені щось і
прийду і буду вночі в бліндажі читати. А
останнім часом нема майже нічого від
Тебе у відповідь. Пиши мені більше, це
мені зараз дуже допомагає і дуже
важливо для мене. А ще ось що не питав у
Тебе... Ти в редакцію хочеш здати тільки
мою писанину, чи нашу переписку, де є
діалог? Ти і будеш частиною цієї книги. І
можеш її створити зі мною. Я сам не
впораюся. Хочу ще Галина написати
листа також. Треба поговорити з кимось
ще.

Маю багато запитань і не можу знайти
відповідей. А вона мій друг. Не ревнуй
тільки, але у мене з нею якийсь такий
зв'язок, що важко описати словами. Наче
сестра з братом))) А в Тобі я почав
відкривати потроху іншу Надю))) Я знаю
Тебе))) Багато років і багато життів, ще до
нашої зустрічі;)

Там ще є пару посилок, тих хлопців що
також зі мною тут. А ще з Вінниці,
волонтерка, з якою я познайомився як там
лежав в березні, передасть 30 пар штанів,
чи то форми нам. І Ти можеш мені листи
слати навіть, з шоколадкою. Не знаю чи я
тобі зможу таким чином відповідати, але
можна би було щось придумати. І на
старість би мали по коробочці від
цукерок, в якій би кожен зберігав свої
листи. Вечорами біля каміну, могли б
перечитувати їх.

Мені передали шолом хоч сьогодні зі штабу, а то мій вже відпрацював своє, позавчора як з Андрієм попали під сильний обстріл, то шлейки аж повідлітали з мого. Цей такий собі, але це краще ніж нічого. Говорив з Галею, казала що має якісь проблеми сімейні. Можливо ми би могли якось їй допомогти? Я не розпитував, що саме сталося, бо це некрасиво, але сказав, що ми завжди поряд. Якщо знаєш що трапилося і знаєш як ми би могли допомогти, то давай допоможемо. А ще я знайшов канал, як сюди посилки надсилати можна. Завтра Галя відправить усі Ваші посилки нам.

ЧАСТИНА 41

ЗАПИСКИ РЯДОВОГО СЕМА

□ <https://www.instagram.com/p/Co7XqWhN50e/>

☐ 2023-02-21 22:17:45

19 червня 2022 року

(08:46)

Доброго ранку моє Сонечко! Як спалося? Що снилося. Я сьогодні спав дуже багато. Прокинувся аж у 8 ранку. Андрія вже не було, він на 3 сутки заступив на крайній пост на чергування. Скучно без нього вже мені. Бо ми тут удвох жили, а тепер я сам залишився. Вчора обходив місцевих, ділився з ними їжею. Нашукав 40 людей і 4 тіла.

Тіла самотужки закопувати довелося, бо вони були на краю села, як йти до нас, а туди місцеві морозяться ходити і тому довелося пів ночі самому копати яму і туди їх стягувати. Хрест не ставив, бо нема часу і небезпечно сидіти там і хрест робити. Помолився за душі їхні і пішов до себе. Те що я в тих підвалах побачив, то жахіття. Не розумію чому вони не виїжають звідси, там ні їжі, ні води, вони просто там помирають.

Вчора розговорився з дівчиною, їй років 25-27. Колись вона була дуже вродлива. Але її лице настільки худе зараз, синяки під очима аж. Оглянув вчора її і сьогодні замовлю ліки їй щоб пролікувати її трохи, бо щось мені здається, що їй недовго вже залишилося, якщо не допомогти, а їхати лікуватися, вона відмовилася чомусь. Хотів зранку піти в село це, воно у нас трохи в тилу, але зараз там пекло робиться, вони кожен день його рівняють з землею, щоб ми не мали куди відступити і де закріпитися, а потім підуть знову у наступ. Солдати вже починають панікувати потроху. Я ледве справляюся з ними. Щоб не порозбігалися.

Поставив вчора у себе кулемет на бліндажі і сказав, якщо хтось надумає під час бою втікати, розстрілювати почну як дезертирів на місці. Якийсь стан лінивий дуже сьогодні. Мабуть перестав трохи. А то прокинутися ніяк не можу. Вже випив каву міцну, але не попускає. А ще потрібно ввечері йти за продуктами і боєприпасами, бо сьогодні у нас постачання. Галя має сьогодні надіслати наші посиочки. Вже не дочекаюся Твого листа. Насправді, листи для мене це дуже щось таке наче інтимне.

Мабуть приляжу ще трохи, бо голова дуже сильно болить. Наклеїв два знеболювальних пластирі на руку і буду надіятися що попустить, бо треба щось робити. Бажаю Тобі плідного і позитивного дня, моя Люба Надю. Цілую.

ЧАСТИНА 42

ЗАПИСКИ РЯДОВОГО СЕМА

19.06.22р. (17:05) І знову доброго дня моя Дорогенька! Як проходить Твій день? Надіюся, що Ти провела його цікаво і розповісти мені про це. Я проспав до години третьої, бо дуже погано сьогодні почуваюся чомусь. А з 3 години почав копати, зробив замовлення на продукти і БК і копаю далі. Ввечері треба буде йти за постачанням. Хочу сьогодні ще зробити обхід вночі по місцевих і оглянути як лікар, бо є пораненні і багато хворих, може зможу чимось допомогти їм хоть трохи. Щось після вчорашньої зустрічі з ними, у мене геть пропав настрій.

Якось це все не правильно. Коли вже це
усе божевілья нарешті закінчиться? Бо
разом з цим божевільям, ми божеволіємо
самі. Мені вже це усе так набридло, що Ти
навіть уявити не можеш. Я вже хочу до
Тебе і чим скоріше забути це пекло
назавжди. Вже третій день у нас дуже
важкі бої. Знову багато загиблих і ще
більше поранених. У нас слава Богу нема,
але у всіх хлопців що поряд, втрати великі.
Вже кличуть мене за продуктами йти,
тому буду виходити і можливо наберу
Тебе скоро.

□ 2023-02-21 22:35:34

20 червня 2022 (00:12)

Доброї ніченьки моя Дороженька Дівчинко! Я нарешті прилг в бліндажі. З ніг просто валяюся. Багато находився сьогодні, накопався і наносився всього. Андрюхи нема і три сутки не буде. От би Тебе зараз сюди, але щоб в любий момент міг повернути назад, у разі загрози Твому життю. Я би Тобою не натішився))) Зацілував би. І заобіймав би. Так не хватає обіймів тут мені. Я завжди з місцевими обіймаюся. Вони трохи в шоці від цього, але це дає їм відчуття захисту в моєму лиці. Я їх одразу попередив, що гінекологічної практики не маю))) І знайшов кільце, одягаю на палець, як до них йду, щоб у молодих і думки не було зі мною фліртувати;))) Щодо моїх переживань, що ми були знайомі в минулому житті, то Ти точно була "Голубої крові", з королівської родини. Вихована по усіх можливих канонах і нормах. Дуже освічена і знала декілька мов. Писала вірші...Організовувала в Себе бали. Сама на них грала на фортепіано і читала свої вірші на творчих вечорах, в колі друзів, за келихом білого вина. В мене в 21 році, весною наче, було ведіння. Я бачив Львів, площу ринок, де не було жодної людини, тільки я сам йшов, і види сирени. Я прокинувся весь в поту, у мене почала кровоточити рана біля серця. Я розказав своєму наставнику, Єпископу, про цей сон. Він говорив, що я маю важливу ціль в цьому житті, про яку ще сам не знаю навіть. Але Господь мені показує напрямок. І цього року, я побачив той самий Львів, ту саму площу, де не було людей. Жодної. Я колись думав, що таке нереально там, хіба вночі. Але я бачив в день це усе, на власні очі. Після того, як я прийшов до Церкви, зі мною траплялися дивні речі. Пояснення яким навіть лікарі не могли дати. У мене відкривалися рани і кровоточить під час певних подій. Наче стігмати. Почитай в неті, що це таке, щоб зрозуміти про що я пишу. Але у мене не на руках, а нога і біля серця.

А давай як я приїду, стрибнемо в тандемі з парашута? Або хоч з роупджампінга, в Києві, з моста на Труханів острів? Чи політаємо на повітряній кулі? Це дуже романтично буде, влаштувати там побачення. Тому треба мені якось знайти, де є таке задоволення на прокат і запросити Тебе на побачення туди. І скрипаля в придачу, нехай тихенько нам грає, щоб не так було чути пальник, який нас буде підіймати))) Котику мій, я буду робити доповідь і лягати спати. Бо вночі можливий прорив противника, по радіоперехопленню, треба бути на погтові. Люблю Тебе безмежно. І просто кайфую від Тебе;) Цілую Тебе Солоденька моя Цукерочко.

ЧАСТИНА 43

ЗАПИСКИ РЯДОВОГО СЕМА

□ https://www.instagram.com/p/Co8QAt6tW_G/

□ 2023-02-26 17:54:15

20 червня 2022 року

(05:11)

Доброго ранку Надіє! Як спалося? Що снилося? Маю надію, що Ти прокинулася в хорошому настрої. У нас поки ранок відносно спокійний. Вночі мав бути прорив противника, але не відбувся, щось пішло не так у них) Вчора наші пацани, під час бою, у одного мертвого руского, знайшли рацію. І так ми слухали їх всю ніч і наламали їм плани прориву.

Хлопці щойно пішли за продуктами в село, бо вчора усе не забрали, багато дуже передали. Завтра навіть їжу замовляти не буду. Хіба воду. Води йде дуже багато. Особливо коли копаєш. А без Андрюшки мені не дуже копається. З ним цілий день на такому позитиві копаємо)))) А так тепер я сам. Вчора мало скорав, бо пів дня проспав, погано було, а другу половину дня пробігав полями, селами, з рюкзаком за плечима, з різною апаратурою і в броніку. У мене хоч легкий, всього 7кг, зато шостий клас захисту. Максимальний наче. А з шоломом туго, не зручний, на очі западає. Так жалію що як їхав, то не встиг той купити балістичний, без вух. Вага всього 1кг. і максимальний рівень захисту.

Позавчора той що передали зі штабу, наче вуха відрізає, замалий, шлейки погані ріжуть лице аж. Вчора навіть без шолома ходив, бо здурів би в ньому.

Навколо нас замикається кільце і якщо нас не відведуть, чи не зупинять пересування ворога по флангах, то ми будемо в повній попі. Прийдеться прориватися з кільця боєм. А там гарантовано менша половина вийде живим тільки. Але у нас командир новий, наче нормальний дядько, піклується про нас добре. І ще тут так нікого не кидали.

В Попасній мого друга з Сокаля і весь взвод забули. 23 чоловіка. Місто захватили, усі наші вийшли, а їх не вивели. А вони думали ще пару днів що усе норма. А потім прозріли. Виходили з боєм. Вижило всього 12 чоловік. Остальні там залишилися назавжди. Той хлопець з Сокаля, зараз на сусідній позиції старший. Він їх виводив. "Рамзес" позивний Його.

Коли Артем був малий, десь в 95 році і ще не вимовляв моє ім'я, то говорив на мене "Сем". Ось чому взяв такий позивний))) Але він цього не знає. Вчора підійшов один наш борець, Назар, і попросив замовити Біблію. Я дістав свою і запропонував йому.

Нещодавно приїхало постачання нам і там була якась волонтерка і багато іконок різних. Андрій каже що робити з ними, я кажу поклади десь в бліндажі. А він взяв степлер і перетворив нас бліндаж, на храм. З усіма святими на потолку і стінах. Я, як прихильник Протестанства, не дуже то фанат іконок, бо цьому перечить Біблія навіть, але от вервечку маю.

Як їхав, то Галя привезла мені під автобус. Я і надів на бронежилет. У ній вже три рази хрестик відлітав, але я знаходив і прив'язував знову. І ще маю вервичку, для Тебе на подарунок. Вона весь час вже тут зі мною. Ношу її між плитою в броніку.

Потім через дві години пише, щоб я привів
його до дочки подзвонити, бо родила йому
внука(уточнення - народилась внучка з
іменем Софійка). Він прийшов я його
привітав. І кажу що класний день, день
батька і донька родила внука в цей день.
Він аж розплакався.

На ВОП "Надія", зайшли інші наші хлопці і
тримають доречі ще її. А наша "Броня"
названа так, бо ми спалили тут за 2 дні, 6
танків новітніх. І командир бригади
назвав нас бронею і сказав- "Вас хрен
проб'єш, як броня")))) Я казав що
збанкротимо державу, бо за танк є
винагорода.

ЧАСТИНА 44

ЗАПИСКИ РЯДОВОГО СЕМА

Але нам нічого не дали. Але і не за грошима ми сюди прийшли. Я вдома міг мати значно більше грошей і бути в безпеці. Так про що це я? Про Біблію говорив. Так ось він взяв читати Біблію.

Це вже не перший підходить, але усі кажуть потім візьму і на цьому усе. А цей зрадів і каже що у мене дуже красива Біблія, що він таких не бачив ще))) Треба декілька Біблій замовити, але не багато. Бо інколи бачив на позиціях, коли їздив Капеланом, під ногами валялися 'Новий Завіт'. Я дуже схуд в животі. Скоро кубіки знову появляться) дуже хочу бігати почати знову. Це як медитація, коли Ти наодинці сам з собою, аналізуєш помилки, мрієш, чи просто відлітаєш під хорошу музику.

І при цьому вгамовуєш свою плоть, яка аж
стогне від болю і кричить «припини».

Ніколи не думав, що біг відкриє мені так
багато. Я ніколи навіть з коротких
дистанцій не починав бігати. Перший мій
забіг, був на 5 км, я зайняв 3 місце. Другий
забіг на 10 км, там я зайняв 5 місце. А далі
менших за півмарафон (21,095км), не було.
Максимум біг 100 миль, в Карпатах. Через
б двохтисячників- Говерла, Піп- Іван...

Мав встигнути за 48 годин. Пробіг за
47:45)) Ледве встиг. Це найважчий забіг в
Україні.

Коли відкрив, то там були шеврони
капелана моєї, ліцензія капелана,
прострочена вже, фото Артема зі мною.
То він не знав що я був капеланом. А
перед тим, він завжди звертався до мене
"Отец")) А як взнав що капеланом мав
служіння, то каже ось чому я всю дорогу
Тебе так називаю. Каже саме з уст таке
лізло, не знаючи хто я. Дивна історія
правда?) Хоча він старший за мене на
років 10, "Художник" позивний його. І в
"Атці", я йому не гожуся))) А Галя сьогодні
мені пише, Максим передай Саші
Колосову (він тут зі мною), що його дочка
родить зараз.

Набір висоти склав у мене понад 10 кілометрів. На кожну гору вибігав і спускався потім, і так хребтом біг, по пересічні місцевості. Неймовірні відчуття. І дощ, і сонце, і сніг. Усе було на маршруті, бо страшенні перепади висот. Як я приїду, ми обов'язково підемо в гори. Маю крутий і неважкий маршрут, на три дні. Там будемо проходити через 'Скелі Довбуша', озеро 'Журавлине' і крутий каньйон, якого на жодній мапі нема і там люди не ступають ногою навіть. Мені одна дівчина показала, вона його знайшла понад 25 років тому, ще в студентські роки.

Психолог, що проводила, була в шоці від того, що я ніколи раніше навіть кісточку в руках не тримав і так класно, з тінями навіть намалював. На фб має бути це фото, де я тримаю цей малюнок. Він подався пізніше з аукціону і усі кошти пішли на реабілітаційний центр для ветеранів, який ми побудували власними силами і коштами. А ще, по приїзду, я мабуть виставою усі свої медалі на аукціон і продам одним лотом. Там є медалі з самих крутих марафонів країни. Цілими колекціями з усієї серії забігів. Виручка буде не мала і кошти пожертвую в якийсь будинок сімейного типу, або в "Республіка Пілігрим", вони були в Маріуполі.

Хрестик, той що вирізав Тобі, також
зламався, бо я хотів Його зробити тонким,
щоб дивився гарно на Твоїй тендітній
шийці. Але переборщив, обіцяю
виправитися. Він уже був майже готовий.
Виявляється, що різблярство дається мені
напрочуд легко. Це вперше я вирізав і так
вийшло класно. коли після важкої
контузії, був на арт терапії, то навіть
кісточку в руках тримати не міг ще, то
малював пальцями. Ми малювали в
ботсаду в Києві. Треба було взяти щось, з
того що ми поряд бачимо. Я намалював
якесь гроно ягід. Пальцями малював.
Також класно вийшло.

Там Геннадій Мохненко його створив.
Усиновив понад 30 дітей з вашою долею.
Зараз половина дітей цих воює, вже
дорослі. А інші знову будуть шукати
житло, будувати будинок. Мохненко також
військовий Капелан. На цьому поки
зупинюся. На протязі дня постараюся ще
трохи написати Тобі. Бажаю позитивного,
плідного дня моя Люба Дівчинко! Цілую і
обіймаю. Я поряд.

□ <https://www.instagram.com/p/CplnyjoNoX8/>

□ 2023-02-26 18:16:32

20.06.22р. (10:49)

І знову я в ефірі) У нас артобстріл весь ранок. Сиджу в норі, а між переривами переношу речі в кладовку, а то рюкзак і медицина у мене, лежать у кулетному гнізді. Воно новостворене, але треба винести усе, щоб можна було з нього працювати. У нас хлопчина переїхав на 100 метрів назад жити, бо там його друзі усі в бліндажиках і він там постійно з ними. Сказали їм трьом, щоб краще до нас йшли, там всього метрів 100 попереду, але є укопи класні, бліндажі наробимо ще, але вони поморозилися.

У нас тут вже три пустих місця. Один на госпіталь поїхав, інший той пияк що був, але він вже там також не жив і той що до друзів переїхав. І так ми у двох залишилися з Андрюхою. І три пустих норки. Буде кладовка і ще для знаряддя праці друга. А третю, ще не придумали призначення))) Зато в окопах буде просторіше і усе буде на своїх місцях.

Я без світла, можу зараз любий медикамент у себе знайти, чи турнікет, перев'язку, бандажі... Я страшний перфекціоніст. І мабуть саме це, робить моє життя без зайвих клопотів. Відправив тих пияків і такий спокій став. А заодно показав свої сталеві яйця особовому складу і те, що жартувати я тут не буду.

Тут війна, а не дитячий садок і гинуть люди пачками. І саме через таких судаків, які напиваються, засинають на пості, чи самі по своїх з дуру валять. Я закривав очі, вірив коли вони вибачалися і казали більше не будуть, але це вже був перебор і я зробив їм те, що і обіцяв. Відправив на одну з самих активних ділянок тут. Вони наші сусіди, і там старший, той "Рамзес", з Сокаля. Ну він не зовсім з Сокаля))) Приїхав в гості і закохався в дівчину і так вже в нас живе 1.5 року десь. В мирному житті, я його жодного разу тверезим не бачив.

А тут він не п'є і золота людина. Як воїн взагалі молодець. І так само як і я немає ніякого звання військового, а займаємо ми офіцерські посади тут зараз. Не пам'ятаю хто це сказав, але сказав наступне- "Війни виграють не генерали, а звичайні солдати".

У нас сьогодні класна така погода, і сонечко, без жодної хмаринки, пташки співають і легенький вітерець обдуває і так жари не відчутно.

Адже ми з Тобою затонули нову, не менш важливу тему. Зазвичай на такі теми мало говорять, але я вважаю, що це дуже важливо. Самому так круто в цьому бліндажі. Він такий великий і зручний, якщо тут сам. Ми тут і у двох як королі. Андрюха спить інколи поперек))) Але спати любить хлопчина, більше напевно ніж їсти і курити, разом взято;))) Я його буджу о 8-9, як коли. Хоча сам стаю о 4-5. Будильник завжди стоїть на 6, але рідко сплю до його дзвінка. Сусідів зараз обстрілюють, і усі що мимо них, летить до нас. Свистить над бліндажом, одна за іншою і ще в придачу ворожа арта над нами летить, по інших сусідах.

А все тому, що майже не спав і з 4 ранку
на ногах. Може попробую заснути, але
так якщо буде гупати далі, то точно не
засну. Але вони зазвичай на обід
стихають. Йдуть мабуть їсти,
перезарядити зброю.

Подумки, міцно притуляю Тебе до себе і
ніжно цілую. Я вірю, що настане той день,
коли зможу Тебе хоч всю розцілювати, з
ніжок і до голівоньки. Люблю Тебе дуже,
моя Солоденька.

Зранку мою позицію пробували
атакувати, так ми їм так насипали, що
більше не лізуть. Нашу позицію, тут навіть
вороги поважають, бо одразу сипимо по
самі помідори, якщо хоч одна куля
випускається по наших позиціях. Нам
дуже треба квадрії Мавік3. Ато кожен
день втрачаємо по одному. Щойно знову
наш "Піротехнік", аеророзвідник, втратив
дрон. А тільки завдяки аеророзвідці і арті,
ми ще живі. Годинник вже показує 12:02, а
таке враження, що вже не пів дня
пройшло, ціла доба

Але щось таке стріляє по усіх, що знайти ніяк аеророзвідка не може. Замаскувалидесь пушку якусь, на відстані приблизно 5км і розривають нею позиції усім, весь ранок. Ой біда їм буде, як вичислимо зараз. А як не найдемо, то тупо вдаримо важкими системами по їхніх позиціях різних, що згасити їм пил трохи. Ато у сусідів вже є 300, руку відірвало, але слава Богу усе добре. Тільки через обстріл, ніяк евакуацію провести не можуть.

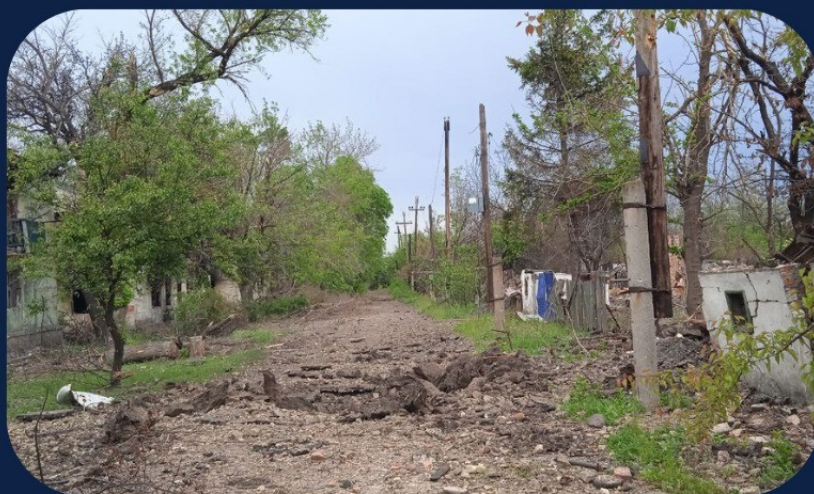

А цей песик у мене поселився. Я пішов до генератора, приходжу, а він в бліндажі вже собі влігся. От думаю як його назвати.

Давай Ти даси йому ім'я? Яке Твоє улюблене чоловіче ім'я? Як би Ти сина хотіла назвати? А доньку? Я би хотів і сина, і доньку. Але щоб донька була старша. Я мабуть би багато часу приділяв дітям. Я би залишив усе, що би мені цьому заважало. І знаю, що Ти би була дуже хорошою Мамою. Строгою, але справедливою. Мабуть сьогодні не піду на село. Без мене хлопці вже просять. Дам їм тільки телефон, бо чекаю декілька важливих повідомлень. Твоїх. І ще там якихось.

ЧАСТИНА 45

ЗАПИСКИ РЯДОВОГО СЕМА

□ <https://www.instagram.com/p/CplqV1htp1b/>

□ 2023-02-26 19:57:20

22 червня 2022 року, Макс написав мені що це його останнє повідомлення. Я заборонила навіть думати про кінець і голосовим наспівувала йому у телефон пісню «Mad Heads» - Надія є.

У ті дні, вони відступали із Золотого. Відступ був складним, але вони таки відступили. Половина особового складу назавжди залишилась там, на Луганських полях, на яких напевне і справді нічого не родить. Крім крові, звісно, крові там вродило вдосталь.

Це був один з найскладніших днів у тому році. Увесь день я намагалась додзвонитись, але відповіді не було.

На щастя, Макс виявився живим і просто був на нараді. Після наради, ми звісно, посварились і він прийняв рішення припинити наші взаємини. Мені це рішення видалось логічним.

У нашому любовному трикутнику, я була тією коханкою, якій присв'ячують найсолодші слова і про яку складають поеми. Та у Макса був союз із іншою, вагомішою жінкою. Її звали війна, і вона перемогла.

З тієї ночі, коли ми спілкувались востаннє, я відправила ще багато повідомлень у тишу. Писала і питала.

Я питала про багато речей.

10 лютого 2023 року тіло Максима Гаврилів було ідентифіковано за шістьма опізнавальними ознаками. Оскільки експертизи ДНК немає, хоронити Максима немає сенсу.

Якщо трапилась помилка, і одного дня Макс постукає у двері моєї квартири і двері йому відкриє чоловік у халаті, чи можна буде вважати це долею, чи реальністю, яку Макс збудував у своїй голові?

Можливо я трапилась у його житті, щоб його історія не закінчилась там, серед пекла і жаху, як закінчується тисячі історій. Можливо увесь цей фестиваль почуттів був для того, щоб історія Макса жила і воскрешала серця. А може це була і справді найчуттєвіша і найромантичніша історія кохання.

Єдине, що я зрозуміла напевно - те, що в життя не можна оминути прийнято називати долею. А найцікавіші поєдинки відбуваються все ж там, за лаштунками людських очей, у таємних кімнатах наших душ.

22 червня 2022

Надю привіт. Я буду коротко, але по суті. Мабуть це останнє моє повідомлення. Ми в повній жопі і ледве сьогодні відступили, але це суті не міняє, бо ми в кільці походу вже. Тому хочу щоб Ти знала, що дуже люблю Тебе Дорогенька і прошу вибачення, за усе що зробив не так чи образив Тебе. Пробач!!!

09:35

Макс 09:35 ✓✓

Ніт 09:35 ✓✓

Не який не кінець 09:35 ✓✓

Бо мене ще ніхто не возив в Париж
09:35 ✓✓

Так не працює 09:36 ✓✓

Я вірю 09:36 ✓✓

І ти вір 09:36 ✓✓

Ясно? 09:36 ✓✓

Давай поки зупинимо наше спілкування. Так буде краще мабуть. Я не готовий до відносин. Пробач.

16:16

Надю, я такий вимучений цим усім. В мене за день половина особового складу не вийшла з того клятого Золотого. Це проклята земля і з нею мабуть усі ми тут прокляті. Я не маю сил на сварки. Чесно. Давай продовжимо, якщо я повернуся. А поки будь щаслива. Завжди готовий допомогти у всьому. Люблю Тебе дуже.

17:04

Вихідний виклик

➤ 17:32, 25 хвилин

ЗАПИСКИ РЯДОВОГО САМА

□ <https://www.instagram.com/p/CpI14CvtjZc/>